

Genç Birikim'den...

Değerli Genç Birikim okuyucuları,

Sizlerle görüşmeyeli bir ay oldu; bu süre zarfında gündemdeki olaylarda yine pek fazla değişiklik olmadı. Gerek dünyada gerekse Türkiye'de daha önce gündem yaptığı-mız olayların ya uzantısı ya da farklı bir tezahürü şeklinde ortaya çıkan gelişmeler var.

Van'da meydana gelen depremin artçı sarsın-tıları hâlâ devam ediyor. Van'da yapılan yardım-ların koordinasyonunda ve dağıtımında meydana gelen sıkıntılar, aşırı soğuklar, mevsim koşulla-rına uygun olmayan çadırlar Van'ın boşalması-na ve adeta bir hayalet şehre dönmesine neden oldu. Gerek Van'ı terkeden gerekse Van'da ha-yatlarını sürdürmek zorunda olan kardeşlerimize Allah (C.C.) yardım etsin. Elbette bizler de elleri-mizden maddi-manevi ne geliyorsa Vanlı kardeş-lerimiz için yapmalıyız.

İçeride çokça gündemi meşgul eden konuların başında spor olaylarında şike yapanlara verilen cezaların düşürülmesi için kanun değişikliği ya-pılmasıydı. Kamuoyunda şu anda şike yapmak suçlamasıyla tutuklu olan insanları kurtarmak adına bu kanunun çıkarıldığına inananlar çoğun-lukta. Ancak Cumhurbaşkanı bu kanunu veto etti. Hemen hemen tüm partilerin ittifakıyla çı-kan bu kanun muhtemelen aynı şekilde tekrar Cumhurbaşkanıya gidecek. Amacımız bu olayı size aktarmak değil. Bu olayın, düzenin bazı kod-larını bize ifşa etmesi. Birincisi; bu ülkede ka-nunlar güçlüden yana çıkar ve gariban, kimsesi olmayanların yanında gerçekten kimse yoktur. Bu konuda düzen partilerinin hepsi de aynı tavrı gösterirler. İkincisi AKP'nin sadece Recep Tayyip Erdoğan tarafından yönetilebileceği ortaya çıktı. Bu olayla, ilgili AKP milletvekilleri farklı açıklamalardaki bulundular ve değişik fikirlerde olduklarını ifşa ettiler. Ta ki Recep Tayyip Erdoğan konuyla ilgili kararını belli etti, o zaman farklı açıklamalar

sona erdi. Üçüncüsü AKP içindeki farklı görüşün daha çok belirli bir cemaatin görüşü olması.

Bir diğer gündem maddesi de Dersim tartış-malarıydı. CHP'den Kemal Kılıçdaroğlu'nun da akrabası olan bir milletvekilinin Dersim'le ilgili açıklamalarının ardından CHP'nin klasik diktacı kafalarından bir grup karşı açıklamalar yaptı. Tartışmaların büyümesi üzerine de Recep Tayyip Erdoğan tarafından Dersim'de devlet tarafından yapılanlar için özür dilendi. Bir Dersimli olarak bu özrün altında kalan Kılıçdaroğlu üste çıkabilmek adına Devlet arşivlerinin açıklanmasını istedi. Bil-dığınız üzere Dersimde yaşananları bütün çıplak-lığıyla Dergimiz gündeme getirmişti ve gerçekleri sizlere ulaştırmıştık. Ali Kaçar'ın bu sayımızda da yer alan "Neden Sadece Dersim Katliamı?" baş-lıklı yazısında Türkiye'nin yakın tarihinin, kan ve gözyaşı ile yazılmış bir tarih olduğu anlatılmış, sadece Dersim'in değil birçok başka olayın da bu tarihte yerini aldığı ifade edilmiş.

ABD ordusuna ait insansız Predator uçakla-rı, 16 Kasım'da Afganistan sınırına 3 kilometre mesafedeki Pakistan'ın Baber Ghar bölgesindeki Taliban'ın üssünü vurdu. Saldırıda 21 kişi şehid düştü. Vurulan Taliban üssünün Taliban'a bağlı "Türk birliği"nin merkezi olduğu ortaya çıktı. Şe-hit düşen 18 militanın da Türk olduğu anlaşıldı. Şehid olan kardeşlerimize Allah'tan (C.C.) rah-met diliyor, yakınlarına sabrı cemil diliyoruz.

Suriye'de de olaylar devam ediyor. Eli kanlı Beşşar Esed kendi halkını/Müslümanları katlet-meye devam ediyor. Fakat bir yandan da sonu yaklaşıyor. İnşallah Suriye'de kazanan Müslü-manlar olur ve çektikleri bunca zulüm ve sıkın-tılar boşa gitmez.

Dergimizin gündeme ve İslami konulara iliş-kin yazılarını merakla okuyacağınızı ümid ediyor, hepimizi Allah'a (c.c.) emanet ediyoruz.

Yıl: 14 Sayı: 151

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
İbrahim Hakkı Toprak

Genel Yayın Yönetmeni
Ali Kaçar

Yazışma Adresi
İlkiz Sokak No: 22/B
Sihhiye - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri
İlkiz Sokak No: 22/B
Sihhiye - ANKARA
Tel : (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Sistem Ofset
Strazburg Cd. No: 7/A
Sihhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 18 81

Baskı Tarihi:
13.12.2011

genc
BİRİKİM

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 24.00 TL'yi Yurt dışı abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 35.00 TL'yi Yapı Kredi Bankası, Sihhiye Şubesi (Şub. Kod. 309, Hes. No: 69405472) no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B Sihhiye /ANKARA adresine göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

3

Suriye'ye Müdahale mi?

Ali KAÇAR

9

Arap Baharı Sürecinde İran ve Türkiye

Süleyman ARSLANTAŞ

13

Yoksul Ülkelerden Toprak "Araklanıyor"

Aktaran: Celal SANCAR

15

Bir Proje Olarak Değişim

Hayriye BİCAN

18

Radikal İslam'ın ve İslamî Terörün Panzehiri: İlimli İslam(!) - 3

Ubeydullah TOPRAK

22

Cumhuriyet Dönemi İslamî Hareket - I

Ömer KÜÇÜKAĞA

26

Neden Sadece Dersim Katliamı?

Ali KAÇAR

32

AK Parti ABD'nin Küresel Yürüyüşünün Türkiye'deki Sesidir

Necdet YÜKSEL

34

Bilderberg Lideri Mario Monti, İtalya'da Darbeyle Yönetimi Ele Geçirdi

Çev: İsmail CEYLAN

36

Yaratana Kulluk Ya da Sorumluluklarımızın Bilincinde Olmak - I

İsa MEMİŞOĞLU

42

Televizyon ve Çocuklarımız

İdris GÖKALP

46

Mürteci Eğitim

M. Cihat BATMAZ

49

Cihad'a ve Cihad Cephelerine Karşı Önyargılar

Selman GAFFAROĞLU

54

Sömürgeciler Aklın/Kalbin Ayarlarını Bozarlar

Necdet YÜKSEL

56

"Ba,ba"...

Zeyneb SONGÜR

58

Açık Tut Kapıyı

Ayfer TOPRAK

59

Altın Oran

Derleyen: İsmail CEYLAN

62

Bir Kitap Bir Düşünme Biçimi

Muhammed ÇELİK

64

Terörist ve İşgalci ABD, 21 Türkiyeli Kardeşimizi Şehid Etti

Basın Açıklaması / Genç Birikim

Suriye'ye Müdahale mi?

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Kuzey Afrika ve Ortadoğu coğrafyasında meydana gelen halk ayaklanmaları bir yılını doldurmak üzere olmasına rağmen bazı ülkelerde hala yoğun bir şekilde devam etmektedir. Tunus, Mısır ve Libya'da diktatörlüklerin devrilmesine neden olan bu ayaklanmalar, Suriye'de iç savaşa dönüşmek üzere iken, Bahreyn'de -Suudi hükümetinin müdahalesiyle şimdilik- durulmuş gibi, Yemen'de ise, yönetim değişikliği gerçekleşmek üzeredir. Bir taraftan da ayaklanmaların gerçekleştiği ve diktatörlüklerin devrildiği bu ülkelerde halkın yoğun katılımıyla seçimler yapılmaktadır. Tunus'ta yapılan seçimlerde halkın taleplerine uygun olarak Gannuşi'nin yönetimindeki Nahda'nın, Fas'ta ise Adalet ve Kalkınma Partisi'nin¹ seçilmiş olması, Mısır'da ise üç aşamalı seçimlerin ilk aşamasında Müslüman Kardeşlerin %40'a yakın oyla birinci olarak çıkması, halen iktidarda olan diktatörler ile Siyonist ve Emperyal işgalci güçleri korkutmuş ve endişelendirmiştir. Çünkü Arap Baharı olarak adlandırılan ayaklanmaların öncesine kadar kendi güdülerinde olan bu ülke yönetimleri, yapılacak her seçimle birlikte bir bir ellerinden çıkmakta ve halkın taleplerine uygun yeni yönetimler belirlenmektedir. Oysa Siyonist

ve emperyal güçler, böyle bir sonuçla karşılaşmamak ve sömürülerini devam ettirmek için on yıllardan beri bu işbirlikçi ve hain kralları ve diktatörleri var güçleriyle desteklemişlerdir. Hatta ayaklanmaların başladığı ilk haftalarda bile bu desteklerini devam ettirmişlerdir. Çünkü onlar da çok iyi biliyorlar ki, halkın özgür iradesine başvurulduğu zaman, kendilerinin desteklediği yerli işbirlikçilerinin hiçbirisinin yeniden seçilmesi mümkün olmayacaktır. Nitekim bunu, 1991-1992'de Cezayir'de, 2006'da ise Filistin'de yapılan seçimlerle denemişlerdi. Bundan sonra gerek Mısır'daki seçimlerin 2 ve 3. turlarında ve gerekse bundan sonra halkın özgür iradesiyle yapılacak bütün seçimlerde halkın taleplerine uygun neticeler çıkacağı muhakkaktır. İşte, Siyonist ve emperyal Batılı ve Doğulu güçleri asıl korkutan da bu neticelerdir.

Emperyal güçler hiçbir zaman sadece mevcut iktidarlar üzerinde plan ve proje yapmazlar. Kendi güdülerinde olan ülkelerde çeşitli varsayımları göz önünde tutarak, çok uçuk, hatta bazen birbiriyle çelişkili gibi görünen plan ve projeler üretirler. Bu nedenle çok sık anketler, kamuoyu araştırmaları yaparak halkın eğilimlerini tesbit etmeye çalışırlar. İstihbarat örgütleri, yerel STK'lar, ulusal ve uluslararası Think Tank kuruluşları bu amaçla birbirine zıt gibi görünen sayısız projeler üretirler. Bu projeler doğrultusunda mevcut iktidarlara ve bu iktidarlara karşı oluşan ya da oluşma ihtimali olan muhalif güçlerle ayrı ayrı ilişkiler geliştirmeye çalışırlar. Şayet oluşan muhalif güçlerin karşısında kendi güdülerindeki iktidarlara koruyamayacak hale gelirlerse, hemen bu iktidarlara gözden çıkararak, muhalif

¹Adalet ve Kalkınma Partisi (Hizb al-eadala wa at-tanmia; Fransızca: Parti de la Justice et du Développement, kısaltması: PJD), Fas'taki iktidar partisidir. Dr. Abdelkrim Al Khatib tarafından MPDC (Fransızca: Mouvement populaire démocratique et constitutionnel) adıyla 1967'de kurulmuştur. Parti uzun süre boyunca kabuk/içi boş olarak kalmış, daha sonra MUR (Fransızca: Mouvement unité et réforme) partisini kuracak gizli bir dernek (Chabiba islamia) üyelerinin partiye katılmaları ile bir devinim almıştır. 1998'de ismini PJD'ye çevirmiştir. Bkz: [http://tr.wikipedia.org/wiki/Adalet_ve_Kalk%C4%B1nma_Partisi_\(Fas\)](http://tr.wikipedia.org/wiki/Adalet_ve_Kalk%C4%B1nma_Partisi_(Fas))

güçlerle işbirliğine giderler. Çünkü emperyal güçler için önemli olan kendi hegemonik menfaatlerinin zarar görmemesidir. Emperyal işgalci devletler için, işbirlikçi iktidar ya da muhalif güçlerin sağcı ya da solcu olması veya laik, demokratik veya şeriatla (!) yönetilmeleri menfaatlerinin devamına zarar vermiyorsa, önemli değildir. Nitekim bu emperyal devletlerin, Ortadoğu'da ya da başka coğrafyalarda, krallıkla, şeylikle, diktatörlükle ve hatta -güya- şeriatla idare edilen, halklara kan kusturan despotik yönetimlerle ilişkilerini devam ettirmelerinin nedeni de budur. Menfaatleri uğruna, yıllardır güdülerinde olan yönetimlere karşı gerektiğinde halkı kışkırtmaktan, hatta darbe yapmaktan asla çekinmezler. Amaç, yıpranmış ya da halkın istemediği

işbirlikçi yönetimlere karşı kontrolsüz halk ayaklanmalarını önlemek ve kendi kirli ve karanlık menfaatlerinin kalıcılığını sağlamaktır. Bu kirli ve karanlık projelerin, Türkiye başta olmak üzere kendi arka bahçelerine düşen birçok ülkede defalarca uygulandığını görmek mümkündür. Örneğin Türkiye'de 1960'da Menderes'e, 1971 ve 1980'de Demirel'e karşı yapılan darbeler, bu emperyal güçlerin desteği olmadan gerçekleşmesi mümkün olmayan darbelerdir. Oysa Menderes de, Demirel de, ABD tarafından desteklenen ve himaye edilen yöneticilerdi.² Aynı şekilde, Suriye, Irak, Libya ve diğer bölge ülkelerinin tarihlerine bakıldığı zaman yapılan bütün darbelerde, ne yazık ki bu emperyal işgalci güçlerin yardım ve desteği bulunmaktadır. Bazı kesimler bu nedenlerden dolayı, Arap Baharı olarak adlandırılan bu ayaklanmalarda da, bu geçmiş kirli ve kanlı pratiğe bakarak bu işgalci güçlerin karanlık izlerini aramaktadırlar. Ancak birçok Batılı gözlemci, Batılı ve Doğulu emperyal güçlerin, özellikle Tunus

Emperyal güçler için önemli olan kendi hegemonik menfaatlerinin zarar görmemesidir. Emperyal işgalci devletler için, işbirlikçi iktidar ya da muhalif güçlerin sağcı ya da solcu olması veya laik, demokratik veya şeriatla (!) yönetilmeleri menfaatlerinin devamına zarar vermiyorsa, önemli değildir. Nitekim bu emperyal devletlerin, Ortadoğu'da ya da başka coğrafyalarda, krallıkla, şeylikle, diktatörlükle ve hatta -güya- şeriatla idare edilen, halklara kan kusturan despotik yönetimlerle ilişkilerini devam ettirmelerinin nedeni de budur. Menfaatleri uğruna, yıllardır güdülerinde olan yönetimlere karşı gerektiğinde halkı kışkırtmaktan, hatta darbe yapmaktan asla çekinmezler.

halk ayaklanmasında ve Mısır ayaklanmasının da ilk bir iki haftasında hiç bir etki ve yönlendirmelerinin olmadığını açıkça belirtmektedir. Bu, elbette böyle devam edecek anlamına gelmeyecektir. Mısır'da, Libya'da ve Suriye'de devam eden halk ayaklanmalarını etkilemek ya da en azından -kontrollerinde olmayan- İslami kesimlerin iktidara gelmelerini engellemek için yönlendirmeye çalışacakları muhakkaktır. Nitekim Mısır'da, Mübarek rejimi devrilmiş olmasına rağmen, mevcut askeri cunta yönetimini kalıcılaştırmak için birçok oyun tezgâhlanarak iç kargaşalık çıkarılmıştır. Amaç, Mübarek sonrasında 6 ay içerisinde yönetimi sivilere devretmek üzere yönetime gelen askeri cuntanın vesayetini kalıcılaştı-

arak Mısır'daki halk devrimini boşa çıkarmaktır. Ancak Mısır'da, Nasır'dan beri devam eden kanlı diktatörlüğü deviren ve Mübarek ile iki oğlunu demir kafesin içinde mahkemenin huzuruna çıkaran 'Tahrir Ruhu', bu oyunu ve arkasındaki karanlık güçleri de tıpkı çağdaş Firavun Mübarek gibi tarihin çöplüğüne gömmek için yeniden eyleme geçmiştir. Bugün Mısır'da, tekrar başlayan eylemler, aslında sadece askeri cuntaya karşı değil aynı zamanda, bu cuntayı destekleyen Siyonist ve emperyal güçlere karşı da yapılmaktadır.

SURİYE'DE İÇ SAVAŞA DOĞRU MU?

Bilindiği gibi Tunus, Mısır ve Libya'daki halk ayaklanmalarına benzer bir ayaklanma da Suriye'de meydana gelmiş ve 15 Mart 2011'den beri de kesintisiz devam etmektedir. Mart ayında başlayan olaylar, azınlık Nusayri yönetiminin basiretli davranmaması nedeniyle, bugün ülkeyi bir iç savaşın eşiğine getirmiştir. BM'nin, Suriye'deki olayları bir iç savaş olarak değerlendirmesi, yangına körükle gitme anlamına gelse de, aslında olayın ulaştığı vahameti de göstermektedir. Baas diktatörlüğünün Suriye'deki iç savaş

2 Süleyman Demirel'in, hatta bir zamanların Karaoğlan'ı ortanın solcusu Bülent Ecevit'in ABD ilişkileri için bkz: Taha İslam, Zirvedeki Mankurtlar, 2. bsk. Mayıs 2006, Ankara, s.112 ve 131

görünümündeki olaylar karşısında takındığı acımasız tavır, yakın dönemde akıbetleri linçle ya da zindanla sonuçlanan diğer diktatörlerin takındığı tavrı göstermektedir. Çünkü diğer diktatörler gibi Baas diktatörlüğü de, askeri yöntemle ele geçirdiği yönetimi, yine askeri yöntemle devam ettireceğini zannetmektedir. İran Şahı'ndan tutun, Romanya'daki Çavuşesko'ya ve Libya'daki Kaddafi'ye kadar ve daha birçok diktatör, aynı yol ve yöntemi denemiş, akıbetleri ise hep aynı olmuştur. Kimisi linç edilerek öldürülmüş, kimisi de kalan ömrünü ya zindanlarda ya da sürgünde tamamlamak zorunda kalmıştır. Kaddafi, olayların başladığında basiretli davranmış olsaydı, bugün, ne emperyal ülkelerin leş kargaları gibi Libya'ya çöreklenmesine, ne de kendisinin linç edilerek öldürülmesine fırsat vermiş olurdu.

Bugün, bunca örneğe rağmen aynı basiretsizliği Beşşar Esad göstermektedir. Dera'da başlayan olaylara kardeşi Mahir Esad kanalıyla kanlı bir şekilde bastırmayı denememiş olsaydı, belki olaylar bugünkü kadar içinden çıkılmaz hale gelmemiş olacaktı. Peki, ne oldu da Suriye bugünkü hale geldi? Baba Esad, 1970'de bir darbeyle Salah Cedit'den, oğul Esad ise 2000 yılında baba Esad'ın ölümüyle yönetimi devraldığından bu yana ülkeyi kan ve gözyaşıyla yönetmiş eli kanlı diktatörlerdir. Yaratılmış her varlığın bir zevali olduğu gibi, elbette diktatörlerin de bir zevali vardır. Üstelik artık halklar uyanmış ve yıllardan beri devam eden baskı ve zulüm, halkta bir öfke birikimine neden olmuştur. Tunus'ta kaban bu öfke birikimi, şimdye kadar genelde ölümle ya da bir darbe ile el değiştiren diktatörlükleri, artık mazlum halkların eliyle değiştirme yolunu açmıştır. Bu yolun öncüsü olan Tunus, Mısır gibi ülkelerde halkların elde ettikleri başarılar, başta Suriye olmak üzere diğer ülke halklarına cesaret ve güven vermiştir. Her gün onlarca masum sivil insan, gerek Suriye ordusu ve gerekse diğer ülkelerde baltacılar olarak da adlandırılan Şebbiha çapulcuları tarafından işkencelerle vahşi bir şekilde katledilirken, korkmadan, ölümüne direnmeye devam etmektedirler.

Nusayri diktatörlüğünün sokaktaki bu masum ve barışçıl eylemlere yönelik ölçsüz saldırılarını aralıksız devam ettirmesi, ülke içinde muhalif bir tepkinin de oluşmasına neden olmuştur. Bu tepki, sadece sivil halkta değil, aynı zamanda Silahlı Kuvvetlerin içinde de oluşmaya başlamıştır. Nitekim bugün Suriye'de, stratejik bir takım hedeflere saldırılar gerçekleştiren ve basına muhalif silahlı bir güç olarak yansıyan Özgür Suriye Ordusu böyle bir tepkinin neticesinde meydana gelmiştir. Çeşitli iç ve dış basın

yayın organları tarafından, bu muhalif ordunun Hatay'da ve Türkiye sınırına yakın yerlerde bulunduğu, buralarda eğitim gördüğü hatta Türkiye tarafından da himaye edildiği iddia edilmiştir. Bu iddialar, Özgür Suriye Ordusu komutanı olduğu yazılı ve görsel basına yansıyan Riyad Asad'ın açıklamalarıyla da teyid edilmiştir. Ayrıca Türkiye'nin, özellikle de Ramazan ayından bu yana Suriye'ye karşı sert tavır takınması ve Suriye rejim muhaliflerinin Türkiye'de toplantılar yapması, Dışişleri bakanlığınca da bu muhaliflerin kabul edilmeleri, iç ve dış basının iddialarını daha da güçlendirmiştir. Bu, artık Türkiye'nin Suriye'yi gözden çıkardığı anlamına gelmektedir. Peki, çok kısa bir süre öncesine kadar Suriye'yle Yüksek Düzeyli Stratejik İşbirliği Konseyi çerçevesinde ortak Bakanlar Kurulu toplantılarını düzenleyen, vizeleri karşılıklı olarak kaldıran Türkiye, nasıl oldu da bu kadar kısa bir sürede, Suriye yönetimini bütünüyle gözden çıkarabilecek bir noktaya gelmiştir? Elbette Suriye yönetiminin savunulur hiçbir yanı, dün de yoktu, bugün de yoktur! Çünkü Suriye yönetimi, baba Esad döneminde de, oğul Esad döneminde kan içici, zalim ve diktatoryal bir yönetimdir. Türkiye yöneticileri bunu bilmiyor değildirler. Acaba, Suriye yönetimine karşı takınılan bu tavır, Türkiye'nin özgün, kendi menfaatlerinden kaynaklanan bir tavır mıdır? Yoksa tıpkı, Füze kalkanı olayında olduğu gibi, başta ABD olmak üzere Batılı devletlerin baskı ve yönlendirmesiyle mi alınan bir tavidir? Aslında kendi halkına karış katliam gerçekleştiren Suriye yönetimi, Türkiye'nin takındığı bugünkü tavidan daha ağır bir tavır takınılmasını hak eden bir yönetimdir. Ancak gönül isterdi ki Yüksek Düzeyli Stratejik İşbirliği Konseyi kurulurken de, ilişkilerin bütünüyle kesildiği bu yeni dönemde de, Türkiye kendi menfaatleri gereğince ürettiği politikalar doğrultusunda tavır geliştirebilsin. Evet, ne yazık ki, Türkiye'nin Füze kalkanı olayında olduğu gibi, bu son tavrında da başta ABD olmak üzere diğer Batılı devletler etkili olmuştur. Çünkü Türkiye'nin bölge ülkeleri ile geliştirdiği sıfır sorun politikası ve özellikle de Türkiye, İran ve Suriye arasında ilişkilerin çatışma politikasından ortak stratejik ilişkiler seviyesine çıkarılmış olması başta ABD olmak üzere Siyonist İsrail, Fransa ve İngiltere'nin hiç hoşuna gitmemiştir. Bu nedenle Türkiye'nin, bölge ülkeleriyle geliştirmeye çalıştığı bu politikanın akamete uğraması için, bu emperyal ülkeler tarafından çeşitli entrikalar çevrilmeye başlanmıştır. Bu entrikaların başında ise, Türkiye ile bölge ülkelerinin ve özellikle de İran ve Suriye ile ilişkilerin bozulması gelmektedir. Türkiye, gerek sıfır sorun politikası ile ve gerekse Siyonist İsrail

il karşısında söylem bazında da olsa geliştirdiği politika, bölge ülke halkları nezdinde takdire şayan bulunmuştur. Hâlbuki Türkiye'nin geliştirdiği bu politika ABD'nin bölge politikalarına ters bir politika değil, aksine uyumlu bir politikaydı. Ancak buna rağmen gerek Füze kalkını dolayısıyla ve gerekse İran ve Suriye ile ilişkilerinin geldiği seviye, Türkiye'nin, Ortadoğu halkları nezdinde popülaritesinde bir düşüşe neden olmuştur. Aslında sadece Türkiye'nin değil, aynı zamanda nükleer silahlar konusunda ve diğer bölgesel menfaatlerde, emperyal ülke menfaatlerine aykırı davranan, hem Türkiye ile hem de Suriye ile ilişkilerini stratejik düzeyde geliştiren İran'ın da güçlenmesi istenmemiştir. Kısacası, Türkiye ile İran ve Suriye'nin ilişkilerinin bozulması ve tekrar düşman komşu ülkeler haline gelmeleri için, Siyonist ve emperyal ülkeler tarafından etnik ve mezhebi kavgalar kışkırtılmaktadır.

Nitekim Türkiye'nin son aylarda Suriye'ye yönelik takındığı tavırdan dolayı, ikili ilişkiler Suriye ile tamamen kopmuş, İran ile ise kopma aşamasına gelmiştir. Türkiye, Suriye ile sadece ikili ilişkileri koparmakla kalmamış, Arap Birliği³ ve ABD başta olmak üzere İngiltere ve Fransa ile birlikte Suriye yönetiminin düşürmek için de alenen işbirliğine gitmiştir. Ancak Suriye yönetimi, gerek bölgesel şartlar ve gerekse yıllardan beri içeride kurduğu baskı rejimi nedeniyle kolay düşeceğe benzememektedir. BM ya da NATO şemsiyesi altında müdahale ile düşürmenin de zor olduğuna göre geriye iç savaş çıkartarak Baas rejimini düşürmek kalıyor. Bunun için de, Türkiye ve Arap Birliği'nin işbirliğiyle muhalifleri desteklemek ve aynı zamanda Türkiye sınırında 5 ile 15 km derinliğinde oluşturulacak tampon bölgede de muhalifleri destekleyerek Baas rejimini düşürmeye çalışmak. Batılılar tarafından Baas rejimini düşürmek için yapılan bütün planlarda Türkiye bulunmaktadır.

TÜRKİYE, SURİYE BATAKLIĞINA SÜRÜKLENMEK İSTENİYOR!..

Suriye'de de, tıpkı Libya'daki gibi, yıllardır halkı üzerinde baskı kurarak, halkını katlederek

diktatörlüğünü devam ettiren totaliter bir yönetim vardır. Bu yönetim, halkına ve halkın özgürleşmesine 40 yıldan beri düşman olan ve ancak halkın %7'sini temsil eden Nusayri (Alevi) azınlığına dayanan bir yönetimdir. 1998 yılına kadar Türkiye ile Suriye iki düşman ülke konumunda idi. Hatta 1998 yılında iki ülke savaşın eşiğine gelmişti. Abdullah Öcalan'ın Suriye'den çıkması ve Hafız el-Esad ölünce yerine 34 yaşındaki göz doktoru Beşşar Esad 2000 yılında geçmesiyle ilişkiler giderek yumuşamaya başlamıştır. 16 Eylül 2009'da Yüksek Düzeyli Stratejik İşbirliği Konseyi Anlaşmasını imzalamaları, ilişkilerin geldiği seviyeyi göstermesi açısından önemlidir.

Türkiye ile Suriye arasında ilk gerilim, Başbakan Erdoğan'ın, Suriye'deki katliamların sorumlusu olarak gördüğü Mahir Esad'ın görevden alınmasını istemesi ve "Yeni Hama'lar istemiyoruz" şeklindeki uyarısı ile başlamıştır. Hele Cumhurbaşkanı Gül'ün "Ramazan ayına daha kanlı ortamda girilmesi asla kabul edilebilecek ve sessiz kalılabilecek gelişme değil" şeklindeki açıklaması ile Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun "başta Hama olmak üzere bütün Suriye'de, bütün Ortadoğu'da sivillerin hayatlarını kaybetmesine yol açan saldırılar derhal durdurulmalı" şeklindeki ikazı, bu gerilimi daha da arttırmıştır. Türkiye ile Suriye arasındaki ipler ise, Davutoğlu'nun Beşşar Esad ve yönetimi ile 9 Ağustos 2011'de yaklaşık 6,5 saat süren görüşmesinde yaptığı uyarıların hiçbirisinin dikkate alınmaması üzerine kopmuştur. Türkiye, bu son görüşmesi ile de Suriye rejimini yumuşatamayınca, Arap Birliği'ni devreye sokmak için, Birlik ülke yöneticileriyle görüşmelere başlamıştır. Bu görüşmelerin neticesinde Arap Birliği, Suriye'de devam eden katliamı durdurmak için peş peşe toplantılar yapmıştır. Bu çerçevede ilk toplantı, Kahire'de, 16 Ekim 2011'de Suriye özel gündemi ile yapılmıştır. Arap Birliği bu toplantı sonucunda, Suriye Baas rejimine, Suriye'deki şiddet olaylarının durdurulması, sivillere karşı sürdürülen askeri operasyonlara son verilmesi, siyasi tutukluların ön koşulsuz serbest bırakılması ve muhalefet grupları ile Arap Birliği'nin gözetiminde ulusal diyalog toplantılarının başlatılması çağrısında bulunmuştur. Ayrıca bu toplantıda, Suriye sorunu ile doğrudan ilgilenecek ve Katar Başbakanı ve Dışişleri Bakanı Başkanlığında, Cezayir, Mısır, Umman ve Arap Birliği Genel Sekreterinden oluşan bir Komitenin de kurulmasına karar verilmiştir. Bu komite 26 Ekim'de, Suriye'ye ziyaret etmiş, 30 Ekim'de ise Suriye temsilcinin katılımıyla Katar'da bir toplantı gerçekleştirmiştir. Arap Birliği tarafından Suriye'ye verilen 15 günlük sürenin bitmiş olmasına rağmen Suriye'nin tavrında bir değişikliğin

3 Arap Birliği veya Arap Ligi, 22 Arap ülkesinin üye olduğu milletler arası bir örgüttür. Arap Birliği; Mısır, Irak, Ürdün, Lübnan, Suudi Arabistan, Suriye ve Yemen devletleri tarafından 22 Mart 1945'te kuruldu. Arap Birliğinin merkezi 1979'a kadar Kahire'de, bu tarihten itibaren ise Tunus'ta bulunmaktadır. Arap Birliği'nin bugün 22 üyesi mevcuttur. (Irak, Suriye, Lübnan, Ürdün, Suudi Arabistan, Bahreyn, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Umman, Yemen, Kuveyt, Mısır, Libya, Tunus, Cezayir, Fas, Moritanya, Sudan, Somali, Filistin, Cibuti ve Komor) Örgüt, Arap ülkeleri arasında ekonomik, kültürel, siyasi ve sosyal ilişkileri düzenlemek amacıyla. Birliğin genel sekreteri Nebil El Arabi'dir. Türkiye daimi gözlemci statüsündedir.

olmaması üzerine 12 Kasım'da yapılan bir başka toplantıda Suriye'nin üyeliği askıya alınmıştır. Buna rağmen Suriye'nin tavrında bir değişiklik olmamış, aksine 13 Kasım'da, Suriye'deki Türkiye, Suud ve Katar Büyükelçiliklerine saldırıların düzenlenmesiyle daha da sertleşmiştir. Arap Birliği, Suriye rejimini daha da sıkıştırmak için 27 Kasım'da, Lübnan, Yemen ve Irak hariç geriye kalan 19 üye ülkenin katılımıyla yaptırım kararlarını açıklamıştır. Türkiye, Arap Birliği'ni sadece sözlü değil, 30 Kasım'da, 9 maddelik benzer yaptırım kararlarını açıklamakla fiili olarak da desteklemiştir.

Suriye, bu yaptırım kararları üzerine özellikle Türkiye'ye karşı daha da sertleşmiş; Büyük Elçilikteki bayrak indirilmiş, Suud'dan dönen hacılara ve transit geçiş yapan kamyon ve tırlara fiili saldırılar yapılmıştır. Ayrıca Suriye Hükümeti, iki ülke arasındaki serbest ticaret anlaşması kapsamındaki tüm çalışmaları askıya alarak, bu anlaşma çerçevesinde, Cilvegöz/Hatay, sonra Nusaybin/Mardin ve Akçakale/Urfa sınır kapıları kapatılmış, %0 oranına yakın gümrük vergileri de %30'a yükseltilerek, Türkiye'ye karşı kendi yaptırımlarını devreye sokmuştur. Karşılıklı sert açıklamalar da buna ilave edildiğinde iki ülke arasında başlayan bahar havası, kısa bir sürede kışa dönüşmüştür. Batılı emperyal devletlerin Suriye'deki halk katliamını ancak Türkiye durdurabilir tarzındaki pohpohlamaları da buna ilave edilince, iki ülke arasında savaş çıktı çıkacak noktasına gelmiştir. Aynı şekilde İran'ın ve Hizbullah'ın (buna Irak'ın Malik'i hükümetini de ilave etmek gerek) Suriye'ye her halükarda destek vaadleri ve Rusya ile Çin'in de Suriye'ye

yapılacak müdahaleye karşıyız tarzı açıklamaları Suriye'yi daha da pervasızca davranmaya itmiştir. Dolayısıyla bir taraftan Suriye ve onu destekleyen İran, Hizbullah, Rusya ve Çin var, diğer taraftan ise Arap Birliği ve Türkiye cephesini destekleyen ABD, Fransa ve İngiltere bulunmaktadır. İran, Suriye'nin bu haliyle devam etmesini kendisi için stratejik olarak çok önemli görmektedir. Çünkü Suriye'de bir rejim değişikliği, hem kendisi, hem de Hizbullah açısından çemberin daha da daralacağı anlamına gelecektir. Rusya açısından ise, Suriye ile baba Esad döneminden beri devam eden gelen siyasi, askeri ve ekonomik ilişkileri bulunmaktadır. Hatta Rusya'nın Akdeniz'e açılan tek kapısı Suriye'deki Tartus limanıdır. Aynı şekilde Çin'in de Akdeniz'e açılan tek kapısı Suriye'dir. Ayrıca Çin'in son yıllarda Suriye ile geliştirdiği ilişkiler neticesinde rafineri kurmak dahil ekonomik anlamda birçok anlaşma imzalanmıştır. Gerçi bu iki ülkenin de, bu menfaatleri Baas rejiminden sonra da sağlanacağı taahhüt edildiği takdirde Suriye'ye verdikleri destekten vazgeçeceklerine kesin gözüyle bakılmaktadır. Nitekim İran'ın nükleer enerji konusunda da bu iki ülke daha sonra ikna edilmişti.

Türkiye'nin içinde bulunduğu cepheye gelince, bir kere Arap Birliği'ne mensup ülkeler; Suud, Kuveyt, Yemen, Umman, Katar ve diğerleri her biri ya diktatörlükle ya da krallıkla idare edilen ülkelerdir. Yani her biri, en az Suriye yönetimi kadar kendi halkına zulmeden totaliter ve baskıcı yönetimlerdir. Hepsine de ya ABD ve dolayısıyla Batı'nın, ya da Rusya'nın kuklası konumunda olan yöneticiler tarafından idare edilmektedir. ABD, Fransa ve İngiltere ise, zaten bölgenin bu

halde diktatörlüklerle yönetilmesinin tek müsebbibi olan emperyal ülkelerdir. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra bölgenin bu şekilde parçalanarak şekillenmesi, bu emperyal ülkelerin uyguladıkları politikalar sonucunda gerçekleşmiştir. ABD ise bölgede meydana gelen her olumsuzluğun müsebbibidir. Siyonist İsrail'i ve bölgenin diğer despotik yönetimlerin desteklemekte ve Afganistan, Irak işgalinde yüzbinlerce masum insanın katlinden sorumludur. Eğer bu ülkeler, bugün, Esad diktatörlüğüne karşı çıkıyor görünüyorsa, aslında bu Suriye halkını düşündüklerinden dolayı değil, yine kendi kontrollerinde daha ılımlı bir yönetimin işbaşına gelme istekleridir. Şayet Esad rejimi bu güvenceyi verirse bu ülkeler, Esad rejimine karşı takındıkları bugünkü tavırlarından hemen vazgeçecekleri muhakkaktır.

Aslında Türkiye de, bu emperyal politikalar neticesinde kurulmuş bir ulus devlettir. Başlangıçta ve halen, Batı güdümünde otoriter ve askeri vesayete dayanan bir yönetim söz konusudur. Bu yönetim, zaman zaman uyguladığı baskı politikalarını yumuşatsa da, aslında bunun geçici olduğu unutulmamalıdır. Köprülerin altında çok sular geçti denebilir. Ancak, Batılıların ve özellikle de ABD'nin üsleri Türkiye topraklarından sökülüp atılmadan, hiç kimse Türkiye'nin bağımsız olduğunu ve bağımsız politikalar ürettiğini iddia edemez. Dolayısıyla bugün, Suriye'ye karşı geliştirilen politikaları da bu çerçevede değerlendirmek gerekir.

Türkiye, Suriye'deki katliamları, bütün sıkıntılarına rağmen ancak bölge ülkeleriyle oluşturacağı ortak politikalarla durdurabilirdi. Türkiye, bunu yapar gibi göründü; ama yapmadı. Batılıların da pohpohlamasıyla yalnız başına Suriye'yi durdurabileceğini zannetti, ancak buna gücünün yetmeyeceğini çok geç anladı. Bu arada Suriye'ye ilave olarak İran, Hizbullah ve Rusya ile de bazı sıkıntılar yaşamaya başlandı. Türkiye, sıfır sorun politikasından, komşularıyla tekrar çatışmacı bir politikaya doğru evrildi. Oysa Türkiye dış politikasını, sadece komşularıyla değil bütün bölge ülkeleriyle yumuşak ve çatışmasız bir politika üzerine bina etmişti. Ancak bugün geline nokta, Suriye, İran, Irak, Rusya ve Hizbullah'ın kontrolündeki Lübnan dâhil neredeyse ilişkileri bozulmayan ülke kalmamış gibidir. Neden böyle oldu? Bu nedenleri şöyle sıralamak mümkündür:

1-Türkiye, Batı'nın özellikle de ABD'nin baskısıyla Füze Kalkanı'nı İran ve Rusya sınırına yakın bir bölgeye kurmayı kabul etmesi, İran ve Rusya ile ilişkilerin bozulmasına neden olmuştur. Bu durum, Suriye ile olan ilişkileri de menfi yönden etkilemiştir. Füze Kalkanı, bölgede Siyonist

İsrail'in ve dolayısıyla Batılı ülkelerin menfaatinin dışında Türkiye dâhil hiçbir bölge ülkesinin menfaatine değildir.

2- Başbakan Erdoğan, Suriye bizim iç meselemizdir ve sabrımız tükenmektedir tarzındaki açıklamaları, ilişkilerin bozulmasında atılan diğer bir adım olmuştur. Türkiye laik ve ırk esasına göre kurulmuş bir devlettir. Dolayısıyla, Suriye ile uzun sınırından ya da tarihi geçmişinden dolayı Suriye'yi bir iç mesele olarak değerlendiremez. Çünkü Suriye ve Türkiye -şeklen de olsa- bağımsız ve ayrı devletlerdir. İç meselemizdir sözü, iç işlerine müdahale anlamına gelir. Kaldı ki, Erdoğan'ın bu sözünün üzerine şu kadar zaman geçmiş olmasına rağmen Suriye'de olaylar durmamış, bilakis artarak devam etmektedir.

3- Türkiye'nin, bölge halkları nezdinde itibarı, Erdoğan'ın Davos konuşması ve Mavi Marmara gemisi dolayısıyla bir hayli yükselmiştir. Siyonist İsrail'le ikili ilişkilerin Maslahatgüzarlık seviyesine düşürülmüş olması, Türkiye'nin itibarını daha da arttırmıştır. Ancak, Mısır'da, Batılı emperyal devletlere hoş görünme adına bölge ülkelerine laiklik ve demokrasiyi önermesi, bölge halkları nezdinde soğuk bir duşa neden olmuştur.

4- Batılı emperyal devletler, Türkiye'yi pohpohlayarak Suriye'ye müdahaleye ya da insani koridor açmaya zorlamaktadır. Türkiye, şayet bu dolduruşa gelirse, bu bölgede halklar arasındaki düşmanlık bir yüzyıl daha devam eder. Ayrıca Türkiye, bu bataklıktan da asla çıkamaz ve bütün bölge bir kan gölüne dönebilir.

5- Suriye ile muhalefetin bir araya gelmesi, diyalog kurulması çok zordur. Ancak buna rağmen Türkiye, İran, Rusya ve Hizbullah dâhil bölgenin diğer ülkeleriyle bu yangını söndürmek için ciddi, güvenilir ve komşuluk ilişkilerine yakışır adımlar atmalıdır. Bunun için de Türkiye'nin, bölge ülkeleri nezdinde Batılıların ileri karakolu görünümünden mutlaka kurtulması gerekir. Bu nedenle, Füze Kalkanı dâhil diğer ikili ilişkilerini bu çerçevede yeniden gözden geçirmelidir.

6- Suriye rejimi ve benzeri diğer ülke rejimlerinin bir gün dahi devam etmesi, en hafifinden ölümüne direnen bu halk ayaklanmalarına bir saygısızlıktır. Ancak, Türkiye'nin Batılı emperyal devletlerin pohpohlamasıyla ya da onların yedeğinde bir işgal veya müdahale girişiminde bulunması, aynı şekilde bu ayaklanmalara bir saygısızlık olacaktır. Netice olarak Türkiye'nin mutlaka bölge ülkeleriyle ve bütün baskılara rağmen halen faaliyet gösterebilen ve halkın genel kabulünü kazanmış İslami örgütlerle işbirliği yaparak bu yangını söndürmeye çalışmalıdır.

Arap Baharı Sürecinde İran ve Türkiye

Süleyman ARSLANTAŞ
sarslantas46@hotmail.com

Arap Baharı denilen süreç Suriye’de kilitlendi. Bu süreç ne kadar sürecek, bu kilidi kim açacak, açıldıktan sonra ortaya ne çıkacak? Keza Suriye’nin de emsalleri gibi bertaraf edilmesinden sonra, İran’ın bölgesel konumu ne olacak, Hizbullah bu güne kadar elde etmiş olduğu İsrail karşıtı duruş ve başta Lübnan halkı olmak üzere Filistin’e karşı gösterdiği duyarlı tutumu nedeniyle elde ettiği tahtını koruyabilecek mi? Arap Baharı sürecinde adeta bir eksen görünümünde olan İran-Irak-Suriye-Hizbullah dörtlüsünün Irak kanadı ne yapacak, Amerika sonrası Irak yönetimini neler bekliyor, asırlar sonrası Irak iktidarında dolaylı da olsa söz sahibi olan Şiiler huzurlu olabilecekler mi?

Devrimin başından beri İran’a karşı ciddi hiçbir problem çıkarmamış olan Türkiye, özellikle son yıllarda İran’ın nükleer enerji çalışması nedeniyle gerek UEAK’nın ve gerekse Amerika, AB ve İsrail’in gösterdiği saldırgan politikalarına karşı neredeyse tek başına mücadele etmiştir. NATO üyesi bir ülke olmasına rağmen NATO’nun patronu ABD ve onun lideri ile de karşı karşıya gelmekten kaçınmamıştır. Bilhassa BM’de İran’a karşı başlatılan her yaptırım hamlelerinde İran’ın yanında yer alan Türkiye, ABD’nin suçlamalarına karşın; ‘Öncelikle siz İsrail’in nükleer silahlarını ortadan kaldırın.’ diyebilen bir ülke iken, İran Türkiye’nin bu yaklaşımlarına nasıl cevap veriyor?

İran’ın siyasi ve bürokratik yetkilileri ile İran medyasının Türkiye’nin dostane yaklaşımlarına, desteklerine verdikleri cevaplar aşağı yukarı biliniyor. Mesela bunlardan bir tanesi; Başbakan Tayyip Erdoğan’ın; ‘Osmanlı hayalleri’ kurması

şeklinde. Bir diğeri İran Hava Kuvvetleri komutanı General Hacızade’nin NATO konsepti kapsamında Türkiye’nin Malatya ili Kürecik mevkiine yerleştirilecek olan ‘Füze Kalkanı Projesi’ nedeni ile yapmış olduğu tehdit konuşması..

Devrimin üzerinden 32 yıl geçti. Bu 32 yılda eğer Türkiye devlet refleksi ile değil de, rejim refleksi ile hareket etmiş olsaydı en azından 8 yıl süren İran-Irak savaşı sürecinde İran’a, devrime, rejime çok önemli zayıt verirdi-verdirirdi. Türkiye’nin İsrail ile en sıkı-fıkı olduğu 28 Şubat sürecinde ve yine ‘İsrail-Türkiye askeri eğitim ve işbirliği anlaşmasının imzalandığı (24 Şubat 1996) dönemde bile hem İsrail’e karşı hem de diğer İran düşmanlarına karşı ‘dik’ durduğu bilinmektedir. Bazılarınız; ‘bu nasıl dik duruş, Sincan’daki Kudüs gecesi nedeniyle yapılanları unuttuk mu?’ diyor olabilir. Doğru, unuttuk. Ama bu olayın bile etkisi kesinlikle İran’a zarar verici, İran’ı dışlayıcı bir boyuta taşınmadı. Sonuç itibarı ile o süreç rejim refleksi önde olan askeri bürokrasinin, yargı ve idari bürokrasinin bazı önde gelenlerinin ve yine bunlara meydan sazi çalan emperyal güç odaklarının yerli sözcüsü bir kısım medya ve mensuplarının marifeti ile ortaya çıkan bir süreçti.. Arızı bir süreçti ve geçti-gitti. Üstelik sürecin failleri de gitti.

Biliyoruz İran’ın Osmanlı’nın en güçlü olduğu dönemden beri bir Osmanlı takıntısı var. Bilhassa Fatih’in İstanbul’u fethinden sonra hedefin Roma İmparatorluğu olduğunun anlaşılması ile birlikte tarihin neler kaydettiğini biliyoruz. Keza Sofi Beyazıd’ın 25 yıllık iktidarında Avrupalılar-Haçlılar Cem Sultan’a oynadılar, bir kısım Müslüman kardeşlerimiz de İslam coğrafyasını karış-

tirarak Fatih'in yarım kalan projesinin devamına izin vermediler. Sonrası? Sonrası daha berbat! Yavuz ve Kanuni ne zaman dedelerinin projesini gerçekleştirmek için Batı'ya yönelseler Safevi ve Sasani kardeşlerimiz her ikisinin de eteklerinden çekerek Orta doğu'da kalmalarını sağladılar. Biliyorum bunları hatırlamanın da, hatırlatmanın da hiçbir faydası yok ama gerek İran medyasının ve gerekse Beşşar Esad'ın; Türkiye'nin, Türkiye başbakanı Tayyip Erdoğan'ın 'Osmanlı hayallerine dalması..' Şeklindeki suçlamaları ister-istemez tarihi biraz hatırlamamızı beraberinde getirdi. Oysa İran'ın da Türkiye'nin de bugüne ve geleceğe bakarak dostlukları pekiştirme günü değil mi?

Osmanlı Orta doğu'yu 400 yıl idare etti. (1517-1917) Osmanlı yönetiminde Osmanlı hiçbir gün İslam coğrafyasının önemli bir parçası olan Orta doğu'nun Müslüman ahalisine en ufak zulüm yapmadı. Yediğinden yedirdi, giydiğinden giydirdi. Anadolu'nun kaderi ile Orta doğu halklarının kaderini bir gördü ve yıkılıncaya kadar da adı geçen coğrafyadan ve halkların üzerinden elini çekmedi. Girdiği hiçbir yere emperyal arzularla girmedi. Girdiği, etkin olduğu her yere gücü nispetinde hizmet götürdü. Balkanlar, Kafkaslar, Orta doğu bunun örnekleri ile dolu. Bütün bu tarihi vakıalar ortada iken; niçin İran ve Suriye Osmanlı karşıtlığında birleşiyor, neden mevcut TC. Hükümetinin Osmanlı'yı hatırlatmasından rahat-

sızlık duyuyorlar? Bilhassa İran asırların devlet birikimi olan bir ülke olarak bölgede halkı Müslüman olan keza yönetim biçimi İslam olmasa da komşuları ile dostluk ve dayanışma ilkesini öne çıkartan Türkiye'den niçin rahatsızlık duyuyor? Suriye'deki Baas rejimini, Nusayri azınlığının Esad iktidarını anlıyorum, onların düşmanlık nedenini de anlıyorum. Ama insafla yaklaşalım, İran ve Suriye aynı kefedede tartılacak iki ülke değil. İran ve Suriye mukayese bile edilmez. İslam adına inkılab yapmış, binlerce şehit vermiş bir İran, 55 yıldan bu yana halkına ve halkının değerlerine, İslam'a düşman olan Nusayri iktidarı ile Baas ideolojisi ile bir olabilir mi?

Beşşar Esad diyor ki: "Bu başkaldırı Arap milliyetçiliğine karşı İslamcıların bir başkaldırısıdır, bunlarla sonuna kadar savaşıcağım." TC. Başbakanı Tayyip Erdoğan da diyor ki: "Ölünceye kadar savaşıcağımı beyan ettiğin kimler? Kendi halkın değil mi? Kendi halkına karşı ölünceye kadar savaşıcağına; 44 yıldır İsrail'in elinden kurtaramadığın Golan tepelerini kurtarmak için savaşıyordun ya!"

Peki, İran ne diyor? İran'ın özellikle hükümete yakın olan medyası Esad'ı olabildiğince destekliyor. Nitekim İran'ın önde gelen gazetelerinden Keyhan 27 Kasım'daki nüshasında; Esad'ın 'Arap liderleri şimdi Şam'a özür dilemeye geliyorlar' şeklindeki sözlerini manşete çekerek stratejik gerekçenin de ötesinde tam bir gönüllü destek

ortaya koyuyor. (Selahaddin Eş / secakirgil@yahoo.com.28.11.2011)

Arap birliğinin Suriye'ye yönelik yaptırım kararı alma görüşmelerinde Türkiye adına Dış İşleri Bakanı Davutoğlu da oturumlara katıldı. Yaptırım maddeleri ortaya konulurken Davutoğlu'nun bilhassa alınacak kararlardan Suriye halkının hiçbir şekilde zarar görmemesi için yaptığı uyarılar fevkalade önemli ve nitekim Arap Birliği'nden çıkan kararda da Suriye halkının günlük ihtiyaçlarını zora sokacak hiçbir karar çıkmamıştır. Zira Türkiye, Suriye halkı ile Anadolu halkını ayrı görmüyor. Daha dün değil miydi İstanbul'un kaderi ile Şam'ın kaderi bir, Halep'in kaderi ile Gaziantep'in kaderi bir diyen, Türkiye'nin ve Suriye'nin yetkilileri değil miydi?

Maraş 1919'da Fransızlar tarafından işgal edildiğinde, işgalci Fransız general ve kurmaylarını karşılamak için Maraş'ın yerlisi Ermeniler Abdal Halil Ağa'ya gelirler ve derler ki: 'Fransızlar geliyor onları karşılamak için davulcu-zurnacı ekibini topla.. 'Fakat Abdal Halil bunu reddeder. Çeşitli vaad ve tekliflere rağmen Halil Ağa, Ermeni Hırlakyan'a olumlu cevap vermez. Hırlakyan bunun üzerine Halil Ağa'ya der ki: 'Bre Abdal Halil! Başın mı büyüdü, ne diye teklifimi kabul etmiyorsun?' ve Halil Ağa cevap verir: 'Efendi! Bu din bahsidir teklifini kabul edemem.'

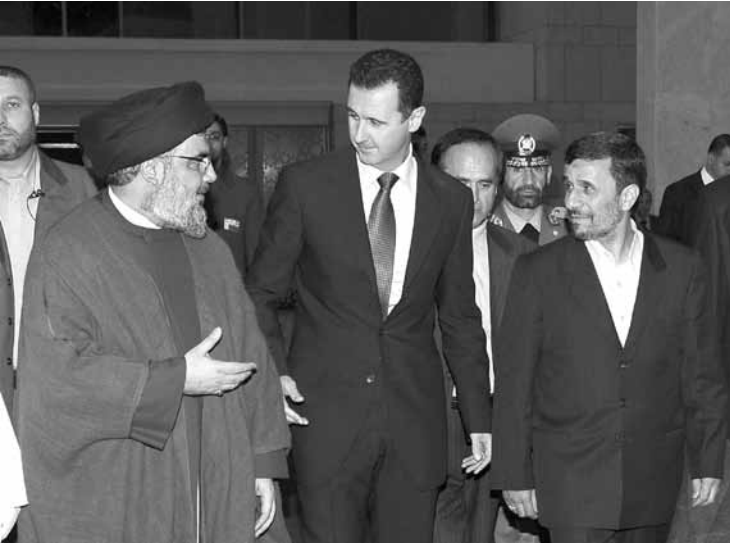
Şimdi düşünüyorum Esad rejiminin alternatifi Şii olmasa da Sünni olan ve Müslüman kimlikleri ile bilinen İHVAN olacak. Dilim varmıyor ama yoksa Sünni İslami yaklaşımı önemli ölçüde sağlıklı olan İHVAN'a karşı Şii-Nusayri dayanışması mı var? Bunu asla düşünmek istemem. Zira İran'daki o şanlı devrimin büyük önderi İmam Humeyni: 'Şiilik de yok, Sünnilik de yok ancak İslam var.' Ve yine 'Tevhid'de vahdet' onun en büyük şiarı ve çabası idi. Keza 1982'de Hama katliamı öncesi kendisini ziyarete gelen İHVAN önderlerinin temsilcilerine İran-Irak savaşı, onun

Bu günkü İran yönetiminin, İran medyasının her gün onlarca Müslüman'ı katleden, İslamcılara karşı Arap milliyetçiliği refleksi ile sonuna kadar mücadele edeceğini deklare eden Beşşar Esad rejimine arka çıkmanın, destek olmanın hiçbir stratejik nedeni olamaz. Şunu söyleyebilirsiniz: Mevcut Şam yönetimi Hizbullah ve Hamas'a önemli yardımlarda bulunuyor. Bu yönetim giderse İsrail'i frenleyen Hizbullah çöker, Hamas hamisiz kalır.. Hayır. Nusayri iktidarının alternatifi İslami duyarlılığı olan Müslümanlar ve bu Müslümanlar kesinlikle Esad rejiminden çok daha tutarlı bir şekilde Hamas'ın da, Hizbullah'ın da elinden tutar, bundan kimsenin şüphesi olmasın.

getirdiği stratejik nedenlerden dolayı da Suriye ile olan ittifaktan bahisle; Esad rejimine karşı başlatılacak olan bir harekette destek olamayacağını ve böyle bir hareketin ertelenmesinin uygun olacağını ifade etmişti. O gün merhum İmam'ın bu yaklaşımı fevkalade doğru idi. Ama bu günkü İran yönetiminin, İran medyasının her gün onlarca Müslüman'ı katleden, İslamcılara karşı Arap milliyetçiliği refleksi ile sonuna kadar mücadele edeceğini deklare eden Beşşar Esad rejimine arka çıkmanın, destek olmanın hiçbir stratejik nedeni olamaz. Şunu söyleyebilirsiniz: Mevcut Şam yönetimi Hizbullah ve Hamas'a önemli yardımlarda bulunuyor. Bu yönetim giderse İsrail'i frenleyen Hizbullah çöker, Hamas hamisiz kalır.. Hayır. Nusayri iktidarının alternatifi İslami

duyarlılığı olan Müslümanlar ve bu Müslümanlar kesinlikle Esad rejiminden çok daha tutarlı bir şekilde Hamas'ın da, Hizbullah'ın da elinden tutar, bundan kimsenin şüphesi olmasın.

Aslında 'Arap Baharı' fırtınasının tsunami'ye dönüştüğü bu günlerde İran ve Arabistan ciddi şekilde panikliyorlar. Özellikle İran tıpkı devrimin ilk aylarında olduğu gibi çeşitli ataklar yaparak içeride kenetlenmeyi hedefliyor gibi.. Hatırlarsanız 4 Kasım 1979'da Amerika'nın Tahran Büyükelçiliği İran'lı öğrenciler tarafından işgal edilmişti ve bu işgal 444 gün sürdü. O dönemin Amerikan Başkanı Carter'ın başını yedi. Ve dahası devrimden sonra İran yönetiminin kendilerine teslim edildiği Mehdi Bazergan, Beni Sadr, Kutbizade, Ali Rıza Nobari gibi demokrat ya da sosyal demokrat olan kabine üyeleri ve yöneticiler bu işgale karşı gösterdikleri refleksler nedeniyle tasfiye edildiler. Kutbizade Amerika ile işbirliği yaptığı gerekçesi ile idam edildi. Ama İran bu işgalle birlikte içeride sıkı sıkıya kenetlendi ve ardından 23 Eylül 1980'de başlayan İran-Irak Savaşını bu kenetlenmeyle göğüsledi. İç çatışmalar, dış düşman olgusu öne çıkartılarak önlen-

di. Bu gün de İran'ın iç dünyası sağlıklı gözüküyor. Zira 2009 seçimlerinden bu yana kimin yönetimde söz sahibi olacağından çok, kim, ne ile hükmedecek sorusu öne çıkmıştır. Amerika ve benzeri ülkeler tıpkı Arap Baharı'na muhatap olan ülkelere olduğu gibi İran'da da Batı'nın kokuşmuş değerlerinin egemen olmasını istiyorlar. Yani yönetimin ve yöneticilerin bütüncül İslam yerine ılımlı, bireysel boyutlu, hümanist görünümlü bir İslam anlayışının ve keza demokrat Müslümanların olmasını istiyorlar. Zaten Amerika devrimin başından beri bu arzusunu hiç saklamadı ki!

İran'ın mevcut yönetim kadrosu ve rehberiyet makamı bunları gayet iyi biliyor. Ve onlar bir şeyi de gayet iyi biliyorlar; yönetiminden sorumlu oldukları İran halkının önemli bir kısmının (Azeriler, Beluciler, Araplar ve Kürtler başta olmak üzere) mevcut yönetimden rahatsız olduklarını. Ve yine mevcut yönetimin önde gelenleri rehber yakın olan Cennetî-Şahrutî gibi Ayetullahlar da biliyorlar ki; kendilerinin dinin değişebilirlerini de adeta değişmezlerden addetmeleri nedeniyle Kum başta olmak üzere çeşitli yerlerdeki ruhaneler, kanaat önderleri, Siyasiler ve Üniversite camiası bu durumdan oldukça rahatsız. Allah rahmet etsin İmam Humeyni Allah'ın kitabı ve Resulü'nün (a.s) sünnetini geleneksel Şia fıkhının üzerinde görüyor ve bu yüzden de mezhepleri yok sayarak İslam'a vurgu yapıyordu. Ne var ki bugün İran yönetiminin zihin dokusunda Şia bir din'dir ve her şeyin belirleyicisi Şia söylemleri ve kaynaklarıdır. Bugün için İran ekonomik, siyasi ve dini anlayış ve uygulamalarından dolayı yeni bir iç çatışma ve sıkıntısının içerisinde. Bu yüzden de oluşturmuş oldukları İran-İrak-Suriye-Hizbullah ekseninde olağan olmayan ataklar

yapıyorlar. Mesela son İngiltere Büyükelçiliğinin işgali. Ne ile izah edeceksiniz bunu? Dün, devrimin ilk aylarında Amerikan elçiliğinin işgalinin bir anlamı vardı. Ama bu gün İngiltere elçiliğinin işgalinin bir anlamı var mı? Yine Irak'taki Şii yönetimle Suriye'deki Esad rejimine karşı başlatılan mücadelede birlikte hareket etmelerini nasıl izah edeceğiz? Türkiye'nin en azından mevcut AK Parti iktidarı boyunca uluslararası her platformda İran'a arka çıkmasına rağmen Türkiye karşıtı söylem ve eylemlerin bir anlamı var mı? Ya da TC. Başbakanı'na: 'İkinci bir Kerbela istemiyoruz.' Demenin bir mantığı var mı? Allah'tan TC. Başbakanı daha akl-ı selim davranarak: 'Merak etmeyin, hiçbir zaman ikinci Kerbela faciası yaşatılmaz, buna izin vermeyiz ama ikinci bir HAMA katliamına da müsaade etmeyiz.' Diyerek olaylara yaklaşımdaki İran-Türkiye farkını net bir şekilde ortaya koymuştur.

31 Aralık 2011 Amerika'nın Irak'ta bulunan lojistik ve karargâh hizmeti gören 32 bin askerinin Irak'ı terk ediş tarihidir. Şimdi soru şu, Amerika'nın terk ettiği bir Irak'ta İran yanlısı Şii bir yönetim nasıl bir tutum ortaya koyacak. Ve yine Amerika'nın tasvip ve isteği ile işbaşında bulunan Şii Nuri el-Maliki İran'la Amerika'ya rağmen mi işbirliğini sürdürüyor, yoksa onların bilgisi dâhilinde mi? Eğer bilgisi dâhilindeyse zımnen İran'ın ve Irak'ın Suriye politikaları biraz daha farklı anlaşılmalıya müsait hale gelmiyor mu? Arap Baharı'nın etkili olduğu ülkelerdeki Amerika ve NATO destekli operasyonların Suriye'de olmamasının bu düşündüklerimizle ilgisi var mı? İsrail'in İhvan korkusu İran-İsrail ilgi ya da ilgisizliklerini nasıl etkiliyor? Ortadoğu için öngörülen ve San-Remo haritasının değişimini içeren yeni harita tasarımları İran'a, Irak'a, Suriye'ye ve en önemlisi de Ürdün'e ne getirecek-ne götürülecek?

Sonuç olarak şunu ifade edebilirim ki; Arap Baharı çerçevesinde bölgemiz için bu günler iyi günler. Gelecek günler ve aylar daha kaotik ve sıkıntılı olacağı benziyor. Suriye fazla uzak olmayan bir gelecekte değişecek, rejim çökecek. Amerika'nın ve İsrail'in ideolojik olarak fazla bir endişesi yok. Zira Arap Baharı'na muhatap olan ülkelerin rejimlerinin alternatifi İSLAM değil, Müslümanlar!

Alternatif olan Müslümanlar ise Allah'ın şu hükmünü ne kadar tefekkür ediyorlar bilemiyorum: "Onlar ki, yeryüzünde kendilerini yerleştirir, iktidar sahibi kılsak, dosdoğru namazı kılarlar, zekâtı verirler, mârufu emrederler, münkerden sakındırırlar. Bütün işlerin sonu Allah'a aittir." (Hac/41)

Yoksul Ülkelerden Toprak "Araklanıyor"

Aktaran: Celal SANCAR
sancarcelal@yahoo.com

2 27 milyon hektarlık arazi emperyalist ülkelere satıldı. Dev arazilerdeki yerli halk yerlerinden sürülüyor. Tapusuz halk, hak da iddia edemiyor. İşte tarım emperyalizmi.

2001 yılından bu yana sanayileşmiş ve kalkınmanın eşiğindeki ülkeler, geri bırakılmış ülkelere yaklaşık 227 milyon hektarlık arazi satın aldı. Buralarda üretilen gıda maddeleri, sadece yatırımı yapan ülkeye ihraç ediliyor, dev arazilerdeki yerli halk yerlerinden sürülüyor, tapusuz halk, bir hak da iddia edemiyor. Gelişmekte olan ülkelere ekilebilir nitelikteki arazileri satın alan uluslararası şirketlerin ve ülkelerin sayısı artıyor.

BM de küçük çiftçileri zor duruma düşüren "toprak araklama"ya karşı yasal önlem almak istiyor. Dünya ekonomisinde söz sahibi olan ülkelerin gözü, büyük tarım arazilerinde. Mali açıdan güçlü, kalabalık nüfusa sahip, ancak su kaynakları veya tarım arazileri açısından yoksul olan ülkeler, fakir ve gelişmekte olan ülkelere hızla toprağa yatırım yapıyor. İleride çıkabilecek bir kıtlık veya gıda mahsulleri fiyatlarındaki artışlara karşı korunmak amacıyla uluslararası dev şirketler ve ülkeler tarafından fakir ve kalkınmakta olan ülkelere yapılan toprak satın alımlarına İngiltere'de "land grabbing" yani "toprak koparma" veya "toprak araklama" adı veriliyor.

Oxfam gibi yardım örgütleri bu uygulamanın açlık ve yoksulluğu artırdığına dikkat çekiyor. BM Gıda ve Tarım Örgütü kapsamında ise gelişmekte olan ülkelere halkın geçimini teh-

dit eden bu alımlara karşı ne gibi önlemler alınabileceği tartışılıyor.

Halk yerinden sürülüyor

Çin, Güney Kore, Körfez ülkeleri ya da Hindistan gibi ülkelere kamu yatırımcıları ya da özel şirketler, gelişmekte olan ülkelere satın alma ya da kira anlaşmalarıyla dev tarım arazilerini kendine bağlıyor. Buralarda üretilen gıda maddeleri, sadece yatırımı yapan ülkeye ihraç ediliyor. Dev arazilerde yerli halk yerlerinden sürülüyor, en büyük zararı fakir ve kalkınmakta olan ülkelere halk görüyor.

Yardım örgütü Oxfam'ın Almanya temsilciliğinden Marita Wiggerthale, kuşaklar boyu aynı aile tarafından ekilen, ancak tapuda kaydı olmayan bir arazinin günün birinde yabancı bir şirkete geçebildiğine dikkat çekiyor. Wiggerthale, "Bu vakalarda çoğunlukla toprakları kullanma hakkı çğneniyor, tarım yapan aileler yerlerinden sürülüyor ve sonuçta tüm geçim kaynakları ellerinden gidiyor" diyor. Böylelikle savaş ya da kıtlık olmamasına rağmen yoksulluk ve açlık da artıyor.

Oxfam, Uganda'da bu tür bir vakayı belgelemiş. İngiliz bir yatırımcının Ugandalı yetkililer ile yaptığı anlaşma yüzünden, dev bir çam ve okaliptüs plantasyonuna yer açmak için 22 bin 500 kişi, yaşadıkları yerleri terk etmek zorunda kalmış. Bu çiftçilere ne önceden sorulmuş, ne haber verilmiş, ne de tazminat ödenmiş.

Alman Federal Tarım ve Tüketiciyi Koruma Bakanı Ilse Aigner, son yıllarda fakir ve gelişmekte olan ülkelere 50 ila 80 milyon hektar

toprak satıldığını belirtiyor, ancak yine de gıda üretimi alanında özel yatırımın önemine dikkat çekiyor. "Prensipte ziraat alanındaki özel yatırımcılara tamamiyle kötü gözle bakmamak gerek" diyen Aigner, "Ancak bu yatırımların, bölge halkının da kârına olması gerek. İşin zor tarafı da bu" şeklinde konuşuyor.

Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü, hükümetler ve sivil toplum örgütleriyle birlikte bu sorunu çözmek için uluslararası bir düzenleme üzerinde çalışıyor. İtalya'nın başkenti Roma'da bu amaçla yapılan görüşmelere katılan Alman Bakan Aigner, "En önemlisi, toprak alımının yapıldığı ülkelerdeki hükümetlerin yatırımların ülkedeki ziraatın geliştirilmesi için kullanılması yönünde bilinçlenmesi ve halkın yaşadığı, ekim yaptığı toprakları terk etmek zorunda kalmaması ya da en azından bu ticaretten kârlı çıkması" dedi. Bu arazilerin satışı çoğunlukla gizli yapıldığından boyutu ile ilgili kesin rakamlar verilemiyor. Oxfam yardım örgütünün tahminlerine göre, 2001 yılından bu yana sanayileşmiş ve kalkınmanın eşiğindeki ülkeler, kalkınmakta olan ülkelerde yaklaşık 227 milyon hektarlık arazi satın aldı. Bu neredeyse Batı Avrupa büyüklüğünde bir alana denk geliyor.

Yardım örgütleri, bu yatırımların bölge halkına çoğu zaman pek bir yarar sağlamadığını ortaya çıkarmış. Oxfam yardım örgütünden

Wiggerthale, "Verilen istihdam sözü tutulmuyor. Ayrıca yatırımın hacmi de başta vaat edildiği oranda olmuyor. İçi boş sözler bunlar. Araziler, karşılığında pek bir şey yapılmasına gerek kalmadan ucuza satın alınıyor" diyor. Roma'da yapılan görüşmeler şimdilik bir sonuç vermedi. Geniş arazilerin satışı sırasında kullanıcıların ve bölge halkının haklarının nasıl korunacağı konusunda gelecek yılın başında BM Gıda ve Tarım Örgütü kapsamında, uluslararası bir düzenleme için yeni görüşmelerin yapılacağı belirtiliyor.

Afrika'yı aç bırakan 'Tarım Emperyalizmi'

Nasıl oluyor da Etiyopya, çok geniş tarım arazilerine sahip olmasına karşın, kıtlık sorunu yaşıyor? Mısır ve tahıl ekili hektarlarca genişlikteki tarım alanları yemyeşil bir manzara oluşturuyor. Bu ekili alanlar, ne Avrupa'da ne de Amerika Birleşik Devletleri'nin batısında yer alıyor. Tarlalar, çok sayıda insanın kıtlıkla karşı karşıya olduğu Etiyopya'da bulunuyor. Ülkede tarım yapılabilecek yeterli arazi olmasına rağmen, insanlar açlık çekiyor. Bu tarlalar ise yabancı yatırımcılar tarafından satın alınarak veya kiralanarak, endüstriyel tarım için kullanılıyor. Bu, uzmanlar tarafından "tarım emperyalizmi" olarak adlandırılıyor. (Turquie Diplomatique Dergisi/ <http://trdiplo.com/Haber1.html> /02 Aralık 2011)

Bir Proje Olarak Değişim

Hayriye BİCAN

Mihverini kaybetmiş bir dünyada yaşıyoruz. Çünkü bu dünyanın yaşam için ortaya koyduğu net ilkeleri yok. Değerler skalası gittikçe zayıflıyor, hatta dibe vurma anları yaşanıyor. Akliselime karşı çıkılarak, fitrata savaş açılıyor. Normal olandan, özden uzaklaşan insan bu yeni kaotik duruma "değişim" diyor. Modernlik ambalajıyla servis edilen her şey sorgusuz kabul görüyor. Yenilik ve değişim adı altında toplumda derin yaralar açılıyor. Seküler hayat tarzları dayatılarak insan, yaratıcısına, kâinata ve kendisine yabancılaştırılıyor. Allah ile yakınlığını, tabiatla alâkasını koparan insan sorumluluklarını ve varoluş amacını unutuyor. Fitratı yıpratarak, kul olma fikrini yitiren insan her şeyi tanımlayarak hevasının ve nefsinin esiri oluyor. Böylece tüm bağlarından kopan insan çılgınca bir "özgürlük" projesinin peşinden sürükleniyor.

Modern dünyanın çağdaş insanı, unutkanın pençesine düşerek bahtsızlığa duçar olmuştur. Modernite rüzgârıyla savrulan insan postmodernitenin belirsizlik ve kualsızlıklarında bulmuştur, kendi-

sini. Bu yanlış algı dünyasında, yaratılışındaki öze sadık kalmayan insanoğlu yaratılış hakikatinden kopmuştur. Bu durumun doğal sonucu olarak insan huzursuzluk limanlarına sürüklenmiştir. Sanallığın ve görselliğin nam saldığı yaşantılar, insanı mekanikleştirdi. Kalbi sökülen insana tenekeden mamul kalpler monte edildi. Hayata madde hâkim oldukça mana daraldı ve azaldı, bileşik kaplar misali.

Modern dünya egemenleri, güç ve iktidarlarını devam ettirmek için her şey üzerinde istedikleri gibi oynarlar. Modernleşme, değişim ve gelişim iddiasıyla her şeyi ifsat ederler. Normali bozup, anormali yenilik ve gelişmişlik olarak gerçeğin yerine ikame etmeye çalışırlar. Çeşitli vasıtalarla insanın kimliği, kişiliği, duygu ve düşünceleri üzerinde etkin olurlar. İnsan ruhunun yozlaşmasını, çölleşmesini ve bayağılaşmasını isterler. Çünkü fitratla ilişkisi bozulan insan benliğinde arızalar ortaya çıkar.

Toplumdaki emperyalist, kapitalist yapılanma projeleri sebebiyle insanoğlu krizler yaşamaktadır. Modernizm'in krizi etkisinde kalan insan ah-laken yok olmanın eşiğindedir. Hızın ve hazzın limitsizliğine rağmen insan, yalnızlık bulvarlarında huzursuzluk yudumlamakta her adımında. Fizik ve metafizik arasındaki kuvvetli bağ göz ardı edilince, daha doğrusu yok sayılınca fitrat fireler vermeye başlamıştır. Sanal yaşantıları patlatıp, fitrat kodlarına uygun gerçek hayat tarzlarına dönmeden de bu kaostan kurtulmak mümkün değildir.

Fitrattaki teoriyi pratize edemeyenler, sanal pratikteki teoriyi içselleştirerek pratize ediyorlar. Hedefin

kaybolduğu, hayat felsefesinin bittiği anda taklit ve yozlaşma başlıyor. Yaşama, hakikate dair ulvi değerler katamayan, hakka doğru rota belirlemeyen insan çaresizdir, aslında. Yaşam hakkında doğru, gerçek, şaşmaz ilkeleri ancak insanı yaratan Allah (c.c) koyar. Vahyin aydınlığında bir yaşam programlayanlar, insan kalmanın koordinatlarını yakalarlar. Doğru olanla alâka kuramayanlar, yanlış kayar ve yanlışları hayatın ilkeleri sayar. Sonrasında yanlışın, yenilik ve değişim olarak lanse edilmesi zor bir iş değildir. Elbette ki, yenilik ve değişim hayatın karşı konulmaz gerçekliği. Ancak değişim/tağyir hakikatini doğru okumak lazım. Aksi durumda değişim, gelişmeden ziyade bozulmaya ve yozlaşmaya denk düşer. Ne olursa olsun gelişim olsun diye sorumsuz bir gelişimci kompleks ise, toplumda tahrip ve tahrif edici bir misyon yüklenir.

Modern dünya egemenleri, güç ve iktidarlarnı devam ettirmek için her şey üzerinde istedikleri gibi oynarlar. Modernleşme, değişim ve gelişim iddiasıyla her şeyi ifsat ederler. Normali bozup, anormali yenilik ve gelişmişlik olarak gerçeğin yerine ikame etmeye çalışırlar. Çeşitli vasıtalarla insanın kimliği, kişiliği, duygusu ve düşünceleri üzerinde etkin olurlar. İnsan ruhunun yozlaşmasını, çölleşmesini ve bayağılaşmasını isterler. Çünkü fitratla ilişkisi bozulan insan benliğinde arızalar ortaya çıkar. Toplum bünyesindeki hastalıklı durumlar, anormallikle-

rin yaygınlaşmasında müsait ortamlardır. Hiçbir şey, insan ruhuna, arızalı bir insan benliği kadar zarar vermez. Çünkü insandan başka hiçbir varlık bozma kabiliyetine bu denli sahip değildir. Modernleşme krizi böyle bir bozulmayı çabuklaştırır.

Demokrasi, özgürlük ve modernlik adına Müslüman toplumlarda değişim projeleri servis ediliyor. Değişim paketleriyle amaçlanan ise, ana yapısı İslam üzere kurulan toplumun temel değerleri sarsarak fitri özelliklerde bozulmalara yol açmaktır. Kâinatın ritmine kulak vermeden, yaratılış ilkelerine riayet etmeden yapılan değişim planları fitrat üzerinde derin yıkımlara yol açar. Bu bağlamda son kertede üzerinde çalıştıkları proje kadın erkek kimliklerine yöneliktir. Her boyutta kadın ve erkek kimliklerini azaltarak, rolleri karıştırarak cinsiyet farklılıklarını deforme etmeye yöneliktir. Cinsiyet üzerine yapılan müdahaleler emperyal emellerin gerçekleşmesi ve sürdürülmesi için müsait vasatlar oluşturur. Bu amacı güden Modernite de liberal anlayışla hayata sınırsız bir özgürlük empozesi yapmaktadır.

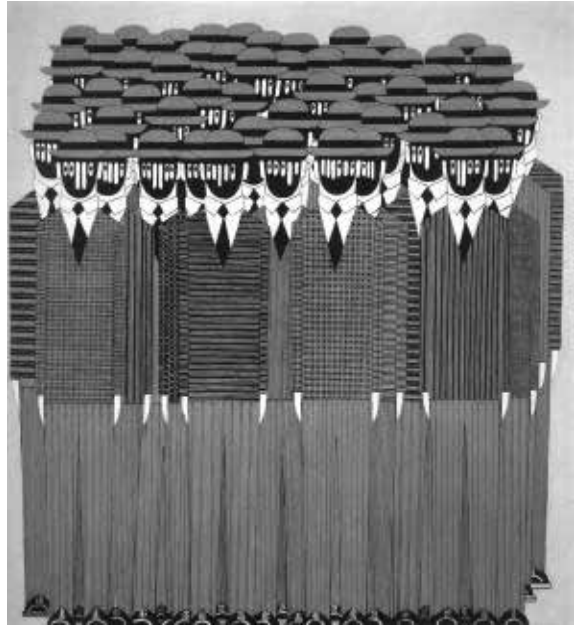
Modern hayat tarzı aileyi bir yük olarak görür. Ev hanımı olan, anne olan kadın reel bir hizmet üretmediği gerekçesiyle atıl olmakla suçlanır. Eş ve anne olan kadını kapitalist bir bakışla değerlendirerek, üretici olmak adına evin dışına çekmek için çalışırlar. Anneyi evin

dışına atmak için bir kurumda işçi olarak çalışmayı her fırsatta teşvik ederler. Kadını ev dışında çalışmaya teşvik için, kreş ve çocuk yuvaları özendirilir. Annelik aşağılanarak, anaokulu öğretilmesi, anneliğin önüne çıkarılır. Ev hanımlığına ve anneliğe hayır denilir. Ama çocukları bakıcıya veya kreşe emanet etmek cazip gösterilir. Anneliğin bağlayıcılığına karşın kreşe emanetin özgürlüğü teşvik edilir.

Kapitalist sistem kadının iş gücünden yararlanmak için, çalışan kadını özgür ve bağımsız olarak lanse eder. Hâlbuki kapitalist düzene bağımlı kadın, fitratına aykırı davranarak, anne olmak gibi en temel duygularından uzak kalır. Anne olmak en değerli hizmeti üretmek demektir, aslında. Çünkü annelik, hayatı ilmek ilmek sevgi ve şefkatle örmek demektir. Sabırla umutla bir hayatı kucaklayıp, yeşertmektir. Hevanın esiri olmadan, fitrat iksirini içen kadın özgürlüğün ve bağımsızlığın ne olduğunu çok iyi bilir. Bu sebeple, vahiyle çarpan kalbinin ritmine kulak vererek, onu bozmadan sabırla, azimle fitratta kalmak için çalışır.

Kapitalizm, kadın ve erkeğiyle insanı geleceğin esaretinden kurtarmak gayesiyle, toplumu emellerine uygun değiştirip dönüştürmeyi arzular. Bu bağlamda değişim ve yenilik maskesiyle, her boyutta sosyal yapıya müdahale ederek ciddi yıkımlara sebep olur. Sivil toplum kuruluşları, kadın dernekleri, televizyon dizileriyle dayatılan modern hayat tarzları değişimin en bariz yüzünü ortaya koyuyor. Kadına pozitif ayrımcılık, kadının güçlendirilmesi gibi gündemden düşmeyen konular, sadece kadının mağduriyetini önlemek için yapılan masum bir çalışma değildir. Kadının toplumsal alanda söz sahibi olması adı altında bir kandırmaca ile sosyal-kültürel yapıyı bozup, kadını gelecekteki projeleri için araçsallaştırmaktadırlar. Çünkü fitratından soyutlanan kadın, emellerine ulaşmayı kolaylaştıracaktır. Müslümanlar, kapitalizmin estirdiği bu liberal rüzgâr önünde sürükleniyor, maalesef. Unutmayalım ki, Müslümanların kendilerine has bir insan/kadın-erkek tasavvuru var. Müslümanlar olarak yeniden, medeniyet köklerimizde var olan bu imkânı işlevselleştirerek, modernitenin yıkıcılığına karşı özgün bir duruş ortaya koymak zorundayız. Egemenlere ve nefse esir olmadan, kadın-erkek kimliklerini sadece Allah'ın rızasına uygun olarak gözden geçirmeliyiz.

Metafizik alanı hiçe sayan modern mantık seküler yaklaşımlarla insanı doğal bağlamından kopartmak ister. Dünya ayrı ahiret ayrı diyerek hayatı parçalar. Bu boyutta yapılan değişim ha-

reketleri, insan fitratını etkin bir biçimde sarsarak, yaratılıştan gelen özü etkiliyor. Bu noktada değişim salt tahrip ve ziyan oluyor. Vahiy bağlamından koparılarak yapılan değişim projeleri fitratı bozuyor. Fitratı bozmadan yaşamak için temel prensipler nedir, bunları çok iyi bilip, bu minval üzere bir yaşam projesi geliştirmek gerekir. Mü'min zihninin sabiteleri ve değişkenleri hakkında bilgi sahibi olmadan, bu anlamda etkin bir bilinç geliştirmeden fitrat üzere kalma imkânı zayıflar.

Fitrat bilgisini yaşama aksettirmeyen mü'min için çeşitli sıkıntılar ortaya çıkar. Seküler hayat tarzı içindeyken, İslami düşünceye sahip olan insan devasa bir ikileme içine düşer. Seküler hayatın yanlışlarından etkilenerek yozlaşmaya doğru kayabilir. Bu zehre karşı panzehir olan fitrat şuuru insanı yanlışlara karşı korur. Bunun için değişimin gücüne karşın, değişmeyen konumunu çok iyi bilip, belirlemek gerekir. Müslüman'ca var olmanın değişmez, sabit taraflarına göre bir hayat tarzı konumlayıp, fitrat üzere kalmak için çalışmak gerekir. Çünkü fitrat; ruh ile insicam içinde olmaktır, adalet tecellisidir, güzel ahlak, itaattir, sevgidir, şefkattir.. Fitrat, insanlığın ihtiyaç duyduğu diriliş imkânının tüm nüvelerini bağrında barındırır. Tevhidin ruhu fitratta saklıdır. Fitratı iskeleyenler tevhid şuurundan da mahrum kalırlar. Fitratla ilişkisini koparanlar, varoluş hakikatini fark edemezler.

"...Bir toplum kendilerindeki özellikleri değiştirinceye kadar Allah, onlarda bulunanı değiştirmez..."(Rad 11)

Radikal İslam'ın ve İslamî Terörün Panzehiri: İlmî İslam(!) - 3

Ubeydullah TOPRAK

Yazı dizimizin bu bölümünde "İlmî İslam" projesinde Türkiye'ye biçilen rolü, Türkiye'nin model ülke olarak seçilmesinin arka planını ve bu projede Türkiye'den seçilen kişiler hakkında bilgi vereceğiz:

ABD, küresel egemenliğini süresiz kılmak amacıyla stratejik önemdeki Büyük Ortadoğu coğrafyasına hâkim olma ve kendisine rakip olabilecek güçleri engelleme stratejisi izlemektedir.

Bu çerçevede 11 Eylül ertesinde estirilen terör, savaşlar, medeniyetler çatışması, iç ayaklanmalar ve renkli-kadife devrimler rüzgarları eşliğinde dünya, yeni bir savaş-kaos ortamına taşınmıştır. Komünizm tehdidinin yerini radikal İslam almış, "Komünist Doğu-Kapitalist Batı" Blokları bu kez dinler üzerinden, "Hristiyan Batı-Müslüman Doğu" olarak ikiye ayrılmıştır. Medeniyetler çatışması/çatıştırılması sadece dinlerle sınırlı kalmamış, mezhepler arası çatışmalar artmış/arttırılmıştır. Atlantik ve Avrasya Blokları güçlendirilmiştir. NATO, Büyük Ortadoğu coğrafyası üzerinde küresel etkileri olan askeri ve siyasi bir güç olarak yükselmiştir. Dünya yeni bir savaş/çatışma ortamına girmiştir.¹

ABD bölgede izlediği politikaları Batı dünyasının güvenliği, demokrasi ve insan hakları gibi değerlere dayandırırken, Uluslararası İlişkiler Uzmanları ABD politikalarına yön veren faktörleri petrol, petrole bağlantılı ekonomik çıkarlar ve İsrail'in güvenliği olarak sıralamaktadır.²

Bütün bu gelişmeler özelde Ortadoğu'da genelde bütün İslam âleminde Amerikan düşmanlığını her geçen gün arttırmaktadır. ABD böyle bir gelişmeden ciddi bir rahatsızlık duymaktadır. Bu gelişimin büyük bir güç haline dönüşmeden

kontrol edilmesini arzu etmektedir. Amerikan dış politikasının en etkin isimlerinden stratejist Brzezinski³ yazdığı Büyük Satranç Tahtası adlı kitabında bu duruma özellikle dikkat çekmektedir: **"Amerikan önceliğine İslamcı köktendincilikten gelebilecek olası bir meydan okuma, bu istikrarsız bölgedeki sorunun bir parçası olabilir. İslamcı köktendincilik, dinsel düşmanlığı Amerikan yaşam biçimine karşı istismar ederek ve Arap-İsrail anlaşmazlığından yararlanarak çeşitli batı yanlısı Ortadoğu hükümetlerine zarar verebilir ve nihayet özellikle Basra Körfezinde Amerika'nın bölgesel çıkarlarını tehlikeye atabilir"**⁴

ABD bütün bu düşüncelerden ve gelişmelerden hareketle, bölgedeki tehdit unsurlarıyla etkin bir biçimde baş edebilmek için bölge ülkelerinin, çağın gereklerine uygun olarak, demokratikleştirilmesi(!) ve bu amaçla sosyal, ekonomik ve siyasal reformlar gerçekleştirilmesi ihtiyacının ortaya çıktığı sonucuna varmıştır. Ayrıca, terörle mücadele kapsamında bölgedeki radikal İslam ve Amerikan karşıtı rejimlerin, ılımlı İslam olarak nitelendirilen yönetimlerle değiştirilmesi gereği ortaya çıkmaktadır.

ABD, 11 Eylül'den sonra küresel liderliğine ve kendi liderliğindeki uluslararası sisteme en geniş ve etkili muhalefet ve tehdit kaynağı olarak gör-

1 Ayfer Selamoğlu, ABD'nin Büyük Ortadoğu Politikası Ve küresel Yansımaları, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, Sh: 6-7, İstanbul, 2007

2 Tayyar Arı, Irak, İran ve ABD, Sh:179, Alfa Yayınları, Ankara, 2004.

3 1928'de Polonya'da doğdu. McGill University'de Siyaset Bilimi dalında lisans, Harvard'da yüksek lisans ve ardından Harvard'da hocalık yaptı, Colombia Üniversitesi'nde Komünist akımları inceleyen bir enstitüye (the new Institute on Communist Affairs) başkanlık etti. 1958'de Amerikan vatandaşlığı oldu. 60'lı yıllarda Kennedy ve Johnson'un kadrolarına danışmanlık yaptı. 1973'de, halen dünyayı yöneten en büyük gizli oluşumlardan biri olduğuna inanılan Trilateral Commission'un ilk yöneticisi oldu. Carter'ın dış politika danışmanı, 1976'daki seçim zaferinin ardından da ulusal güvenlik danışmanı oldu. Amerika-Çin ilişkilerinin geliştirilmesinde ve Sovyetlerle nükleer silahların kontrol altına alınmasına dönük girişimlerde etkin oldu.

4 Zbigniew Brzezinski, Büyük Satranç Tahtası, s:8-9'den naklen Abdullah Urul, ABD'nin büyük Ortadoğu Projesi ve Türkiye, Basılmamış Doktora Tezi, Sh:202, İstanbul, 2008

düğü İslam'ın ehlileştirilmesini(!) de hedefleri arasında saymaktadır.

Bu aşamada önemli bir soru ortaya çıkmaktadır. Demokrasi ve modernizm ile daha uyumlu İslami anlayış nasıl olacaktır? Model olarak alınabilecek bir ülke var mıdır? İran, Afganistan, Filistin ve Körfez'deki İslam anlayışından memnun olmayan ABD için alternatif nedir?

Bu sorunun cevabı olarak Türkiye'nin model olabileceği, değişik platformlarda ve çalışmalarda gündeme getirilmiştir. ABD, Türkiye'nin Müslüman çoğunluklu laik devlet yapısını, Genişletilmiş Orta Doğu Projesi içinde model olarak görmek istemekte, Türkiye'yi bu proje içinde, jeostratejik açıdan önemli bir bölgede olması ve stratejik yetenekleri nedeniyle kilit ülke olarak tanımlamaktadır. Bunu Amerikalı ünlü siyaset bilimci Samuel Huntington⁵ şöyle ifade ediyor:

"Türkiye gerçekten Avrupa ile Asya, İslam ile laiklik.. vs. arasında bölünmüş bir ülke. Bu bakımdan uygarlıklar arasında bir köprü olabilir... İslam dünyasında Türkiye liderlik rolü oynayabilecek eşsiz bir ülke... Eğer Türkiye bir Batılı ülke olma ısrarından biraz vazgeçer; modernleşme ve demokrasinin bir İslam ülkesinde de mümkün olduğunu göstermeye çok daha ağırlık verirse, bütün dünyaya ve İslam'a büyük bir model olur. Türkiye, işleyen bir demokrasiye sahip tek İslâm ülkesi. Demokrasinin mutlaka laik bir temele dayanması gerekmez, İslam ile demokrasi bağdaştırılabilir. İlmî İslamcılar eğer demokratik sürece katılıyor ve başarılı oluyorsa, iktidara gelmelerine izin verilmelidir. ...İnanıyorum ki Türkiye bu yüksek gayeye sahip çıkacaktır ve eğer İslami bir anlayışla kalkınmayı ve demokrasiyi birleştiren bir model olabilirse, bundan hem Türkiye, hem de dünya faydalanacaktır."⁷

5 1929 yılında doğdu. Harvard Üniversitesi Politik Bilimler Akademisi Profesörü olan Samuel Huntington, aynı üniversitede Uluslararası İlişkiler Direktörü, Harvard Uluslararası ve Alan Çalışmaları Başkanı, 1986-1987 yıllarında Amerikan Politik Bilimler Birliği'nin başkanlığını, 1977-78 yıllarında Beyaz Saray'da Ulusal Güvenlik Konseyi ve Güvenlik Planlama bölümünün koordinatörlüğü görevlerini üstlendi. Dış Politika dergisinin kurucusu olan Huntington pek çok sayıda çalışmaya imza atmış olmakla birlikte, ülkemizde ve dünyanın çeşitli yerlerinde daha çok Medeniyetler Çatışması adlı kitabıyla tanınmaktadır. Asker ve Devlet, Asker-Sivil İlişkileri Politikaları ve Teorileri, Ortak Savunma: Ulusal Politikalarda Stratejik Programlar, Değişen toplumlarda politik sistem gibi kitapları da bulunmaktadır. 24 Aralık 2008 tarihinde Massachusetts eyaletinde öldü.

6 Murat Yılmaz, "Samuel P. Huntington İle Mülakat; Türkiye İslâm'ın Lideri Olmalı", Medeniyetler Çatışması, Sh:105, Vadi Yayınları, Ankara, 2000

7 Murat Yılmaz, A.g.e., Sh: 171.

Bir dönem New York Times'in Türkiye'de büro şefliğini de yapan Stephen Kinzer de aynı paralelde görüşlerini şu şekilde ifade etmektedir. "Coğrafyanın ve Osmanlı geçmişinin bir sonucu olarak Türkler, İslam bilincinde özel bir konuma sahiptir. Eğer bir ülke İslam'ın çağdaşlık ve demokrasiyle birlikte yaşayabileceğini kanıtlayacaksa, bu ülkenin Türkiye olması en yüksek olasılıktır. Bu başarı Türkiye'yi dünyanın her yerindeki dinsel köktencilığa karşı paha biçilmez bir karşı denge haline getirecektir. Gerçek bir demokrasiye sahip olan bir Türkiye, yalnızca çevresindeki Müslümanlar için değil bütün İslam dünyası için bir yol gösterici olacaktır. Onun ortaya koyacağı örnek, Fas'tan Endonezya'ya uzanan coğrafyada ağırlıklı olarak Müslüman olan 51 ülkede yaşayan bir milyardan fazla insan için son derece önemli olacaktır. Eğer Türkiye bu ülkeleri demokrasiye doğru yönlendirebilirse tüm dünyayı yeniden şekillendirecektir."⁸

Ünlü strateji ve İslam uzmanı **Graham Fuller**⁹'de Türkiye'nin model olabileceği görüşündedir. Amerikan Ulusal İstihbarat Kurulu (CIA) adına Türkiye ve pek çok Ortadoğu ülkesinde görevler yapmış olan Graham Fuller, 1980'li yılların ortalarından beri "İlmî İslam" projesi üzerine çalışmaktadır.

Fuller, Ortadoğu'daki anti-Amerikancı radikal İslamcı (yani bizim gibi düşünen Muvahhid Müslümanlar) akımları önleme ve geriletmenin yolunun, laik sistemleri desteklemekten değil, aksine radikal İslamcı partileri küresel kapitalist sistem içine çekecek ve özlerini dönüştürecek bir yaklaşımı benimsemekten geçtiği tezini yıllardır savunmaktadır.

Amerika'daki **"neo-con"**¹⁰larla tartışmaya

8 Kinzer, Stephen, Hilâl ve Yıldız İki Dünya Arasında Türkiye, Sh: 42, İletişim Yayınları, İstanbul, 2002

9 Graham E. Fuller Amerikan Rand düşünce kuruluşunun daimi politik danışmanı, ABD Merkezi Haberlama Teşkilatı'nın (CIA) eski Millî Haberalma Konseyi yardımcı başkanı, Harvard Üniversitesinden Rusya ve Orta Doğu çalışmaları ile mezun oldu. 20 yıllık dışişleri görevlerinin 17 senesini Almanya, Türkiye, Lübnan, Suudi Arabistan, Kuzey Yemen, Afganistan, Hong Kong gibi ülkelerde geçirdi. 1982 yılında yakın doğu ve güney Asya'dan sorumlu CIA'nın Millî Haberalma görevine atandı. 1986 yılında ulusal seviyede stratejik tahminler umumi sorumlusu olarak CIA Millî Haberalma Konseyi başkan yardımcılığına getirildi.1988 yılında doğrudan devlet ile çalışmalarını sonlandıran Fuller, Rand Şirketine esas olarak Orta Doğu, Orta Asya, Güney ve Güneydoğu Asya ve Sovyetler Birliği etnik problemleri ile ilgili çalışmalar yapmak göreviyle katıldı.

10 Amerikan siyaset terminolojisinde 'Neo-Con' ve 'Neo-Cons' diye kısaltılan yeni muhafazakârlar (Neo-Conservative) hareketinin önemli isimlerinin çoğunu Yahudi kökenliler oluşturuyor. Genellikle enstitüler, vakıflar, üniversiteler, halkla ilişkiler şirketleri, dergiler, gazeteler ve genel olarak medyada yer alan yeni muhafazakârlar, G. W. Bush iktidarıyla kendine Amerikan siyasetinde buldu. Yeni muhafazakârlar özellikle Amerikan dış politikasını belirler hale gelmişlerdir. Richard Perle, Donald Rumsfeld, Paul Wolfowitz, Dick

giren Fuller, "İslam'a karşı savaş" mantığının çok anlamlı olmadığını, şiddetin artmasına yol açtığını söylüyor. ABD'nin teröre karşı savaş söyleminin çözüm üretmediğini belirten Fuller çözüm için iki temel yöntem öneriyor. "Müslüman toplumlarında artık yabancı postalların dolaşmaması ve yabancı askerlerin daha fazla askeri saldırı düzenlememeleri" gerektiğini söylüyor ve ekliyor: "İkinci olarak, kendi toplumlarında terörle gerçek anlamda mücadeleyle ilgili düşünce yapısını sadece Müslümanlar değiştirmeye başlayabilirler. Aslında radikalleri fikri ve fiziksel olarak silahsızlandırma, İslam'a başvurmakla elde etmeye çalıştıkları meşruiyeti gayrimeşru kılabilme konusunda en donanımlı olanlar muhtemelen ılımlı İslamcılardır."¹¹

Fuller Amerikan dış politikasının en önemli hedeflerinden birinin özünde İslamcı fakat aynı zamanda liberal bir İslami reformu teşvik etmek olduğunu belirtmekte ve buna uygun olarak Türkiye'nin örnek olabileceğini özellikle de Fethullah Gülen hareketinin desteklenmesi gerektiğini belirtmiştir. Fuller 2008'de yayımladığı bir kitabında **"Türkiye sadece kendisi için değil, çağdaş İslam dünyası için de çok önemli olan iki dinamik İslami hareket üretmiştir; Bunlardan ilki siyasi alanda AK Parti, öteki ise çok daha büyük ve apolitik bir toplumsal hareket olarak Gülen Hareketi'dir."**¹² demektedir ve "İlmi İslâm" projesinde kimlere destek verdiğini ifade etmektedir.

Fuller, Türkiye'deki 236 okulu, yurtdışında 280 okulu, 200 dolayında dini vakfı ve 211 ticari şirketi (Bu rakamlar 1993 yılına aittir) ile Gülen'in BOP'un kapsama alanında etkili olabilecek liberal bir İslamcı hareket olduğunu ifade etmektedir.¹³ Fuller'e göre, Gülen hareketi her türlü aşırılık ve şiddeti reddetmekte, bunların İslam'ın hakiki mesajıyla uyuşmadığını belirtmekte ve dini cemaatler arasında hoşgörünün geliştirilmesi üzerinde durmaktadır. Ortodoks Rum Patriği, Yahudi liderleri, Papa ve benzerleri

Cheney, Douglas Feith, Harold Rhode, R. James Woolsey yeni muhafazakârların önde gelen temsilcileridirler. Yeni muhafazakârlara göre, ABD'nin önünde kocaman bir soğuk savaş sonrası yönsüz bir dünya ve elinde büyük bir ordu vardır. Kullanılmayan güç anlamsızdır. Bu yüzden ABD, gücünü tüm dünyaya ispat etmeli, hegemonyasını her yerde hâkim kılmalıdır. "Yeniden Amerikan yüzyılı" gibi projelerle yola çıkan yeni muhafazakârlar, ABD'nin yeniden bir meydan okumaya maruz kalmaması için şimdiden harekete geçmesi ve karşı çıkması muhtemel devletlere ve çevrelere şimdiden müdahale etmesini önermişlerdir.

11 Graham E.Fuller, İslamsız Dünya, Sh:318, Profil Yayınları, İstanbul,2011

12 Graham E.Fuller, Yükselen Bölgesel Aktör Yeni Türkiye Cumhuriyeti, Sh:117-118, Timaş Yayınları, İstanbul, 2008,

13 Graham E.Fuller, Siyasal İslam'ın Geleceği, Sh:20-36, Timaş Yayınları, İstanbul, 1993

ile toplantılara önem vermekte ve dinler arasındaki toleransa vurgu yapmaktadır.¹⁴

Bu bölümde Graham Fuller'in fikir babalığını ve teorisyenliğini yaptığı **"İlmi İslam"** projesinin Türkiye kısmı hakkında sizlere geniş bir özet sunacağız:

ABD Savunma Bakanlığı (Pentagon) 1989 yılında Rand Corporation¹⁵ adlı kuruluştan, Türkiye'de İslam radikalizminin geleceği" konulu bir rapor istedi. Rand Corporation, CIA'nin en önemli isimlerinden Graham Fuller başkanlığında bir ekip kurdu. Ekipte bazı Türk uzmanların yanı sıra CIA'nin Ankara İstasyon Şefi Paul Henze gibi istihbaratçılar da bulunuyordu. 1960'lı yıllarda Türkiye'de CIA görevlisi olarak bulunan Fuller, bu kuruluşun 14 yıl Türkiye ve Ortadoğu masası şefliğini yürütmüştü.

79 sayfadan oluşan söz konusu Türkiye raporunun son bölümünde, şu öneriler ortaya atılıyor: "Türkiye'de İslam'ın yükselmesi olgusuna dikkatli ve seçici bir şekilde yaklaşılmalıdır. Ancak, ihtiyatlı ve alçak perdede kalarak Amerikan çıkarlarına en iyi hizmet mümkündür. İslam'ın rolünü etkileme konusunda en ufak bir açık Amerikan girişimi, ABD'nin çıkarlarına hizmet etmez. Yönetim konuya dönük politikalarını formüle ederken hem Türkiye'de laik modeli destekleyen, hem de İslami güçlerle açık bir çatışmadan kaçınan nazik bir denge yakalamak durumundadır. Öte yandan, Türkiye'deki irticanın başlıca dış politika amacı, Türkiye'nin Batı ile ilişkilerinin gerginleşmesidir. O halde ABD bu olasılığı en azına indirmeye çalışmalıdır. Türkiye'ye NATO çerçevesinde daha fazla yükümlülükler verilmesi, NATO stratejileri konusunda Türk resmi makamlarına daha fazla danışılmalıdır. İkincisi, ABD laik devlet şeklini desteklerken Türkiye'deki Amerikan menfaatlerine daha iyi hizmet edecek politikalar geliştirme olanağı güçtür. Buna ek olarak İslami hareketin ılımlı üyeleri ile ihtiyatlı ve gayri resmi temaslar kurulması öğrenme süreci için yararlı olabilir."¹⁶

Rand Corporation'ın **"İslami hareketin ılımlı üyeleri ile ihtiyatlı ve gayri resmi temaslar kurulması öğrenme süreci için ya-**

14 Graham E.Fuller, Yükselen Bölgesel Aktör Yeni Türkiye Cumhuriyeti, Sh:117-118

15 RAND şirketi (Araştırma ve Geliştirme anlamında, İngilizce Research AND Development başharflerinden) ilk önceleri Amerika Birleşik Devletleri silahlı kuvvetleri için araştırma ve geliştirme yapması maksadıyla 1946 yılında Project RAND ismiyle Douglas Havacılık Şirketi tarafından ABD Santa Monica'da kurulmuştur. Organizasyon ABD hükûmetine, Milli güvenlik konularında stratejiler üretme konularındaki çalışmalarını yoğunlaştırmıştır. Şirket eğitim, sağlık, hukuk ve bilim alanlarında da araştırmalar yapmaktadır.

16 http://www.iktibasdergisi.com/news_detail.php?id=610

rarlı olabilir” tavsiyesini emir telakki eden dönemin ABD Büyükelçisi, Türkiye ve Ortadoğu stratejisti Morton Abramowitz¹⁷, 1992 yılında o tarihte henüz Refah Partisi’nin Beyoğlu İlçe Başkanı olan Recep Tayyip Erdoğan ile Kasımpaşa’daki özel bir vakıfta buluşmuştu. Görüşmeyi ayarlayan kişi İslami çevrelerle yakın ilişkileri olan, ancak “solcu” olarak tanınan bir gazeteci Ruşen Çakır’dı.¹⁸

Abramowitz’in Erdoğan’la görüşmeleri, Tayip Erdoğan’ın İstanbul belediye başkanı seçilmesi öncesi ve sonrasında da devam etmiştir. Bu görüşmelerden en ilginç 15 Ekim 1996 tarihinde Büyükşehir Belediye Başkanlığı makamında yapılanıydı. Ziyaret hayli uzun sürmüştü. Erdoğan görüşme sonrasında “Abramowitz’in olumlu ve sıcak bir mesaj getirdiğini” ifade etmiş ve eklemişti: *“Mesajı kendi adıma değil, partim adına alıyorum.”* Abramowitz’in, görüşme sırasında sarf ettiği söylenen **“Siz İstanbul’u yönetip yıldızınızı parlatabildiğinize göre, Türkiye için de çok şey yapabilirsiniz. Siz Türkiye’nin geleceği için çok önemlisiniz”** sözleri basında yer almış ve “Tayyip Erdoğan’ın bazı şartları kabul etmesi halinde, ABD’nin kendisini başbakanlığa hazırlayabileceği mesajı” şeklinde yorumlanmıştı.¹⁹

Bu dönemde Tayyip Erdoğan’ın Amerika ziyaretleri başladı. İlk defa 17–21 Nisan 1995’te başlayan, daha sonra 17–22 Kasım 1996, 20–23 Aralık 1996, cezaevine girmeden hemen önceye rastlayan 1 Mart 1998 ve yine 16 Temmuz 2000 tarihlerinde tekrarlanan ABD gezileri, bunlardan sadece birkaçıdır. Londra Üniversitesi öğretim üyelerinden Türkiye Uzmanı Dr. Andrew Mango da, Abdullah Gül’ün sık sık ABD ve İngiltere’ye

giderek görüşmeler yaptığını açıkladı.²⁰

AKP kurulmadan önce ABD’nin önde gelen Yahudi kuruluşlarından Anti-Defamation League (ADL)²¹ Başkanı Abraham Foxman, sadece Erdoğan ile görüşmek üzere İstanbul’a gelmişti.”²²

1999 yılında dönemin ABD Başkanı Clinton, Türkiye ile İslam’ı özleştiren yeni bir terim üreterek, Türkiye’yi **“Laik bir İslam Devleti”** olarak tanımlamıştır. Bu tanım, Büyük Ortadoğu Projesine bağlı “İlimli İslam” fikriyatının ne zaman şekillenmeye başladığının açık bir işaretidir. ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi içerisinde, Müslüman kimlikli tüm ülkelere kısaca vermek istediği mesaj sudur: **“Müslüman bir halk, laik ve demokratik bir sistemle yönetilebilir. İşte size bir örnek: Türkiye...”**²³

2002 yılında o zaman Türkiye’nin ABD’deki büyükelçisi Faruk Loloğlu’nun **‘Şu anda, en az 100 devlet başkanı randevu bekliyor, kaldı ki Tayyip Erdoğan ne devlet başkanı ne de başbakan, bu işler işadamlığına benzemez’** dediği bir zaman diliminde Tayyip Erdoğan’ın, ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz’in önyak olmasıyla, henüz Başbakan olmamasına karşın Beyaz Saray’da özel protokolle karşılanması ve iddialara göre Beyaz Saray’da yapılan görüşmede George W. Bush’un, Tayyip Erdoğan’a “Ben, bir tek Tanrı’ya inanıyorum; sizin de öyle olduğunuzu duydum. Tanrı’ya inanan iki insan olarak, birlikte çok iyi çalışabileceğimizi umuyorum!” sözleriyle karşılaşmış ve konuşunu en üst düzeyde ağırlamış olması; Siyasi yasaklı olunca **“Muhtar bile olmaz”** denilen Tayyip Erdoğan’ın, kısa zamanda başbakanlığa yükselmesinin arka planını bizlere göstermektedir.

(Devam Edecek)

17 Morton Isaac Abramowitz, 20 Ocak 1933 tarihinde New Jersey’de doğdu. 1953 yılında Standford Üniversitesi’ni BA derecesi ile bitirdi. 1 Şubat 1985 ve 19 Mayıs 1989 tarihleri arasında Ronald Reagan başkanlığı döneminde ABD Haberalma Araştırma Dairesi direktörlüğünü (Bureau of Intelligence and Research) yaptı. 1989 ile 1991 yılında, Türkiye’nin Ankara Büyükelçiliğini yaptı. 1991- 1997 yılları arasında Carnegie Vakfı’na bağlı uluslararası çatışma ve krizlerin önlenmesi için çalışan Carnegie Uluslararası Barış İçin Bağış Komitesi’nin (Carnegie Endowment for International Peace) Başkanlığı’nı yaptı. 1997–1998 yıllarında Uluslararası Kriz Grubu (International Crisis Group) Başkanlığı’nda bulundu. Dış İlişkiler Konseyi (Council on Foreign Relations (CFR)) kıdemli üyesidir. CFR’nin yayını olan Dış İlişkiler (Foreign Affairs) dergisinde yazmaktadır.

18 Ruşen Çakır, 1992’de Türkiye’ye gelen CIA Ortadoğu şefi Graham Fuller ile görüşüp, Türkiye’deki İslami akımlar hakkında bilgiler verip, hazırladığı raporu sunmuştu. Hemen bunun ardından Çakır, Graham Fullerin etkili olduğu “Rand Corporation”dan burs alarak Amerika’ya yollanmıştır. Türkiye dönüşünde Milliyet gazetesinde yazmaya başlayan Çakır, şu an Vatan gazetesinde yazmaktadır.

19 http://www.cihandura.com/index.php?option=com_content&task=view&id=755&Itemid=60

20 http://www.cihandura.com/index.php?option=com_content&task=view&id=755&Itemid=60

21 Anti-Defamation League yani İftira ve İnkârla Mücadele Birliği (ADL), 1913 yılında B’nai B’rith örgütü tarafından ABD’de kurulan bir Yahudi lobi örgütüdür. Kuruluş senesinde açıklanan gayeleri, “Yahudi toplumuna karşı yapılan karalamaları durdurmak, karalama sebeplerine ve inanışlarına itiraz etmek ve gerekiyorsa karalama eylemlerini kanun önüne getirmektir. 10 Haziran 2005’te New York’ta Yahudi Örgütü ADL’nin verdiği Üstün Cesaret Ödülü’nü Abraham Foxman’ın elinden alan T.C. Başbakanı R. Tayyip Erdoğan, bu ödülü alan 11’nci kişi oldu. ‘Üstün Cesaret Madalyası’nın bir diğer özelliği de, Yahudilerin dışında ilk kez bir başka dinden kişiye özellikle de Müslüman ve Türk bir kişiye verilmesi. Çok önemli bir detay ise, bu ödülün İsrail devletinin 1948 yılında kurulmasını sağlayan ABD ve İngiliz devlet adamlarına bile verilmemiş olması.

22 Turan Yavuz, Çuvallayan İttifak, Sh:119, Destek Yayınları, Mart 2006 Ankara, 1.Baskı,

23 Şule Şahin, 11 Eylül 2001 Sonrasında ABD’nin Ortadoğu Politikası, Sh:83, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, Ankara-2006

Cumhuriyet Dönemi İslamî Hareket - I

Ömer KÜÇÜKAĞA

Bismillahirrahmanirrahim.

Değerli kardeşlerim, bugün sizinle 45 dakikalık iki bölümden oluşan bir seminerde beraber olacağız. Sohbet süresince bir ara vereceğiz, en sonunda yetişirse soru-cevap kısmımız olacak.

Sözlerime başlaman önce Allah-u Teâla hazretlerine hamdu senalar ediyorum. Rasulullah ve arkadaşlarına selat-u selamlar olsun diyorum. Bugünkü konuşmamızın onun rızasına uygun olmasını Cenab-ı Hak'tan niyaz ediyorum.

Konumuz Türkiye'deki İslami hareketin gelişim sürecini kapsıyor. Tabi Türkiye dediğimize göre konuyu Osmanlıdan başlatmamıza gerek yoktur herhalde. Cumhuriyet sonrası İslami hareket dediğimiz zaman karmaşık ve zor bir konuyu kapsıyor. Biz özellikle 1960 ve sonrasını canlı yaşadığımız için hatıralarımızdan da yararlanacağız. Konuyu dört başlığa ayırmayı uygun buldum:

- 1- Şahıslar
- 2- Kurumlar
- 3- Yayınlar (dergiler)
- 4- Türkiye'deki İslami hareketi dışarıdan etkilemiş olan kişiler.

Biz bu konuyu anlatırken birçok kurumdan ve kişiden bahsetmiş olacağız, tabi bu bahsetmiş olacağımız kişi ve kurumların hepsini tasvip ediyoruz diyemeyiz. Fakat bunlar kitleleri etkilemiş, birçok insanın İslam'la ilk tanışmasına vesile olmuş kurumlar ve kişilerdir.

Türkiye'de İslami hareketler organize olmaya 1950'lerden sonra başlasa da bu yıllarda kitle-

leşme gerçekleşmez. 1970'lerden sonra ülkemize tercüme eserlerin girmeye başlamasıyla kitleleşme başlar. Biz yine de öncesinden de anlatmaya başlayacağız.

Türkiye'de İslami gelişim dediğimiz zaman bu sürecin bir milat diyebileceğimiz başlangıç noktası alabiliriz. Bu da cumhuriyetin kuruluşudur. Cumhuriyetin kuruluşu birçok şeyi bıçak gibi kesip, başka süreçleri başlatmıştır. Osmanlı'yı her ne kadar tam bir İslam devleti olarak tanımlayamasak ta, cumhuriyet rejimi bir İslam devletini ortadan kaldırmıştır. Cumhuriyetin kurulması ile İslami hareketler hemen başlamıyor, arada sekteye uğrayan bir zaman dilimi var. Bu uzun bir zaman dilimi.

Cumhuriyet; İslam'ı medeniyet olarak, dil olarak, vahiy olarak toplumdan silme projesidir, bunu da ilk yıllarında büyük ölçüde başarmıştır. İslam karşıtı inkılâplar buna en güzel örnektir. Bu dönemde Kur'an okumak yasaklanarak toplumun İslam'la bağı kesilmeye çalışılmıştır. Kur'an okuyanlara ciddi işkenceler yapılmıştır. Örneğin ben Kur'an okuduğu için tırnakları sökülen insanlara şahit oldum. Erzincan'ın bir köyünde bu işkenceye uğrayan bir kişiden bizzat dinledim. Dini toplumdan uzaklaştırmak için her yola başvurulmuştur. En önemlisi de Kur'an harfleri yasaklanmıştır. Zamanın aydınları, İslam'a alternatif dinler gündeme getirmişlerdir. Hatta durum komik boyutlara ulaşmıştır. Düşünebiliyor musunuz, Tanrısı balık olan bir din bile gündeme gelmiştir. Bunları konuşanlar koca koca adamlar. İslam düşmanlığı adeta gözlerini kör etmiş.

Cumhuriyetle birlikte sekteye uğrayan İslami hareket süreci, Allah, din, vahiy, medeniyet gibi konulardan bahsetmeye başlayan bazı insanlar

sayesinde tekrar canlanmıştır. Cumhuriyet sonrası vaziyet hoş değil: sinmiş, korkmuş bir halk, unutulmaya yüz tutmuş bir İslam, jandarma görünce "Tanrı uludur" diye bağırان insanlar... İşte böyle bir kaos ortamından sonra bazı insanlar çıkıp yeniden Allah'ın dinine insanları çağırılmaya başlıyor. Bu insanların ve kurumların bazılarında eksiklikler, yanlışlıklar, hatta aşırılıklar var. Fakat bu yönlerin üzerinde fazla durmayacağız. Büyük çoğunluğunun yanlışları var ama bizim düşman gözü ile bakmadığımız kesimler. Her onaylamadığımız düşüncüyü düşman ilan etmek yanlıştır. Akidelerin bir olması yeterlidir.

Allah'ı zül-celal, Yusuf süresinin 108. Ayet-i kerimesinde şöyle buyuruyor: 'De ki: Benim yolum budur. Basiretle Allah'a çağırıyorum. Ben ve bana uyanlar da. Allah'ı tenzih ederim. Asla Allah'a ortak koşmam.' Burada Allah basiretle çağırıyorum derken, bilerek, hikmetle, gönül gözüyle çağırıyorum demektedir. Gönül gözü ile görülmez demeyin sakın. Gözlerimizi kapatsak bile görebiliriz bazen. Kur'an'da 'asıl kör olanlar bu gözler değil, göğüslerdeki gözlerdir' demiyor mu? Yine yüce kitabımızda kâfirlerden söz ederken: 'onlar kördür, sağırdir' demiyor mu? İşte burada kastedilen de kalp gözüdür. Esasen gören gönül gözleridir, öbürleri iki cam parçasından ibarettir.

İslami harekette kurumlardan bahsedecek olursak; ilk dönem kurumlarından benim canlı şahit olamadığım ama araştırınca rastladığım "İttihad-ı İslami" diye bir kurum mevcut. Üstad Said Nursi tarihçe-i hayatında kendisine sorulan bir soruya cevap verirken bu kurumdan bahsediyor. Soru ittihad-ı İslami'ye niye dâhil olmadınız şeklinde. O da kendine göre sebepler öne sürerek niye bu kurumla birlikte hareket etmediğini anlatıyor. Şahsen bu sebepler beni pek tatmin etmedi ama Said Nursi kişilere, kurumlara pek dâhil olmamışlar kendi kendilerine yetmişlerdir.

İkinci bir kurum olarak Diyanet İşleri Başkanlığı'nı sayabiliriz. Diyanet işleri esasen Cumhuriyet projesinin ruhuna uygun biçimde kurulmuştur. Amacı Müslümanları dinlerinden uzaklaştırmak ve bu konuda yanlış bilgiler yayınlamak olmuş, nitekim başlarda da başarılı olmuştur. Kurumun başına ilk olarak 'Rıfat

Türkiye'de İslami gelişim dediğimiz zaman bu sürecin bir milat diyebileceğimiz başlangıç noktası alabiliriz. Bu da cumhuriyetin kuruluşudur. Cumhuriyetin kuruluşu birçok şeyi bıçak gibi kesip, başka süreçleri başlatmıştır. Osmanlı'yı her ne kadar tam bir İslam devleti olarak tanımlayamasak ta, cumhuriyet rejimi bir İslam devletini ortadan kaldırmıştır.

BÖREKÇİ' gibi garip isimler gelmiştir. Ama bu kurum zamanla düzelme göstermiş, kurumun başına 'Ömer Nasuhi BİLMEN', 'Lütfü DOĞAN' gibi isimler getirilmiştir. Süleyman ATEŞ'i de sayabiliriz. Özellikle son dönemde Ali BARDAKOĞLU kurumu epey düzeltilmiş, şimdiki başkan da (Mehmet GÖRMEZ) iyi bir âlimdir. Hadis konusunda hâkim bir insandır. Çok tanımamakla birlikte güven veren bir yapısı vardır. Yani cumhuriyet kadrolarının insanları dinden soğutmak amaçlı kurdukları bir kurum zamanla düzelmeler göstermiş, ama bu durum biraz siyasetle ilgili olmuştur. Ben rahatlıkla şunu söyleyebilirim

ki şu anki Diyanet İşleri Başkanlığı kurum olarak Mısır'daki El-Ezher şeyhliğinden daha müstakil, daha güvenilirdir. Tabi bizim bazı arkadaşlarımız El-Ezher'e bir şey söyleyemiyor ama diyanet işlerine gelince çok acımasız eleştiriler yapıyorlar. Fakat biz El-Ezher'in de nasıl fetvalar verdiğine şahit oluyoruz.

Yine cumhuriyet bürokrasisinin kurduğu lakin zamanla İslami gelişime hizmet etmeye başlayan bir kurum da İmam Hatip'lerdir. İmam Hatip'ler yüzde yüz düzeldi diyemeyiz ama Türkiye'deki İslami gelişimin hammadde kaynağı olmuştur diyebiliriz. En kitlesel İslamileşmenin odak noktasını imam-hatipler oluşturur. Gerek 28 Şubatçıların, gerekse 80 darbesini yapanların bu okullara yönelik tırpanlama faaliyetleri boşuna değildir. Bu kurumlar aslında İslam'ı yozlaştırmak için devlet eliyle kurulmuş ama hızlıca müspetleşme göstermişlerdir.

Peki, düzelme nasıl oldu? Çünkü bu okullarda çocuklar Kur'an'la muhatap oluyorlardı. İlk sene yüzünden okuyorlar, sonra mealini, daha sonra tefsirini okuyorlardı. Kur'an'la meşgul olan kişinin düzelmesi kaçınılmazdır.

Bir de yaşamını İmam Hatip'lerin ve Diyanet'in düzelmesine adanmış bir kişi vardır: Hayrettin KARAMAN. Bu hocamız diyanet işlerinin uçuk kaçık fetvalar veren bir kurum olmaktan çıkması için ilmi ağırlığını kullanmıştır.

Çok sözü edilen ama çoğunuzun yaşınız itibari ile hatırlayamadığı bir kurumu da dördüncü olarak zikretmek istiyorum: Milli Türk Talebe Birliği. Bu kurumun tarihçesini Medeniyet Derneği'nin bülteninde bulabilirsiniz. 1916'da kurulan çok eski bir kurumdur. Amblesinde ilk başlarda uluyan kurtlar vardı, sonra değişti. Hilal geçti kurt'un yerine, İslamlaştı. Tarih içinde birçok ideolojinin tekeline geçmiştir. Mesela bir dönem milliyetçilerin eline geçmiş, bir dönem Marksistlerin eline geçmiş, ama 70'lerden sonra İslamcılarda kalmıştır. Tabi İslamlaşması birden bire olmamıştır. İlk olarak milliyetçiliğini azaltmış, daha sonra ümmetçilik fikrini geliştirmiş, sonra da İslamcılık şiarını benimsemiştir. Düzelmesinde etkili olarak; Rasim CEMŞİT, İsmail KAHRAMAN, Burhanettin KAYHAN gibi isimleri sayabiliriz. Bu aciz kardeşiniz de 1975 yılında İzmir MTTB başkanlığını yürütmüştür.

Bizim neslin tamamı dört kurumdan yetişmiştir. Nurculuk, Büyük Doğu, MTTB, MSP. Hatta MSP bizim nesilden faydalanmıştır. MTTB 1970'lerden sonra Necip Fazıl'ı kendisine fikir babası kabul etmeye başlamıştır. O zamanlar MTTB 25'li yaşlarda insanların yönettiği bir kurumdur. Ben mesela İzmir'de başkanlık yaptığımda henüz 23 yaşında idim. Konu İzmir'e gelmişken bir anımı anlatmak istiyorum: Biliyorsunuzdur, İzmir İslami çalışmaların en zayıf olduğu yerlerden biridir. Yeni evlendiğim zaman İzmir'in en modern yerlerinden biri olan Karşıyaka'ya taşınmıştık. Eskiler asortik derler. İnsanlar durmadan fotoğrafımızı çekiyorlardı. Şaşırdığımı gören eşim açıklama yaptı: "Görmüyor musun? Herkes yarı çıplak nerdeyse, bizi böyle görünce şaşırdılar." Belki de o zamanlar Karşıyaka'da oturup da dindar yaşamaya çalışan tek aileydik. İnsanlar nesli tükenmekte olan bir mahlûk gibi bize bakıyorlardı. Sonra annem de yanımıza geldi, annem kara çarşaflydı. Komşular sırf meraklarını gidermek için bizim eve gidip geliyorlardı. Daha sonra eşim kadınlara Kur'an dersi vermeye karar verdi. "Ben bunlara Kur'an öğretemem" diye tepki gösterdi bir zaman sonra. Nedenini sorunca "Yahu bunlar Kur'an dersine açık saçık elbiselerle geliyorlar" dedi. Ben yine de devam etmesini söyledim.

İşte biz o zamanlar bu ortamda, böyle bir İzmir'de MTTB olarak sesimizi duyuracak bir eylem yapma kararı aldık. Bütün İzmir'i afişleyip eylemin reklâmını yapmıştık. Bunu duyan Vali beni huzuruna çağırdı. Dedi ki: "Biliyor musun? Bütün Marksistler ellerinde çapalar, kürekler siz eylem yapınca size saldıracaklar." Ben 23 yaşındayım, Vali de 40'lı yaşlarda. Dedim ki: "sen benim yaşımı küçük gördün, kandırmaya çalışıyorsun galiba." Tabi bu tehditler bize engel olmamıştı. İzmir'de belki de ilk İslami kitlesel eylemi gerçekleştirdik. Tabi bu bizim kişisel başarımız değildi, bu ruhu bize MTTB veriyordu. O dönemde MTTB dışında kitleselleşmeyi yakalayabilen kurumlar başka yoktu. Daha sonra müthiş bir kitleselleşme içine giren Fettullah Hoca cemaati o zamanlar MTTB'nin yaptıklarını daha sonra taklit etmiştir. Türkiye'de ilk üniversiteye hazırlık kurslarını, ilk öğrenci evlerini, ilk öğrenci yurtlarını MTTB açmıştır. Mesela ben İzmir'de iken hatırlarım bizim etki alanımız Fettullah hoca cemaatinden fazla idi -ki o yıllar hocaefendi İzmir'deydi. Hatta bunu söylemek hoş değil ama bir keresinde boykot kararı aldığımızda boykotumu delmeye çalışmışlardı. O zaman rica ettik, adam yolladık, boykotu delmeyin dedik. Dinlemediler, kavga etmek zorunda kaldık. Sağlam bir dayak yiyince bir daha böyle işlere kalkışmadılar. Boykotun içeriğine gelince; enstitü olan ilahiyat'ları fakülte yapmaları için hükümete baskı yapmayı amaçlıyordu. Hatta o dönem DEMİREL İzmir'e geldiğinde bizzat yakasına yapışıp: "Bu enstitüleri ne zaman fakülte yapacaksınız" dedim. "Yapacağız, yapacağız" demişti. Bende "hep öyle diyorsunuz ama bir şey yapmıyorsunuz" demiştim. Sonradan fakülte olmuştu ilahiyatlar.

O yıllarda bir kuruluş vardı, bunu da söylemem lazım. Adı TMTE. Yeri MTTB'nin binasına yakın bir yerdeydi. Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu değil tabi ki. Birçoğunuz ismini yeni duymuşsunuzdur. Türkiye Milli Talebe Federasyonu. Çağaloğlu'nda halk evleri binası vardı, yeri oradaydı. İzmir'de ise fuar'ın tam yanında. Bizim hatta o sıralar kiramız 1 lira idi, şimdinin parasıyla 10 liraya denk gelirdi. Özel tutmuştuk o paraya. TMTE'nin yeri ise biraz ileride İstanbul Erkek Lisesinin karşındaydı. Bu arkadaşlar o dönem çok hızlıydı. MTTB'yi korkaklıkla suçuyorlar, hatta tekfircilik hastalığına da tutulmuşlardı. Genelde tarikatları tekfir ediyorlardı. Kısacası gayri İslami değil, İslami kesimle uğraşıyorlardı. Bu kuruluş da zamanla düzelme gösterdi. 3-4 tane dergi çıkarttılar. Dergilerinden bir tanesi "Kadro" diğeri "Yeniden Milli Mücadele" adındaydı. Biz bu guruba kısaca 'mücadeleciler' derdik. Ezberden sloganlarla konuşurlardı.

Okuyarak tartışarak ikna yoluna gitmezlerdi. O zamanki ağabeylerinden hatırladığımız, şimdi de Millet Partisi başkanı 'Aykut EDEBALI' var. MTTB kadar kalıcı olamadılar, çünkü insanlara güven veremediler. Şu anki PINAR yayınları bu gurubun uzantısı sayılır, HAKSÖZ de uzaktan bağlantılı sayılır, İKTİBAS'ı da bunlardan sayabiliriz. Kim ki kurulduğu andan itibaren İslami meseleler yerine Müslümanların şahıslarıyla uğraşırsa onlardan şüphe duymuşumdur, ama bunlar zaman içinde düzelmişlerdir.

Son olarak kurumlar arasında "Milli Görüş" diye bir kurum var ki; Türkiye'yi derinden etkilemiş bir kurumdur. Doğrusu ERBAKAN'ı da rahmetle anmak gerekir bu noktada. Kimilerine göre İslam'ın gelişmesini engellemek için bazı güçler tarafından getirilmiş -böyle düşünen insanlar da yok değil- bir insandır. Ben hiçbir zaman böyle bir kanaate varmadım. Dört defa partisi kapatılmış, horlanmış, hakaret görmüş bir insan. Kendi getirdikleri birini bu kadar ezmezlerdi herhalde. Kaldı ki sistemin kendi getirdiği insanlar da var, bunlara son derece saygı gösteriyorlar. Belki onlardan da anacağız birkaç tane. Mesela genelkurmayın resmi internet sitesinde bir tarikat şeyhi ile ilgili övgü dolu sözler yayınlanmıştır. Erbakan ise hayatı boyunca horlandı, dışlandı, kovuldu ve kapatıldı. Belki eksikleri vardı ama hem Türkiye'de hem de Almanya'da çok etkili olmayı başardı. Ayrıca Arap dünyasında ilk defa Türkiye'den bir insanın sözü dinlenir oldu, bu da önemli bir olaydır.

Milli Görüş, hatasıyla sevabıyla Türkiye'yi derinden etkilemiştir. Nitekim ben Erbakan'ın cenazesinde bunu hissettim. Muhtemelen cumhuriyet tarihinin en kalabalık cenazesi idi. Özal'ın cenazesi bile böyle değildi. Onun cenazesinde hayatında ona oy vermemiş insanlar bile vardı. Galiba insanlar onun adanmış olduğuna inandılar.

Bu anmış olduğumuz kişilerin hepsini Allah affetsin. Bizler kalplerde olanları bilmiyoruz, zahire bakıp yorum yapıyoruz. Böyle baktığımızda da kitleleri etkilemiş, zaman zaman da zarar vermiş insanlar vardır; Erbakan da bunlardan biridir.

Milli Görüş kadar etkili olmasalar da 'Akıncılar'dan da bahsedelim. MTTB ile aynı dönemde faaliyet göstermişler ama farklı olarak dönemin siyasi olaylarına da karışmışlar. Akıncılar'ın 4-5 tane önemli başkanı olmuştur, bunlardan en sağlam çizgide gördüğüm ise 'Mehmet GÜNEY'dir.

Şu sıralar "İnsan Ve Medeniyet Hareketi" isimli bir çalışması vardır. Akıncılar'ın başkanlığı

ğını yaparken birkaç arkadaşı ile birlikte yurt dışına çıkmıştır. Afganistan'da birkaç sene kaldılar ama sonra dönüp faaliyetlerine devam ettiler.

Son bir kısım kurumlar var ki üzerinde durmak istiyorum. Bunlar genelde İslamcı arkadaşlar arasında küçümsemediğim fakat benim hiç de küçümsemediğim, 'İlim Yayma Cemiyeti' ve benzeri kurumlar. Bunlar çok iddialı olmayan ama samimi olan, samimi oldukları için de Allah'ın zenginlerin kalplerini onlara yönelttiği kurumlardır. Aşağı yukarı 40-50 senedir bu ve benzeri kuruluşlar öğrencilere burs ve barınma hizmeti verdiler. Okul, cami, Kur'an kursu yaparlar ve bunlara hizmet götürürler. Aslında "İlim Yayma" en belirgin kurum olduğu için söyledim, bir de isimsiz cisimsiz; Hasan ağa, Mehmet efendi ve başka isimlerde, ellerinde klasik evrak çantalarıyla dolaşan, ellerinde makbuzlarıyla camiye yardım toplayan, imam-hatip yaşatma derneğinin muhasibi, az eğitilmiş ama çok samimi Müslümanlar. Bunlar çok eğitilmiş, çok konuşan, çok daha iş beceriyormuş gibi davranan insanlardan daha faydalı olmuşlardır İslami gelişime. Mesela benim şahsen tanıdığım bir Halil amca vardı, eğitimsiz bir adam vardı. Kendi çabaları ile 2 tane İmam Hatip Okulu bir tane de cami yaptırdı. Sürekli koşturarak 25-30 sene uğraş verdi. Bu okullardan bir tanesi de 1500-2000 nüfuslu Çengelköy İmam-Hatip Lisesidir. İnşallah biz de bu kurumları ve insanları örnek alır, hizmetlerini küçümsemekten de vazgeçeriz. Çünkü bu kurumlar ve kişiler zor zamanlarda çalıştılar.

Seminerimize burada ara vereceğiz. Buraya kadar daha çok kitlelere mal olmuş kurumlar ve kişilerden bahsettik. İrili ufaklı saymadığımız birçok kurum daha vardır mutlaka.

Neden Sadece Dersim Katliamı?*

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Türkiye'nin yakın tarihi, Kemalist iradenin istek ve buyruklarına uygun olarak oluş(turul)muş bir tarihtir. Bu nedenle bu tarih, olayları, gerçek ve bilimsel olgulara uygun olmaktan öte, Kemalist iradenin belirlediği bir çerçevede ele almıştır. Yani, beyazlar siyah, siyahlar da beyaz gösterilerek kitleler adeta hipnotize edilmiştir. Bu nedenledir ki, halk -en azından küçüm-senmeyecek bir kısmı- on yılda on beş milyon genç yetiştirdik ya da emperyal devletlere yani yedi düvele karşı savaşılarak ezilmiş ve mazlum ülkelerce örnek alınan bir ülke olduk veya hut da kulluktan vatandaşlığa çıktık türü martavallara inandırılmak zorunda bırakılmıştır. Oysa Türkiye'nin yakın tarihi, kan ve gözyaşı ile yazılmış bir tarihtir. Bu tarih, Resmi ideolojinin otoriter ve jakobenist bürokrat kadrolarınca gerçeklerin üstü örtülerek, olaylar kararttırılmak suretiyle oluşturulmuş resmi bir tarihtir; Kemalist iradenin yaz yediği yazılmış, yazma dediği ise gizlenerek yok sayılmıştır. Bu amaçla, etek

Resmi tarihe göre, bir yurtseverler var, bir de hainler ve işbirlikçiler var. Aslında Mustafa Kemal'e itiraz eden, ona karşı çıkan herkes, en yakın silah arkadaşları bile olsa, onlar haindir, işbirlikçidir, dolayısıyla da ölümü hak etmiştir. Bu nedenledir ki, Kemalist yönetim tarafından Cumhuriyetin kuruluşundan itibaren masum ve mazlum birçok muhalif, kimilerinin yaşları küçültülerek, kimilerinin ise yaşları büyütülerek darağaçlarında sallandırılmıştır. Amaç; küçük, büyük bütünüyle muhalefeti yok etmektir.

dolusu paralar harcanarak Güneş Dil Teorisi ve Türk Tarih Tezi gibi ilimden ve bilimden uzak, uyduruk tezler geliştirilmeye çalışılmıştır. Bir taraftan da Bizans entrikalarına taş çıkartacak tarzda hile, desise ve ayak oyunları ile muhalefetsiz bir toplum oluşturma zeminini hazırlanmıştır. Yıllarca bürokrat, senatör ve Türkiye'nin Dışişleri eski bakanı olarak görev yapan İhsan Sabri Çağlayangil de, 'yakın tarih, daha çok resmi tarihtir. Bürokrasinin izin verdiği tarihtir'¹ diyerek bu durumu teyid etmiştir.

Resmi tarihe göre, bir yurtseverler var, bir de hainler ve işbirlikçiler var. Aslında Mustafa Kemal'e itiraz eden, ona karşı çıkan herkes, en yakın silah arkadaşları bile olsa, onlar haindir, işbirlikçidir, dolayısıyla da ölümü hak etmiştir. Bu nedenledir ki, Kemalist yönetim tarafından

Cumhuriyetin kuruluşundan itibaren masum ve mazlum birçok muhalif, kimilerinin yaşları küçültülerek, kimilerinin ise yaşları büyütülerek darağaçlarında sallandırılmıştır. Amaç; küçük, büyük bütünüyle muhalefeti yok etmektir. Ne yazık ki,

1 İhsan Sabri Çağlayangil, Anılarım, Güneş Yayınları, 1. Bsk. Şubat 1990 s. 41

*Genç Birikim Dergisi 2009 Aralık sayısında yayınlanmıştır.

uygulanan baskı ve zulüm yöntemleri ile geçici de olsa bu amaca ulaşılmıştır. Ama alttan alta gelişen muhalefet, Kemalizm'in ülkede oluşturduğu demir yumruğa rağmen hiçbir dönem bitmemiştir; fırsatını ya da baskının çok yoğunlaştığı her dönemde bir silahlı/silahsız ayaklanma başlamıştır. Her ayaklanmanın neticesinde ise, binlerce masum ve mazlum sivil halk; kadın, çocuk, ihtiyar gözetilmeden katledilmiştir.

Türkiye'de ilk faili meçhul/meşhur cinayetler, Mustafa Kemal döneminde işlenmiştir. Mustafa Suphi ile 14 arkadaşı, Yahya Kâhya, Trabzon Mebusu Ali Şükrü Bey, Topal Osman ve diğerleri, faili meçhul cinayetlerin Türkiye'deki ilk akla gelen örnekleridir. Mustafa Suphi ve arkadaşları Trabzon'da kayıkçı esnafının başı olan eski İttihatçı Yahya Kâhya tarafından 28/29 Ocak 1921 tarihinde bıçaklandıktan sonra denize atılarak öldürülmüştür. Yahya Kâhya İstiklâl Mahkemesi'nde yargılanmış, ancak, ne söylediyse tutuklanmayarak ve elini kolunu sallayarak mahkemeden çıkmıştır. Ancak, Mustafa Suphi ile 14 arkadaşının öldürülmesinden bir, bir buçuk sene sonra 3 Temmuz 1922'de Yahya Kâhya'nın kendisi de faili meçhul bir cinayette öldürülmüştür. Trabzon milletvekili Ali Şükrü Bey ise, Meclis tarafından Yahya Kâhya cinayetini araştırmak üzere görevlendirilmiş ve o da belirli bir süre sonra faili meçhul bir cinayete kurban gitmiştir. Bugün, Ali Şükrü'nün hazırladığı belgelerin ne olduğu hâlâ bilinmiyor. Aslında bu cinayet de, diğerleri gibi faili meçhul değil, faili meşhur, bilinen bir cinayettir.

İşin en ilginç yanı faili meçhul olarak öldürülenler ya Mustafa Kemal'e muhalif olan kişilerdir ya da bu muhalifleri öldüren tetikçilerdir. Tetikçilerin öldürülme sebebi, işlenen cinayetlerin asıl faillerine ulaşılmasının engellenmesidir. Oysa bu cinayetlerin asıl failleri yaygın kanaate göre Mustafa Kemal ve kadrosu idi. Bu bakımdan asıl faillerin bulunmaması için de tetikçilerin öldürülmesi gerekiyordu. Güzel bir plandı ve sonuna kadar uygulandı ve hâlâ işlenmiş bu cinayetlerin üzerindeki sır perdesinin aralanmamış olması, Türkiye'deki baskıcı ve totaliter rejimin devam ettiğini açık bir şekilde göstermektedir. Nitekim Dr. Rıza Nur, bu çirkin planı, Mustafa Kemal'in muhalefete olan tahammülsüzlüğünü, tetikçi Topal Osman'ı ve arkadaşlarını nasıl kullandığını, Meclis'e baskın planını, bu gerçekleşmeyince Ali Şükrü Beyin öldürülmesi ve daha sonra da Topal Osman ve arkadaşlarının öldürülmesi olayını Hatırat'ında uzun uzun anlatmaktadır.²

Kemalist rejimin zulüm tarihi değildikçe, sadece Dersim'le ya da Şeyh Said kıyamı ile karşılaşılmaz. Bu dönemde onlarca ayaklanma gerçekleştirilmiştir. Genelkurmay Harp Tarihi Başkanlığınca yayımlanan ve 1924-1938 dönemini kapsayan Türkiye Cumhuriyetinde Ayaklanmalar isimli kitapta, kalkışmaların sayısının 17 olduğu belirtilmektedir. 1924'den önceki ayaklanmaları da sayarsak bunun sayısının bir hayli kabarık olduğu görülecektir. Nitekim sadece 1919 ile 1921 sonu arasında 23 ayaklanma/kalkışma gerçekleşmiştir. Bu ayaklanmalardan sadece dördü Kürtlerin oturduğu bölgelerde gerçekleşmiş ve sadece üçüne Kürt aşiretleri katılmıştır. Kürt aşiretlerinin katıldığı ayaklanmaların en önemlisi ise 1921'in Mart ve Haziran ayları arasındaki Koçgiri aşiretinin ayaklanmasıydı...³ Diğer ayaklanmalar ise Türkler ve Çerkezler tarafından çıkarılan ayaklanmalardı. Demek ki Türkiye'de, sadece Kürtler değil, Türkler de ayaklanmıştı.

NEDEN SADECE DERSİM KATLIAMI KONUŞULUYOR?

CHP'li Onur Öymen'in 10 Kasım'da Meclis'te konuşmasıyla Dersim olayları ve Dersim'de işlenen insanlık dışı katliam, Türkiye kamuoyunun gündemine girmiştir. Oysa Türkiye'de Dersim'de ne olup bittiği, bırakın sıradan insanları, okumuş, aydın geçinen birçok kimse tarafından bile bilinmiyor. Araştırıldığı zaman bırakın aleyhte, lehte bile, yani resmi görüşü yansıtan kitap bile neredeyse yazılmamıştır, daha doğrusu yazmaya kimse cesaret edememiştir. Kemalistler ise, yazmamakla, Dersim katliamını unutturmaya çalışmışlardır. Çünkü Türkiye'de yakın tarih, özellikle de Mustafa Kemal ve İsmet İnönü'nün tek parti dönemi ya tamamen kararttırılmış ya da gerçekler ters yüz edilerek, emirle/buyrukla tarih yazdırılmıştır. Kısacası Resmi tarih, Kemalist bürokrasinin olayları ters yüz ederek yazdı(rdı)ğı tarihtir. Halen bugün bile, Kemalistler tarafından bu katliamların gündeme getirilmesi tehditle, şantajla engellenmeye çalışılmaktadır. Gündeme getirilen kısmıyla da ya Celal Bayar ya da İsmet İnönü suçlanarak Mustafa Kemal temize çıkarılmak istenmektedir. Oysa mızrak çuvala sığmamaktadır. Herkes biliyor ki, ne İsmet İnönü, ne de Celal Bayar, Mustafa Kemal'in izni ve onayı olmaksızın bu katliamları gerçekleştirmesi mümkün değildir. Neşe Düzel'in bir soru-

Genç Birikim Yayınları, 2. bsk. Mayıs/ 2006, Ankara s.61 vd.)

3 Mustafa Akyol, Kürt Sorununu Yeniden Düşünmek, Doğan yayıncılık, 5. Bsk. Kasım 2007, İstanbul, s.83

2 (Daha geniş bilgi için bkz: Taha İslam, Zirvedeki Mankurtlar,

su üzerine Taha Akyol bile (18.11.2009, Taraf Gazetesi); "Atatürk'e yöneltilmeyen eleştiriler İsmet paşa'ya yöneltilmediği için İsmet paşa Atatürk'ten daha otoritermiş gibi bir imaj oluştu" şeklinde cevap veriyor. Akyol, aynı röportajında; "Kemalizm'in otoriter bir rejim olduğunu, halka dayanmadığını, silaha dayandığını, Yurtta sulh'dan kastın, halkın yurtta itaatini sağlanması olduğunu, Mustafa Kemal'in mecbur olduğu için değil, kafasındaki proje tek parti idaresi olduğu için tek partili rejimi oluşturduğunu, sorunların çözümünde askeri metodlara alışkın olduğunu" dile getirmesi, Kemalistlerin hoşuna gitmese de önemlidir.

Mustafa Kemal, 'tek adam'dı, 'ebedi şef'ti, totaliter ve jokabenist bir anlayışa sahipti; bundan dolayı da asla eleştirilemezdi; eleştirenlerin ise ya zindanlarda ya da idam sehpalarında hayatları son buluyordu. Nitekim Taha Akyol aynı röportajında; "Atatürk'ü eleştirmenin cezası döneme göre değişir. Mesela İttihatçılar arasında siyasi ve iktisadi bakımdan en liberal olan Cavit Bey, darbe girişimi suçlamasıyla idam edildi. Aslında öyle bir şey yoktu" diyerek, aslında Atatürk'ü eleştirmenin bedelinin ağır olduğunu ve hatta eleştirenin hayatına mal olduğunu ifade etmektedir. Ne yazık ki bugün, yıl 2009'da da Mustafa Kemal'in eleştirilemez olduğu kamuoyuna baskıyla, tehditle, şantajla dayatılmaya çalışılmaktadır. Kemalist Onur Öymen, "cesaretiniz varsa Atatürk'ün dönemini eleştirin" demesi, bir taraftan bir gerçeği dile getirirken, diğer taraftan da aba altından sopa göstermeye çalışmaktadır. Gerçekten de, Atatürk'ü ve dönemini eleştirmek bir cesaret işidir. Bu ülkede, 10 Kasım günü sokakta saygı duruşunda bulunulmadığı için az mı insan apar topar gözaltına alınmıştır. Bütün darbecilerin, özellikle de 12 Eylül darbecilerinin kendilerini kanun zırhına büründürmelerini eleştirenler, nedense 5816 sayılı Mustafa Kemal'i koruma Kanunu'nu gündeme bile getirmek istememektedirler. Dünyanın en totaliter, en baskıcı ülkelerinin hiçbirisinde bile benzeri bulunmayan bu kanun, ne yazık ki, Türkiye'de demoklesin kılıcı gibi halkın tepesinde sallandırılmaktadır.

Türkiye'de sivil halka yönelik katliamlar 1921'de Koçgiri (Zara) isyanı ile başlamıştır. Aslında Koçgiri'de isyan ya da ayaklanma denilebilecek tarzda bir olay da gerçekleşmemiştir. Bu durum, Cumhuriyet Gazetesi yazarı Oktay Akbal'ın dedesi Ebubekir Hazım Tepeyran'ın anılarında şöyle dile getirilmektedir; "... Koçgiri aşiretleri arasına sokulan bazı arabulucu kötü amaçlı kişilerin kandırdığı bu aşiret reis-

lerinden çoğunun rıza ve muvafakatleri dışında bir kısım ayak takımı Kürtler, Ümraniye'deki askeri müfrezeeye saldırmış ve bazı subaylarla Ümraniye'de bulunan Zara ilçesi kaymakamını tutuklamışlardır. Kısa bir süre sonra da ileri gelenlerden oluşan 'Öğüt Kurulu'nun devreye girmesiyle de tutuklananlar geri bırakılarak olay sona erdirilmiştir. Ancak bölgeye gelen Sakallı Nurettin Paşa 'Öyle ama bu kadar asker toplandı, ben buraya kadar geldim; bir şey yapılmazsa olmaz' diyerek yüzden fazla köyü yakıp, yıkmış ve yüzlerce insanı ise katletmiştir."⁴ Meclis'te yapılan tartışmalarda ve sonrasında ise, Sakallı Nureddin Paşa'yı Mustafa Kemal korumuş ve ceza almasını engellemiştir.

Son zamanlarda Dersim olayları, Kürt açılımı dolayısıyla da olsa yoğun olarak gündeme getirilmiş olması iyi de olmuştur. Çünkü bu vesileyle hem Dersim'de gerçekleştirilen katliam, hem de diğer katliamlar gündeme getirilerek, tek parti döneminde, üstü örtülen, gizlenen zulümler kısmen de olsa kamuoyunun gündemine girmiştir. Bilindiği gibi, tek parti yani Mustafa Kemal döneminde sadece Dersim'de katliam gerçekleştirilmemiştir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi Genelkurmay kaynaklarına göre 1924-1938 tarihleri arasında 17 kalkışma gerçekleşmiştir. Bunların ilki 13 Şubat 1925 tarihinde Şeyh Said Kıyamı'dır. 3 Mart 1924'de Hilafet kaldırılınca Kürtlerin Mustafa Kemal'e ve ekibine güveni kalmamıştır. Kürtleri Türklerle birlikte olmaya sevk eden yegâne saik İslam ve onun yönetim şekli olan Hilafet idi. Hilafet de kaldırılınca, Kürtlerle Türkleri bir arada tutan yegâne bağ da kopmuş oldu. Oysa Milli Mücadele Kürt-Türk ayrımı yapılmadan başlatılan Saltanat ve Hilafetin kurtarılması hedefini gerçekleştirmeye yönelik olarak birlikte verilmiş bir mücadele idi. Mustafa Kemal'in o dönemdeki konuşmalarında, yayınladığı genelgelerde Kürt-Türk kardeşliğinin yanında İslam vurgusu yoğun olarak yapılmaktaydı. Taha Akyol, Neşe Düzel'in bir sorusu üzerine 'Mustafa Kemal'in Milli Mücadele döneminde Abdülhamid'den daha İslamcı gözüktüğünü söylemesi boşuna değildir. Hilafetin kaldırılması, Müslüman Kürtlerin Kemalizm'den kopmasına neden olduğu gibi, Şeyh Said kıyamını da tetiklemiştir. Nitekim Şeyh Said, İstiklal Mahkemesi'ndeki ifadesini; "Yüce Şeriatın hükümlerini uygulamayan bir hükümete karşı ayaklanmak vaciptir. Bu, bizim fıkıh kitaplarımızda yazar. Biz de bunun için kıyam ettik ve hükümete biraz olsun şe-

4. Oral Çalışlar, Dersim'den Önce Koçgiri Katliamı, Radikal, 17.11.2009

riat meselesini anlatmak istedik. Hiç olmazsa şeriatın bir kısmını uygulamalarını teklif edecektik. Hilafet kaldırılmıştır. Zamanın İmam'ı kalmamıştır. Hâlbuki zamanın İmamı'na bey'at etmeden, ona bağlanıp, onu tasdik etmeden ölen Müslüman, Peygamber Efendimizin şefaatinden mahrum kalır!" şeklinde dile getirmiştir.⁵ Uğur Mumcu da, kitabında Şeyh Said'in ifadesini 'Amacım Şeriat'tı başlığı altında incelemiştir.⁶

Ancak Kemalist yönetim, Şeyh Said kıyamını çarpıtmış ve Türkiye'nin batısında Kürt ayaklanması olarak sunarken, Batılı ülkelerde ise şeriatçı bir ayaklanma olarak sunmuştur. Üstelik Şeyh Said kıyamını iç kamuoyu desteğinden mahrum bırakmak için de İngilizlerin bu Kıyâmı desteklediği yalanını yaymıştır. İngilizlerin parmağı vardır diyenlerin, o dönemde İngilizlerle Mustafa Kemal'in kurduğu ilişkileri incelemeleri gerekir. Milli Şef İsmet İnönü bile "Şeyh Said isyanını doğrudan doğruya İngilizlerin hazırladığı veya meydana çıkardığı hakkında kesin deliller bulunamamıştır" (İnönü, Hatıralar, 2. Kitap, s. 202) itirafında bulunmasına rağmen, halen bugün Kemalistlerin bu yalanın arkasına sığınmaları, kendilerinin İngilizlerle olan ilişkilerinin ortaya çıkacağı endişesinden kaynaklanmaktadır. Ömer Kürkçüoğlu da "Halifeliğin kaldırılmış olması, Kürtlerin ayaklanmasında önemli rol oynadığı gibi, Kürt unsurunun çoğunlukta bulunduğu Musul üzerindeki Türk iddiasını da zayıflatmıştır. Milliyetçi düşünceye yabancı olan Musul Kürtleri'nin, Türkiye'yi Irak'a tercih ettikleri söylenebiliyorsa, bunun başlıca nedeni, Halife'ye yani İslam'a olan bağlılıklarıydı. Musul sorununun çözüme kavuşturulmamış olduğu bir sırada Halifeliğin kaldırılması... Türkiye'nin Musul tezi ne manevi bir darbe indirmişti. İngiltere'nin Musul'daki bir görevlisi, Halifeliğin kaldırıldığı yolundaki haberleri hayretle karşılayıp, inanmakta güçlük çektiklerini yazmaktadır. Bu İngiliz görevlisi, o zamana kadar 'Kürdistan'ı patlamaya hazır bir volkan gibi kaynaştıran Türk propagandasının, Kürtler'in Halifeye kesin bağlılığına dayandırıldığını, Türklerin kendi bindikleri dalı kesmelerinin ise, İngiltere için inanılmayacak kadar mükemmel bir şey olduğunu" belirtmektedir.⁷

Şeyh Said ile birlikte 46 kişi daha idam cezasına çarptırılmıştır İstiklal Mahkemesi'nce. İdam esnasını Lord Kinross şöyle anlatmaktadır: "Diyarbakır'ın Büyük Camii önünde asıldı-

lar. Çoğu cesaretli bir şekilde öldü. Şeyh Said, sonuna kadar istifini bozmadı. Sehpaya çıkarırken, mahkeme başkanına gülümseyerek, 'Senden hoşlandım' dedi. 'Ama kıyamet gününde hesaplaşacağız.' 'Askeri komutana takılarak, 'paşa' dedi. 'Gel düşmanıyla vedalaş.' "Gömlek üzerine geçirilirken, kımıldamadan durdu. Ve başka bir şey söylemeden asıldı."⁸ Şeyh Said kıyamı ile idam edilenlerin sayısı her ne kadar 47 ise de, ancak bu sayının binlerce olduğu, köylerin boşaltıldığı, binlerce masum çocuk, kadın ve ihtiyar insan, bilmedikleri, tanımadıkları Batılı illere sürgün edilmişlerdir.

Mayıs 1926 ile Eylül 1930 yılları arasında fasıllarla gerçekleşen üç Ağrı ayaklanması (1. Ayaklanma 16 Mayıs-17 Haziran 1926; 2. Ayaklanma, 13-20 Eylül 1927; 3. Ayaklanma 7-14 Eylül 1930) dolayısıyla olaylara müdahale eden güvenlik güçlerinin nelerden muaf olduğuna dair 1930 tarihli 1850 sayılı son derece sert bir yasa çıkarılır. Bu yasa gereğince hükümet güçleri, gerçekleştirdikleri katliamlardan dolayı suçlanmayacaklardı. Üçüncü Ağrı Ayaklanmasını izlemek üzere bölgeye giden yarı-resmi Cumhuriyet gazetesinin yazarı Yusuf Mahzar, 16 Temmuz tarihli haberinde müjdeyi verir: "Ağrı Dağı tepelerinde kovuklara iltica eden 1500 kadar şaki kalmıştır. Tayyarelerimiz şakiler üzerine çok şiddetli bombardıman ediyorlar. Ağrı Dağı daimi olarak infilak ve ateş içinde inlemektedir. Türk'ün demir kartalları asilerin hesabını temizlemektedir. Eşküyaya iltica eden köyler tamamen yakılmaktadır. Zilan Harekâtı'nda imha edilenlerin sayısı 15.000 kadardır. Zilan deresi ağzına kadar ceset dolmuştur."⁹

TC AÇISINDAN DERSİM BİR ÇİBANBAŞIDIR!..

Kürtler, Osmanlı İmparatorluğu döneminde özerk beylikler halinde yaşamakta idiler; kendi dillerini, örf ve adetlerini rahat bir şekilde yaşayabiliyorlardı. Bu yaşantılarını TC döneminde de devam ettirmek istiyorlardı. Dersim'de yaşayan Kürt aşiretleri de, Osmanlı Devleti'ne vergi ve asker vermeyen özerk beyliklerdi.¹⁰ Oysa 1926'lı yıllardan itibaren Kemalist Yönetim'e göre ise Kürt yok, Türk vardı ve Kürtler mutlaka ezilerek Türkleştirilmeliydiler. Aslında TC'nin Kürt politikasının temelleri 24 Eylül 1925 tarihli 'Şark Islahat Planı' ile atılmıştır. 20'den fazla mad-

5 Yakın Tarih Ansiklopedisi, Vakıf yayınları, 3. Cilt, s.377

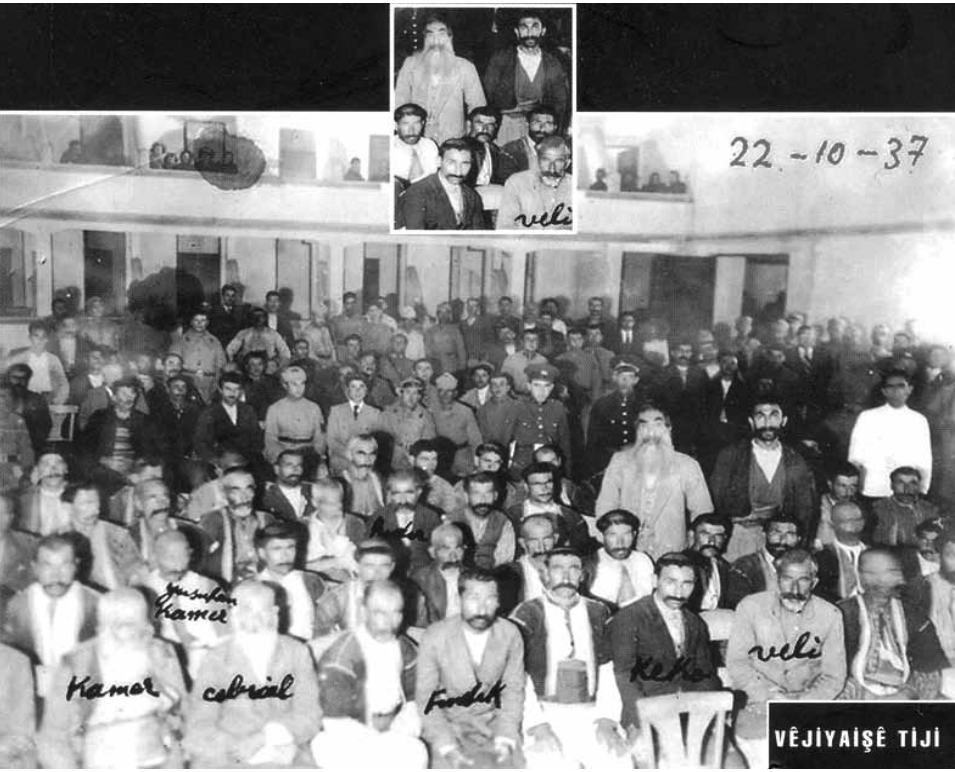
6(Kürt-İslam Ayaklanması, 1919-1925, Tekin Yayınevi, 3. bsk. 1992 İstanbul, s.123)

7 Türk-İngiliz İlişkileri, AÜ SBF Yayınları, 1978, s. 309-310

8 (Lord Kinross, Atatürk, Sander yayınları, 4.bsk. s.611)

9 Ayşe Hür'ün, 12.02.2006 tarihli Radikal'deki Şeyh Said'den Dersim'e başlıklı makalesi.

10 Ayşe Hür, 21.10.2008 tarihli Taraf Gazetesi, Osmanlı'dan bugüne Kürtler ve Devlet-2 konulu makale.

Seyit Rıza (ayakta sakallı) ve diğer Dersimli tutuklular Elazığ'da mahkeme karşısında (22.10.1937)

deden oluşan bu plan; "Olağan ve Olağanüstü mahkemelerde Kürt hâkimlerin atanmayacağı, Yugoslavya'dan getirilen Türklerin belirlenen Doğu illerine yerleştirileceği, Kürt isyanlarına katılanların yakınları, yandaşları ve aşiret reislerinden şarkta kalmaları uygun görülmemelerinin Batı illerine sürgün edilmeleri, vilayet, kaza merkezlerinde, hükümet ve belediye dairelerinde ve diğer kuruluşlarda, okullarda, çarşı ve pazarlarda Türkçe'den başka dil kullananların cezalandırılacakları, bölgede Türk Ocakları, yatılı bölge okulları ve kız okulları açılarak yöre çocuklarının eğitim yoluyla eritilmeleri, askere alınan Kürt gençlerinin belirli bir süre için silahsız hizmetlerde bulundurulmaları"nı kapsıyordu.¹¹ Bu nedenle de bu yıllardan itibaren bu ırkçı, şovenist politikalar radikal bir şekilde uygulanmaya konulmuştu. Bu uygulama Dersim'li Kürtlerin hoşuna gitmemişti. İşte Dersim'li Kürtlerin çıbanbaşı olarak değerlendirilme nedenleri, bu anlayışa sahip olmaları idi. Bu durum, "Mülkiye Müfettişi Hamdi Bey, Şubat 1926'da hükümete sunduğu rapora, "Dersim, Cumhuriyet hükümeti için bir çıbanbaşısıdır. Bu çıban üzerinde kesin bir ameliye yapmak ve elim ihtimalleri önlemek,

memleket selameti için mutlaka lazımdır" şeklinde yanısmıştı. Aynı şekilde Erkânı Harbiye Reisi'ne sunulan bir başka raporda ise: "Dersim'li okşanmakla kazanılmaz. Silahlı kuvvetlerin müdahalesi Dersimliye daha çok tesir yapar ve ıslahın esasını teşkil eder. Dersim evvela koloni gibi nazarı itibara alınmalı. Türk camiası içinde Kürtlük eritilmeli, ondan sonra ve tedricen öz Türk hukukuna mazhar kılınmalıdır..."¹² denilmekteydi. İsmet İnönü de bir konuşmasında "Bu ülkede sadece Türk ulusu etnik ve ırksal haklar talep etme hakkına sahiptir. Başka hiç kimsenin böyle bir hakkı yoktur" diyordu. (Milliyet, 31 Ağustos 1930)

Aralık 1935'de çıkarılan Tunceli Kanunu ile Dersim'in adı Tunceli olarak değiştirilmiştir. Dersim'li Kürtlere

yönelik baskının şiddeti gittikçe arttırılarak devam ettirilmekteydi. Amaç, Dersim'de çıbanbaşı olarak görülen Kürtlerin ezilmesi idi. Mustafa Kemal'in, 1936'da yaptığı açıklama, Dersim'li Kürtlerin başına geleceklerin habercisi idi. Mustafa Kemal bu açıklamasında şöyle diyordu; "İç işlerimizde en önemli safha varsa, o da Dersim sorunudur. İçte bulunan iş bu yarayı, bu korkunç çıbanı temizleyip koparmak ve kökünden kesmek işi her ne pahasına olursa olsun yapılmalı ve bu hususta en acil kararların alınması için, hükümete tam ve geniş yetkiler verilmedir."

Dersim'de yapılan askeri manevraların birisinde Dersim'in kaderi belirlenmişti. Olayın gelişimini Celal Bayar şöyle anlatmaktadır: "Şimdi, Mareşal, Erkan-ı Harbiye Reisi (Genelkurmay Başkanı), ben başbakanım. Atatürk malum... Üçümüz Dersim'de yapılan büyük ordu manevralarındayız. Manevranın da sonuna gelmek üzereyiz. Üçümüz bir arada 'Ordunun emniyeti bakımından strateji ne olmalıdır?', onu görüşüyoruz. İkisi de Birinci Cihan Harbi'nde muharebe etmişler. Ben daha çok izleyiciyim. Malumatları geniş... Oradaki her şeyi biliyorlar.

11 Daha geniş bilgi için bkz. Editör İsmail Beşikçi, Resmi Tarih Tartışmaları-6, Resmi Tarihte Kürtler, Özgür Üniversite Yayınları, 1.bsk, Şubat 2009, Ankara, s.389

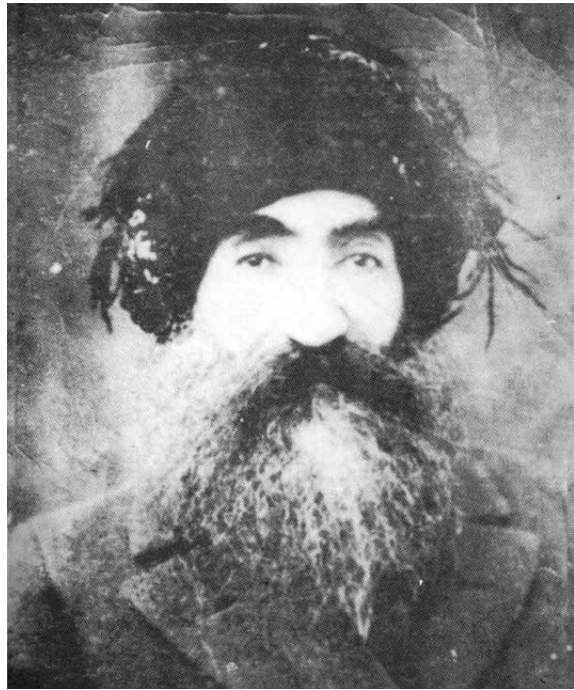
12 Ayşe Hür, Taraf Gazetesi, 16.11.2008 tarihli 1937-1938'de Dersim'de neler oldu? Makale.

Hatta şahsen casusları bile biliyorlar. Dersim'in o halde kalırsa her zaman ordunun emniyeti bakımından tehlikeli olacağını görüyorlardı... O sırada biz konuşurken, Dersimlilerin jandarma karakollarımızdan üç-dört tanesini bastıkları haberi geldi. Atatürk'le göz göze geldik. Birbirimizi anlıyorduk. Atatürk benim yüzüme baktı. 'Ne olacak?' dedi. Anlıyorum, orada emniyet tesis edilecek. Ne olursa olsun bana hitap edecekler. Hükümet reisi benim. 'Anlıyorum efendim, bana hitap edişinizin manasını' dedim. Atatürk: 'Sorumluluğu üzerime alıyorum, vuracağız Dersim'i' dedi ve vurduk..." (Kurtul Altuğ, "Celal Bayar Anlatıyor", Tercüman, 17 Eylül 1986.)

DERSİM KATLİAMI DA KEMALİST YÖNETİMİN ESERİDİR!..

Dersim katliamında Mustafa Kemal'in haberinin olmadığı, Mustafa Kemal'in olaylar esnasında hasta yatağında yattığı söylenerek temize çıkarılmaya, olayda dahlinin olmadığı anlatılmaya çalışılmaktadır. Oysa yukarıdaki alıntılardan da anlaşılacağı üzere katliam emrini Celal Bayar'a 'Sorumluluğu üzerime alıyorum, vuracağız Dersim'i' diyen Mustafa Kemal'dir. Yıldırım Oğur'un belirttiği gibi (Taraf Gazetesi, 15.11.2009) "Dersimlilerin üstüne uçaklarla "Teslim olmazsanız cumhuriyetin kahredici ordusu tarafından mahvedileceksiniz" bildirilerinin atıldığı 4 Mayıs 1937 günü Dersim'in kaderini belirleyen Bakanlar Kurulu toplantısına Atatürk başkanlık etmiştir. Atatürk bazı manevraları bizzat izlemiştir. Operasyonu harita başından bizzat takip etmiştir. Çatışmalarda devlete yardım eden kişileri tanıyacak kadar olan biten hakkında saat saat malumat sahibiydi. Atatürk o dönemde hasta yatağında da değildi. Seyit Rıza ve adamlarının asılmasının ardından hem de yanına Dersim'i bombaladığı için gazetelerin manşetlerinden inmeyen manevi kızı Sabiha Gökçen'i alarak Elazığ'a, Dersim'e giderek köprü açmıştır. Ve başta Sabiha Gökçen olmak üzere 'Tunç Eli' denilen operasyona katılan askerlere madalya takmıştır.

13 Kasım 2008'de Avrupa Parlamentosunun ev sahipliğinde düzenlenen 'Dersim Soykırımı' konferansında bir konuşma yapan Prof. Dr. Ronald Mönch, Dersim'de yaşananların 'insanlık suçu' olduğunu savunarak, Atatürk ve dönem Bakanlar Kurulu üyeleri ile üst düzey askeri yetkililer için, "Yaşasalar da savaş suçlusu olarak yargılanmaları gerekirdi" dedi.¹³ Elin gâvuru gerçeği kavramış da, niçin yerlileri hâlâ kavra-

18 Aralık 1937'de idam edilen Seyit Rıza

mamakta direniyorlar, bunu anlamak mümkün değildir.

CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen, bu katliamdaki açık rolüne rağmen Mustafa Kemal'in eleştirilemeyeceğini söylüyor. Akşam Gazetesi'nde (16.11.2009) Özlem Çelik'in "Dersim'de 90 binden fazla insan öldürüldü. Masum insanlar da vardı aralarında. Tarih, canlı tanıklar böyle anlatıyor. Siz bunları yok mu sayıyorsunuz?" şeklindeki sorusuna ise, "Ben mi bastırdım Dersim isyanını? O zaman Atatürk niye böyle davrandı? Celal Bayar Başbakan'dı. Fevzi Çakmak da Genelkurmay Başkanı. Onlar da mı faşistti? Biz kimseyi üzmemek için bildiklerimizi kendimize saklıyoruz. Kimseyi rencide etmemek için tarihi kurcalamıyoruz." Bir başka soruyu da "Atatürk'ün Dersim'de yaptıklarını anlatırken bize faşist diyorlar. Ben faşistsem Dersim isyanını bastıranlar neydi?" şeklinde cevaplandırıyor. Onur Öymen, hâlâ gerçeklerin ve Tek Parti döneminde işlenin zulümlerin üzerinin örtülmesinin derdinde. Çünkü o da biliyor ki, tarihi gerçekler bilinirse, o çok kutsadıkları, dogmalaştırdıkları Kemalist Sistem, kendilerinin ve partilerinin üzerine çökecektir. Ama Onur Öymen bilmelidir ki, korkunun ecele faydası yoktur. O, tabulaştırdıkları sistemleri bildik anlamda çökmemiş olsa da, artık uzatmaları oynamaktadır. Unutulmamalıdır ki, küfür devam edebilir ama zulüm asla!

AK Parti ABD'nin Küresel Yürüyüşünün Türkiye'deki Sesidir

Necdet YÜKSEL

ABD/AB/Siyonist rejimin iyilikten yana adımları olabilir mi? Bu üçlünün iktidarları başka coğrafyaları dizayn etmelerine bağlıdır. Nüfuzlarını gösterdikleri yerlerde çıkarlarını garantiye almakta ve sonrası içinde temelleri sağlamlaştırmaktalar. Malûm bloğun Ak Parti hükümetinin son icraatlarından hoşnutluk duyup destek mesajları yayınlamalarına şer saçıcılıkları itibariyle itidalle/ dikkatle/ şüpheyile yaklaşılmalıdır. Sorular işin başında sorulursa çıkmazlar önlenabilir. Tam da bu dönemde Ak Partinin ülkenin hiyerarşisinde başlattığı yeniden yapılandırmaları duygusalıktan uzak değerlere/aklıselime muvafık ele alınmalıdır. Zira Ak Parti ABD'nin küresel yürüyüşünün Türkiye'deki sesidir.

Recep Tayyip Erdoğan'ın Türkiye'ye başkanlık modelini getirmek istediği bir sır değildir. Yıllardır gündemdeki bu husus kimi çevrelerce enine boyuna analizlerden de geçirilmekte. Varılan ortak ya da ağırlıklı görüş başkanlık sisteminin Türkiye'nin şartlarında uygulanamayacağıdır. Buna hangi eksikler izin vermemektedir. En başta "demokratikleşme" sorunu-

nun aşılabilmesidir. Avrupa Birliği kriterleri bu engeli ortadan kaldırmaya aday mıdır? Sayın başbakan bir yandan talebini kamuoyuna açarak aşinalık kazandırırken bir diğer yandan da "hayır olmaz" noktasındakilerin argümanlarını geçersizleştirici politikalar/ ayarlamalarla meşgul. Genelkurmay başkanı ve komuta kademesindeki düzenleme bu anlamda görülebilir mi? Başkanlık sistemini istemeyenler başka hangi cihetten korkmaktalar? Ya da başkanlık sistemi teklifini Recep Tayyip Erdoğan değil de CHP'den ya da laikliğine/ demokratlığına/ askerlerle ilişkilerine yani onların varlıklarına sıcak bakan başka bir başbakan yapsaydı benzer tepkiler yine sudur eder miydi?

Ülkedeki genel gidişat başkanlık sistemine adım adım yaklaşıldığına işaretler taşımaktadır. Tezimiz Ak Parti iktidarının küresel büyük dönüşüme soyunan emperyalist güçlerin özel bir hamlesi yönündeyse, o zaman başkanlık sisteminin ileri sürülmesini de aynı mantaliteye göre değerlendirilmelidir. Başkanlık sisteminde son söz başkanda ve meclis şimdiki gibi belirleyici irade olamamaktadır. ABD başkanlık modeline geçmiş bir Türk devletine/ Ak Parti iktidarına neler yaptırılmaz ki.

Ülkedeki genel gidişat başkanlık sistemine adım adım yaklaşıldığına işaretler taşımaktadır. Tezimiz Ak Parti iktidarının küresel büyük dönüşüme soyunan emperyalist güçlerin özel bir hamlesi yönündeyse, o zaman başkanlık sisteminin ileri sürülmesini de aynı mantaliteye göre değerlendirilmelidir. Başkanlık sisteminde son söz başkanda ve meclis şimdiki gibi belirleyici irade olamamaktadır. ABD başkanlık modeline geçmiş bir Türk devletine/ Ak Parti iktidarına neler yaptırılmaz ki.

bir Türk devletine/ Ak Parti iktidarına neler yaptırılmaz ki.

ABD Ortadoğu'da adına iş yaptırabileceği bir mikro modelini üretmek mi istemektedir? Mali krizin girdabına doğru çekilmekle karşı karşıya geldiği izlenen ABD büyük harcamalarında tasarrufa mecbur. Şu anki envantere en fazla gider ise deniz aşırı ülkelerdeki işgalci askeri varlığı için gerçekleştirilmekte. Obama ve kurmayları ekonomiyi yeniden ayağa kaldırmak için planlar yaparken ortaklarına da önemli/ özel görevler düşecektir. Çin'in ve Rusya'nın dengelerde oynadıkları inkârı imkânsız baskın rol ABD'nin kaynaklarını iyice zorlayacak mesabededir. İleri çıkartılacak bir Türkiye bu düzlemde ABD'nin hem siyaseten açığını kapatacak ve hem de ödemelere ilişkin dolaylı katkı sağlayacaktır. ABD için mühim olan netice almaktır; nasıl alındığı daha çok kullandıklarını ilgilendirir...

Türkiye'deki yapısal şekillendirme kasten hızlandırılmış mıdır? Böyle bir müdahale varsa geri planındaki zorlayıcı odakların ulaşmayı arzuladıkları hedefler nelerdir? Açıkçası zuhur eden gelişmelere bakarak "yok" demek için kör/ sağır/ bilinçsiz olmak lazımdır. ABD irade-

sini AB üzerinden bazen de doğrudan muhataplarının alanlarına aktarmakta. Türkiye ise yıllardır Avrupa Birliği'ne tam üyelik sevdasıyla adeta mecnûnlaştı. Beklemek dış politikasının söylemini de/ tavrını da kendini kabullendirme psikolojisi gereği tamamen batıya endeksletirdi. Başka alternatiflere pek itibar etmemesi Ortadoğu/ Asya/ Afrika/ Kafkasya'ya birinci dereceden sıcak bakmaması Türkiye'yi batıdan gelecek emirler karşısında zayıf/ çaresiz/ boyun eğici bir konumda tutmaktadır. Ak Parti hükümetinin, TC'nin geleneksel dış politikasını alt üst edici açılımları/genişletilmiş ilgisi/bölgesel ilişkilerdeki yoğun aktivite nihai anlamda Avrupa Birliği'nin dikkatlerini üzerinde toplamanın/ vazgeçilmezliğini vurgulayarak pazarlık gücünü artırmanın yansımalarıdır.

Ak parti hükümeti acaba dünyaya, ürettiği "milli" siyasetleri mi taşımaktadır yoksa dışarıdan yüklenilen verilere/ paket buyruklara göre hareket mi etmektedir? ABD/ AB/ işgali, Siyonist rejimle iç içe girmişliği Türkiye'ye bağımsız davranma yolunu kapatmıştır. Başkanlık sistemi de tıpkı, ülkede peş peşe hayata geçirilen toplumun akıl bedenine büyük gelen reformlar gibi küresel projelerle doğrudan bağlantılıdır.

Bilderberg Lideri Mario Monti, İtalya'da Darbeyle Yönetimi Ele Geçirdi

Alex NEWMAN / www.globalresearch.com
Çev: İsmail CEYLAN

İtalya'da Berlusconi uzun süreli iktidarına kendi isteğiyle son vermiş gibi görünse de, çoğu çevreler bu olayı bir darbe olarak yorumluyor. Yeni başbakan Mario Monti, finansal dünyada kabul görmüş elit bir bürokrat. Monti'nin asıl ilginç özelliği ise dünyadaki en etkin iki komplo kuruluşunda (Rockefeller tarafından kurulmuş olan Bilderberg Grubu ve Trilateral Komisyon) lider pozisyonunda olmasıdır.

Lakabı "süper mario" olan Monti aynı zamanda, dünyadaki en güçlü finans kurumlarından olan Goldman Sachs'ın uluslararası danışmanlığını yürütüyor. Bu bankanın finansal dünyadaki lakabı ise "kan emici" ve bu bankanın devletler içindeki uzantıları üst düzeyde.

İTALYA'DAKİ POLİTİK KRİZ

İtalyan hükümetinin ekonomik darboğaza girmesi sonucunda euro bölgesi de tehlikeye girdi ve Berlusconi istifa etmek zorunda kaldı. Bunun üzerine başkan Giorgio Napolitano, Monti'ye yeni hükümeti kurma görevini verdi.(herhangi bir seçim yapılmadan)

16 Kasım'da ise İtalya'nın yeni başbakanı (aynı zamanda ekonomi bakanı) olan Monti yeni hükümete bir grup bankacı, teknokrat ve avukat atadığını açıkladı. Bu hafta ise planlanan reformların devreye sokulmasından sonra Monti Hükümeti güven oylamasına gidecek.

Ülkedeki bazı politik partiler yeni hükümete destek verdiklerini açıkladılar. Fakat diğerleri, özellikle Berlusconi'nin parti üyeleri, yeni hükümetin Avrupa Birliği ve bankerler tarafından dizayn edilmiş bir darbe hükümeti olduğunu iddia ediyorlar.

Eski İçişleri Bakanı Roberto Maroni, Berlusconi'nin 1969 yapımı, "İtalyan işi" filmindeki senaryoya benzer bir şekilde istifaya zorlan-

diğini ve bunun büyük bir operasyon olduğunu iddia ediyor. Maroni, "Berlusconi teknik olarak istifaya zorlanmadı ama bir sorumluluk davranışı olarak bunu yapmak zorunda kaldı" diyor.

MONTİ: EKSTRA TORPİLLİ BAŞBAKAN

Bilderberg'in resmi sitesinde yönetim komitesinde adı geçen Monti, bu camiada çok etkin bir isim. Bu gölge grubun; medya patronları, kraliyet üyeleri, askeri liderler, büyük bankacılar, önemli konumdaki devlet görevlileri, anahtar konumdaki CEO'lar ve birçok benzer güç sahipleriyle sıkı bağlantıları var.

Bu elitler grubu yılda bir kez, gizli bir şekilde toplanarak birçok konuda teoriler üretiyorlar. 2011'de grup, İsviçre'de toplandı ve geçmiş yıllara göre daha hummalı bir çalışma yürüttü.

Fakat dünyaca ünlü kişilerin bu toplantıya katılmış olmasına rağmen kamuoyunun bu toplantıdan pek haberi olmadı. Buna rağmen Brüksel'deki, güçlü uluslar üstü rejimin güçlendirilmesi ve devamlılığında Bilderberg'in oynadığı önemli rol herkesçe bilinir.

Yine bu organizasyonun web sitesindeki bilgilerde Monti, Trilateral Komisyon'un Avrupa Grup Başkanı olarak gösteriliyor. Üyelerinin çoğunluğu dünyadaki elitlerden oluşan bu ketum grup Kuzey Amerika Avrupa ve Japonya hattında sıkı ilişkiler kuruyor.

Bu komisyon 1973 yılında, kötü şöhretli bir bankacı ve power-broker (politikacıları etkileyerek yönlendiren) olan David Rockefeller tarafından kuruldu. Rockefeller 2002 yılında yazdığı biyografisinde "bazıları beni ve ailemi internationalist (ülkelerin beraberce ve barış içinde çalışabileceğini savunan kimse, bir nevi globalizm savunucusu) olarak tanımlıyor ve bizim ABD çıkarlarını gözetmeyen gizli bir örgüt kurduğumuzu

iddia ediyor. Ayrıca daha entegre bir global ve politik yapı için komplo kurduğumuzu düşünüyorlar. Eğer suçumuz tek bir dünya oluşturmak ise, suçluyum ve bununla gurur duyuyorum" diyor.

Monti ayrıca; daha fazla entegrasyon, büyük devlet ve globalizm fikrinin reklamını yapan bir takım think thank kuruluşlarında da liderlik yapıyor. Aynı zamanda AB'nin "ekonomik bir devlet" yönünü destekleyen ve sosyal politikalarda Brüksel yanlısı bir isim.

Kariyerinde ekonomik, politik ve akademik görevler almış aynı zamanda AB'nin ekonomik yapısında çeşitli üst düzey görevler yapmış birisi.

KURTARMA PLANI

Monti, geçenlerde yaptığı açıklamada "tüm kapasitem ve inancım ile ülkem, içinde bulunduğu bu zor dönemin üstesinden gelmesi için çalışacağım" dedi. Bu konuda çokça yardım alacağı da aşikâr.

Avrupa Merkez Bankası, müsrif İtalyan Devleti'ni kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmaya başladı. Bloomberg'in haberine göre, Avrupa Merkez Bankası bu hafta büyük miktarda İtalyan bonosu almaya başladı.

Avrupa Faiz -oranı Strateji Şefi Mohit Kumar ise, "aslında gerçek bir alım söz konusu değil" diyor. Uzmanlar ise; Avrupa Merkez Bankası'nın bu hareketinin, yeni İtalyan Hükümeti ve liderine cesaret aşlamak için dizayn edildiğini iddia ediyorlar.

Monti'nin ilk işi ise AB yetkililerini memnun etmek için İtalyan halkının üzerine yeni vergiler yüklemek olacak. Bunun devamında ise kemer sıkma politikaları gelecek. Monti önceliğinin daha fazla büyüme olduğunu söylüyor (tabi bu da, yeni ve daha yüksek vergiler anlamına geliyor).

Monti, AB işadamlarıyla yaptığı toplantı sonrasında "ümit ediyorum ki ülkeyi doğru yöneterek huzur ortamının oluşması ve politik güçlerin kaynaşmasını sağlayabiliriz" dedi.

Şu an İtalyan Hükümeti'nin düştüğü çıkmaz, trilyonlarca euro değerinde ve bu zararı kapatmak için AB desteğinden daha fazlasına ihtiyaç var.

Elbette AB ve euro bölgesi savunucuları, uluslar üstü güçlerini ve bölgesel bağlantılarını zora sokmamak için olası bir felakete yönelik ellerinden geleni yapmaya çalışacaklardır. Fakat İtalya, euro bölgesinin üçüncü büyük ekonomisidir. Dolayısıyla şu an İtalya'da olduğu gibi seçim yapmadan diktatörce bir mekanizma kurmak, hükümetlerin ve bankaların batmaması için vergi

mükelleflerine yüklenmek, bu boyutta ekonomisi olan ülkeler için yeterli olmayacaktır.

Monti'nin reformlarını gerçekleştirmek için 2013'e kadar vakti var gibi görünüyor. Muhafifler ise en kısa zamanda yeni bir seçim yapılmasını istiyorlar.

MUHALİFLER, YUNANİSTAN VE GELECEK

İtalya'nın şu an, alenen torpilli bir başbakanı var. Yunanistan'da da durum bundan farklı değil. Yeni başbakan Lucas Papademos AB Merkez Bankası'nın başkanıydı ve federal rezervde de çalışmıştı. Papademos, aynı zamanda on yıldan fazladır Trilateral Komisyon'un bir üyesi.

New York Şehir Kolejinden Sosyoloji Profesörü Costas Panayotakis, "İtalya'da ve Yunanistan'da seçilmemiş bankacılar ve teknokratların iş başına gelmesiyle, mevcut ekonomik krizin euro bölgesinde demokrasiyi devre dışı bıraktığını" söylüyor.

İtalyan aktivistlerden Dünya Bankası için Reform Kampanyası lideri Antonio Tricarico "bize dayatılan Mario Monti koalisyon hükümeti, İtalya'nın geleceği için ölümcül bir tuzaktır. Eğer sağ ve sol politik güçler bu hükümeti desteklerse, İtalya gelecekte Avrupa Komisyonu ve Avrupa Merkez Bankası tarafından yönetilecektir ve demokrasinin uygulanabilirliği minimum seviyeye inecektir" diyor.

Uzmanlar, İtalya'daki ve Yunanistan'daki mevcut durumun euro bölgesinin yok olmasına engel olabileceği konusunda şüpheliler ve ekonomik krizin AB dışına da sıçrama ihtimalini göz ardı etmiyorlar.

Yaratana Kulluk Ya da Sorumluluklarımızın Bilincinde Olmak - I

İsa MEMİŞOĞLU

Hesab sorulmadan önce nefsinize hesap sorunuz. Tartılmadan evvel kendinizi tartınız, büyük hesap günü için hazırlık yapınız.

Hz. Ömer

*İnsana, yaratıcısı olan Allah(cc), dünyada imtihan olmakta olduğunu, bu iki yoldan hangisinin iyi, hangisinin kötü olduğu bilgi ve bilincini, vahiy ve yaratılışla vermiştir. Allah insana, **iyinin ve kötünün bilgisini ve bunları birbirlerinden ayırt etme kabiliyetini** bahşetmiştir.*

Yeryüzünün halifesi olan insan bir emanet yüklenmiştir. Yüklendiği emanet nedeni ile dünyada imtihan olmasının bir gereği olarak **irade** (seçme) ve **tercih** (farklı alternatiflerden birini alma/kabul etme) özgürlüğü verilmiştir.

İrade (seçme) ve **tercih** (farklı alternatiflerden birini alma/kabul etme) **özgürlüğü** verilen insan yaptığı tercihlerden sorumlu tutulmuştur.

Sorumluluk, bireyin uyum sağlaması, üzerine düşen görevleri yerine getirmesi ve kendine ait bir olayın başkaları üzerindeki etkilerinin sonuçlarını üstlenmesi, başkalarının haklarına saygı göstermesi ve kendi davranışının sonuçlarına sahip çıkabilmesi şeklinde tanımlanabilir.

Sorumluluk; kişinin kendi davranışlarını veya kendi yetki alanına giren herhangi bir olayın sonuçlarını üstlenmesidir.

"Biz emaneti göklere, yere, dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten/ sorumluluk almaktan kaçındılar. Zira so-

rumluluğundan korktular, ama onu insan yükledi. İnsan (bu emanetin hakkını gözetmediğinden) cidden çok zalim, çok cahildir." (1) (Ahzâb Suresi 72)

İnsan ilk olarak Allah'ın yeryüzünde halifeliğini üstlenmiştir. Yeryüzünün halifesi olan insan bir emanet yüklenmiştir. Yüklendiği emanet nedeni ile dünyada imtihan olmasının bir gereği olarak irade (seçme) ve tercih (farklı alternatiflerden birini alma/kabul etme) özgürlüğü verilmiştir.

"İnsanlar, İmandık demekle imtihan edilmeyen bırakılacaklarını mı zannederler." (2) (Ankebût Sûresi 2)

İnsan, özgür irade, kavrama yeteneği, kişisel girişim ve sorumluluk yüklenme vasıfları ile donatılmıştır.

İnsan, yeryüzünün halifesi olması nedeni ile kendisine doğal olarak verilen "irade özgürlüğü" (iki veya daha çok alternatiflerden birini seçme) emanetini, doğru bir şekilde ve büyük bir sorumlulukla kullanarak, tevhidi(Allah'ı birlemeyi) ve adaleti gerçekleştirmelidir. **Emanet sorumluluğu** aslında insanı böyle bir davranışa yönlendirmektedir.

İnsanın işleri iki kısımdır:

Birincisi, kendi isteği dışında olan işlerdir. Bir hastalıktan dolayı elinin titremesi, kalbinin çalışması, boyunun kısa veya uzun olması gibi. Bunlar doğrudan doğruya Allah'ın dilemesi ve yaratması ile meydana geldiğinden insan bu işlerden sorumlu değildir.

İkincisi, insanın isteğine bağlı olarak meydana gelen işlerdir. İnsanın oturup kalkması, yürümesi, elleri ve diğer organları ile yaptığı işler kendi isteğine göre Allah'ın yaratması ile meydana geldiğinden insan bu işlerden sorumludur.

Her şeyi takdir eden ve yaratan Allah'tır. Ancak, tasarladığı herhangi bir işi yapıp yapmamakta Allah insana bir irade, yani seçme hürriyeti vermiştir. İnsan bu irade ile iyilik etmeyi seçer, gücünü de bunu yapmak için kullanırsa Allah, iyiliği yaratır. Eğer insan kötülük yapmayı seçer, gücünü de bunu yapmak için kullanırsa Allah kötülüğü yaratır.

Görülüyor ki, insan neyi yapmak isterse Allah onu yaratır. «Hayır ve şer Allah'tandır. Yâni iyilik ve kötülük Allah'ın yaratması ileler.» Sözünden bunu anlamalıyız.

İnsanın yaptığı işlerden sorumlu tutulmasının sebebi, işte bu seçme hürriyetine sahip olması ve gücünü tercih ettiği şeyi yapmak için kullanmasıdır. **Bunun içindir ki her insan iradesi ile yaptığı işlerden sorumludur. Hayır/iyilik işlemiş ise, mükâfatını, şer/kötülük yapmışsa cezasını görecektir.**

Bizim irademizin geçerli olduğu ve olmadığı alanlar vardır. Önceden belirlenen değişmezlerde irademiz geçerli değildir. İrademiz sonradan kazanılan değişkenlerdedir. Bunlar;

ÖNCEDEN BELİRLENENLER DEĞİŞMEZLER)

İnsan olarak dünyaya gelme

Ailemiz

İrkimiz

Doğum yerimiz

Cinsiyetimiz

Akıl sahibi olmamız

Özgür iradeye sahip olmamız

SONRADAN KAZANILANLAR (DEĞİŞKENLER)

Bilgi

İnançlar

Eylemler

Kararlar

"Her nefis ölümü tadacaktır. Sizi bir imtihan olarak hayır ile de şer ile de deniyoruz. Ancak bize döndürüleceksiniz." (3) Enbiyâ Sûresi 35. Ayet

“*De ki;
Bakin, benim namazım,
ibadetlerim, hayatım ve
ölümüm yalnızca bütün
Alemlerin Rabbi olan
Allah içindir.*”

(En'am 162)

İnsanı yaratırken Allah (c.c.), onun nefesine "fücûr" (kötülük, Allah'a isyan etme) ve "takva" (iyilik, Allah'tan sakınma, Allah'a itaat etme) eğilimini (kabiliyetini) ilham etmiştir.

İnsan, fitraten temiz olarak yaratılmıştır.

İnsan bu temiz fitratı muhafaza edebilecek, **fitratın yolu olan tevhid, adalet, iyilik** yolunda direnmesini sağlayacak tüm imkân ve yeteneklerle donatılmıştır.

İnsan, irade serbestisi, tercih özgürlüğü sebebiyle bu imtihan dünyasında, dilerse inkar edip, kötülüğe, fesada ve küfür yoluna yönelecektir.

İnsan, irade serbestisi, tercih özgürlüğü sebebiyle bu imtihan dünyasında dilerse iman edip iyiliğe, adalete, takva yoluna yönelebilecektir.

Kur'an'da bu iki yol şu adlarla ifade edilmektedir:

1- Doğru/Hakk Yol/Allah'ın Yolu

Hak, Maruf, Takva, Nur, İslam, Allah'ın Şeriatı

2- Batıl/Yanlış Yol/Şeytanın Yolu

Batıl, Münker, Fücür, Zulümat, Bilmeyenlerin hevası, Cahiliye,

İnsan bu iki yolun başında ve özgür iradesiyle, ikisinden birisini tercih etmek üzere, serbest bırakılmıştır.

İnsan, Hak ve batılın oluşturduğu bu iki yolun kavşağında, hiç şüphesiz, yol bilmez bir başboşluk içinde de bırakılmamıştır.

«İnsan, kendisinin başboş bırakılacağını mı sanır?» (4) Kıyamet Suresi, 36. ayet

«Andolsun ki sizi biraz korku ve açlıkla, bir de mallar, canlar ve ürünlerden eksilterek deneriz. Sabredenleri müjdele.» (5) Bakara suresi, 155

İnsana, yaratıcısı olan Allah(cc), dünyada imtihan olmakta olduğunu, bu iki yoldan hangisinin iyi, hangisinin kötü olduğu bilgi ve bilincini, vahiy ve yaratılışla vermiştir. Allah insana, iyinin ve kötünün bilgisini ve bunları birbirlerinden ayırt etme kabiliyetini bahşetmiştir.

Bütün yerler, gökler ve içindekiler, Rabbimizin lütfü olarak insanoğlunun hizmetine, faydalanmasına verilmiştir. Onun ihtiyaçları için feda edilmiştir. İnsan her şeyi ile hazır bir âleme getirilmiş ve kendisine üstün kabiliyetler, geniş yetkiler bahşedilmiştir.

Bütün bunların sonucunda da kendisinden iki büyük vazife beklenmektedir.

Birincisi, kâinattaki bunca rahmeti görüp, hikmeti anlayıp, sahibini tanımak, O'na teslim ve emirlerine tabi olmaktır.

İkincisi de, bu teslimiyetin bir sonucu ve akl-ı selimin gereği olarak, canlı cansız varlıklara edeple muamele etmek, yaratılış hedefine uygun olarak şükretmektir.

İslam, işte bu iki sorumluluk alanı ile ilgili vazifeleri, edepleri, doğru anlayış ve doğru uygulamayı bütün insanlığa öğreten ilahi bir reçetedir.

Allah, Peygamber'ler ve kitaplar göndererek insanlardan kötüyeye, isyana gidenleri uyarmıştır.

Allah, insanın iyi yola gitmesi ve kurtuluşu ermesi, dünya ve ahiret saadetini yakalaması için her türlü tedbiri almıştır. İyiye gidenleri teşvik etmiş ve cennetle müjdelemiştir.

"Yoksa siz, sizden öncekilerin başına gelenler, sizin de başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Peygamber ve onunla beraber mü'minler, "Allah'ın yar-dımı ne zaman?" diyecek kadar darlığa ve zorluğa uğramışlar ve sarsılmışlardı. İyi bilin ki Allah'ın yardımı pek yakındır." (6) Bakara suresi 214

"O (Allah) hanginizin güzel ameller yapacağınızı sınamak için hayatı ve ölümü yarattı." (7) Mülk Sûresi, 2

"Sizi sadece boş yere yarattığımızı ve sizin hakikatten huzurumuza getirilmeyeceğinizi mi sandınız?" (8) (Mü'minun Suresi 115)

"İnsanlar imtihandan geçirilmeden 'iman ettik' demeleriyle bırakılacakları ni mi sandılar?"(9) (Ankebut Sûresi 2)

Sadece Allah'a kulluk etmek üzere yaratılmış ve yeryüzünde halifelik görevi ile onurlandırılmış varlık olarak insan(bizler);

Acaba bu halifeliğin gereğini yerine getirerek sadece Allah'a kulluk yapmak, sadece Allah'ı ilâh edinmek hususundaki ahdimize sadakat gösterecek miyiz?

Yoksa, başta kendi arzu ve isteklerimiz olmak üzere Allah'tan başkasını da ilah edinip, yüklen-diğimiz emanete ihanet edecek miyiz?

Bu iki hususta imtihan olmaktadır.

Bu açıdan bakıldığında, dünya bir çeşit okul görünümündedir. Bu okul hayatında, insanın ke-male ermesini, gelişmesini en sağlıklı bir biçimde tamamlayabilmesi, dünya imtihanında başarılı olabilmesi için gerekli olan tüm araç-gereçler ve ona her türlü güvenliği, ihtiyacı olan olumlu ortamı temin eden şartlar, imkânlar Allah tarafından bahşedilmiştir.

Tüm insanlara yaratıcı tarafından bahşedilen bu donanımlara insanın temel hakları diyebiliriz.

Kur'an, bunları insanın temel sorumlulukları, görevleri ve kulluk vazifeleri olarak zikretmektedir.

"Ben, cinleri ve insanları sadece bana ibadet etsinler diye yarattım." (10) (Zâriyât Suresi 56)

İnsan, en üstün yeteneklerle, akıl ve ruh gibi görkemli nimetlerle ve değişim/gelişim/ olgunlaşma sürecini en mükemmel şekilde tamamlaması için gerekli olan temel hak ve özgürlüklerle donatılmıştır. Peygamberler, kitaplar gönderilmek suretiyle yolu gösterilen, yapması ve yapmaması gerekenlerin bilgisi verilen insan, hak ve batıldan oluşan iki yol kavşağında dilediğini tercih özgürlüğüne sahip bir şekilde bırakılıyor.

Artık, dileyen iman edip, ahbine sadakat gösterip, **halifelik** onurunu hak etmiş olacaktır. Dileyen de inkâr edip, bu onurdan uzaklaşarak aşağıların aşağısına **esfelesafiline sürüklenecektir.**

Rabbimizin Kur'an'da açıkça beyan ettiği üzere;

Ahdine sadakat gösterip Allah'ı tevhid edenler/birleyenler,

Allah'tan başkasına kulluk ve itaati redde-denler,

Dünya hayatlarını sadece Allah'ın hükümlerine göre düzenleyenler (ki Allah, bireysel ve toplumsal hayatın, ekonomik, sosyal, hukuki ve siyasi tüm alanlarını düzenleyen nass'lar vazetmiştir)

Allah'ın yeryüzündeki halifeleri olmak onuru- na hak kazanıp, meleklerin bile gıpta edecekleri bir konuma yüceleceklerdir.

"Ey Muhammed! Sana da o Kitab'ı (Kur'an'ı) hak, önündeki kitapları doğru- layıcı, onları gözetici olarak indirdik. Artık Allah'ın indirdiği ile aralarında hükmet ve sana gelen haktan ayrılıp ta onların arzula- rına uyma. Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol koyduk. Eğer Allah dileseydi el- bette sizi tek bir ümmet yapardı. Fakat ver- diği şeylerde sizi imtihan etmek için üm- metlere ayırdı. Öyle ise iyiliklerde yarışın. Hepinizin dönüşü Allah'adır. O zaman an- laşmazlığa düşmüş olduğunuz şeyleri size bildirecektir.(11) (Mâide Sûresi 48)

Yine Rabbimizin Kur'an'da açıkça beyan ettiği gibi;

Özgür iradeleri ile yaratıcılarına başkaldıran,

Tuğyan edip/haddi aşır/azgınlaşıp, "tağut"laşan insanlar,

Bireysel ve toplumsal hayatlarından "Allah'ı kovma" teşebbüsüne girişenler,

Kendilerinin veya diğer hemcinslerinin sınırı ve kirlenmiş akıllarının ürünü kanun, kural ve modellerini esas alarak "hevayı/arzu ve istekle- rini ilah edinenler"

Hilafet emanetine ve Allah'la ahidlerine iha- net edenler,

Kötü/yanlış/sapık tercihleri yüzünden Allah'ın **"onlar hayvanlar gibidirler, hatta tercih et- tikleri yol bakımından hayvanlardan bile daha aşağıdırlar"** (12) hitabına muhatap olanlar, (A'râf Sûresi 179)

Bu tür insanlar artık fitratlarını bozarak, tev- hid, adalet ve fitrat yolunu terk ederek kendi arzu ve isteklerini esas aldıkları için, Allah'a, hemcinslerine ve doğaya karşı sorumlulukları- nın/halifeliğin gereğinden uzaklaşmışlardır.

Bu tür insanlar, Toplumsal hayatı kendi çıkar- ları ekseninde yaptıkları beşeri kanun ve kural- larla yönetmeye başlarlar ve geniş kitlelere her türlü zulüm ve işkenceyi yapmaktan çekinme- mişlerdir. Bu sebeple de hayvanlardan bile aşağı bir sapıklığa sürüklenirler/sürüklenmişlerdir.

Hayvanlar yaratıcının takdir ettiği misyona isyan edemezler, kendilerine çizilen program dâhilinde fonksiyonlarını itirazsız yerine getirirler.

Ama insan imtihan sebebiyle kendisine ve- rilen **irade özgürlüğü** emanetini sorumluluk

bilinciyle doğru bir şekilde kullanmazsa hayvan- ların bile yapmadıklarını yapar. Rabb'ine isyan ederek, doğaya ve kendinden başka insanlara arzu ve isteklerine göre tahakküm etmeye, zu- lüm yapmaya başlar.

Hayvan sadece karnını doyurmak için avla- nıp, öldürürken, hayvanlardan aşağı konumla- rı tercih eden insan, insanlık tarihi boyunca on milyonlarca hemcinsini yemek için değil, sadece hırsını tatmin etmek, sömürü ve tahakkümünü sürdürmek adına katletmiştir.

Yüz milyonlarca hemcinsinin yaşadığı ülke- ri sömürge edinip, emperyalist emelleri uğruna, yaratıcının tüm insanlara lütfettiği en temel hak- larını sorumsuzca ortadan kaldırabilmiştir.

Aslında, Allah'ın insana verdiği irade özgür- lüğü emaneti bir yandan insana bir **"özgürlük"** getirirken, diğer yandan imtihan yükümlülüğü ile birlikte muazzam ve gerçekten ürkütücü bir **"sorumluluk"** da getirmiş bulunmaktadır.

İnsan bu sorumluluğunun gereğini yerine ge- tirip;

Doğru tercihi yaptığında,

Temiz fitratını bozmadan,

Aklının ön yargılarla kirlenmesine fırsat ver- meden,

Vahye tabi olmayı esas aldığı zaman,

Vahyin en güzel şahidliğini oluşturan Rasulullah'ın (SAV) güzel örnekliliğini esas aldığı zaman,

Sadece Allah'a kulluk çizgisini tercih et- tiğinde,

Gerçek özgürlüğü yakalamış olacaktır.

Yeryüzüne tevhide ve adaleti ikame etme sorumluluğuna ve hilafet misyonuna uygun davranmış olacaktır.

Kendisinin veya hemcinslerinin "hevası- nın" (Allah'ın hükümlerine ters düşen arzu ve isteklerinin) kulu olmaktan kurtularak özgürlüğün zirvesine ulaşacaktır.

Gerçek özgürlüğe eriştiğinde insan;

Kula kulluktan kurtulacak,

Sadece -bütün evreni ve bütün inanları yara- tan- Allah'ın kulu haline gelecektir.

İslam, şirke bulaşmış Hristiyanlık inancının aksine, bütün insanların günahsız ve tertemiz bir şekilde dünyaya geldiklerini, sorumluluğun ise ergenlik çağından itibaren başladığını kabul etmektedir.

İslam inancına göre, bütün insanlar topraktan yaratılmış olan Adem'in çocukları olup bir tarağın dişleri gibi eşittirler. Aynı topraktan yaratılmış aynı anne babanın çocukları olup eşit temel haklara sahip olarak doğarlar. Hiçbir kavim diğerlerine üstün görülmediği gibi, yaratılış itibarıyla ve dünya okuluna başlarken hiçbir insan diğerinden üstün kabul edilmemektedir.

İslam'ın ilk doğuş yıllarında, İnsanlar arasında çok boyutlu ayırımların yapıldığı, zulüm, haksızlık ve işkencelerin doğal karşılandığı, gücünün haklı sayıldığı yüzkarası bir ortamda,

İslam insanlar arasında;

Temel haklardaki eşitliği,

Özgürlüğü,

Adaleti,

İnsan onuruna saygıyı gerçekleştirdi.

Yüce Allah, İnsanı bu kadar mükemmel bir biçimde yaratıp ona "bilgi"yi ve bilgiye ulaşma potansiyelini bağışlamıştır.

Yüce Allah, fitri ve yaratılışında var olana ila-veten vahiyle her şeyin hükmünü, ölçüsünü ve hudutlarını da insana bildirerek tekâmül ve kurtuluş yolunu göstermiştir. Bu yolun güvenliğini sağlayacak normları/kanunları/kuralları/yasaları oluşturup ona ulaştırmıştır.

İnsanın yeryüzündeki bu serüveninde/imti-hanında, Allah'a, hemcinslerine, eşya ve doğaya karşı sorumlulukları ve bu çerçevede çok boyut-lu ilişkileri söz konusudur.

**BU İLİŞKİLER/SORUMLULUKLARIMIZI
ŞU BAŞLIKLAR ALTINDA TOPLAYABİLİRİZ.**

ALLAH'A KARŞI SORUMLULUKLARIMIZ

İnsan-Allah İlişkisi,

İnsan-Allah ilişkisinde kuralları çiğneyen ve sürekli hata yapan insan, affeden, bağışlayan ise, Allah'tır. İnsanın hatasında ısrar etmemesi gerekir. Kur'an, ne kadar kusurlu olursa olsun, insanın Allah'tan bağışlanma dilemesini ve hiçbir zaman ümidini kesmemesini öğütler. Eğer kul, Allah'a yönelir, yürekten tövbe eder, özür diler-se, Allah da onu boş çevirmez:

"Kim bir kötülük yapar yahut kendine zulmeder, sonra da Allah'tan bağışlama dilerse, Allah'ı çok bağışlayıcı ve çok merhamet edici bulur." (13) (Nisâ Suresi, 110)

İnsan-Allah ilişkisinde duâ, çok önemli bir yere sahiptir.

Dua, insanla Allah arasındaki ilişki ve iletişimi sürekli canlı tutar.

Dua, Allah'ın bağışlama ve esirgemesine yöneliştir, Allah'ın yardıma çağırılmasıdır.

Dua, Kulun halini Allah'a arz etmesi, ona ya-karması ve ona sığınmasıdır:

"Kullarım, beni senden sorarlarsa, (bil-sinler ki), gerçekten ben (onlara çok) yakı-nım. Bana dua edince, dua edenin duasına cevap veririm. O halde, doğru yolu bulma-ları için benim davetime uysunlar, bana iman etsinler." (14) Bakara suresi, 186

**İNSANLARA KARŞI
SORUMLULUKLARIMIZ**

İnsan-İnsan İlişkisi,

Kur'an insanın sorumluluk bilinci üzere ya-ratıldığını ifade eder. İnsan bu sorumluluk bilin-ciyle hareket ettiği zaman, çevresine karşı çok önemli görevleri olduğunu anlar.

Kur'an, toplum yaşamının önemine ve gere-ğine değinerek ahlaklı ve ideal bir toplumun na-sıl oluşturulabileceğinin yöntemlerini açıklar.

"Hayırlı işlerde birbirinizle yarışın. Ne-rede olursanız olun, Allah sizi bir araya top-lar." (15) (Bakara Sûresi, 148)

Tarih boyunca bu ilkeye uyan toplumlar, ya-samlarını devam ettirebilmiş ve başarıya ulaş-mışlardır. Bu amaçla Kur'an

"Mü'minler ancak kardeştir" (16) (Hucu-rat Sûresi, 10)

Kur'an, mü'minlerin yalnız kendi dininden olanlara karşı değil, bütün insanlara karşı ölçü-lü ve eşit davranmaları ilkesini getiriyor. Güzel ahlakın gereği de budur. Kur'an, insanın hem başkalarına haksızlık etmesine ve hem de baş-kaları tarafından kendisine haksızlık edilmesine izin vermez.

İnsana diğer canlılardan farklı olarak **akıl, şuur, irade, zekâ ve idrak** verilmiştir. İnsan anlar, anlatır karar ve hüküm verir. İnsanın beş duyusu, konuşma kabiliyeti ve düşünme yetene-ği vardır. İnsan yapısında kendinden başka bü-tün canlılardan bir numune taşıyan bir varlıktır. İnsanda ilahi üstünlüklerin benzerleri, yerde ve gökte bulunan her şeyden bir zerre, meleklerde-ki iyilikler ve iblisteki kötülüklerden numuneler vardır.

İnsan bu özelliklerinin yanında sosyal bir canlıdır. Pek çok ayet ve hadislerde toplumsal

hayatı düzenleyen hükümlerin bulunması bunun bir göstergesidir.

Kur'an-ı Kerim'e ve peygamberimizin yaşantısına baktığımız zaman, **ideal insanın; toplum içinde yaşayan, hayatın olumlu ve olumsuz şartlarıyla yüz yüze gelen ve insanlığın mutluluğu için gayret gösteren kişi** olduğu rahatlıkla görülebilir.

Toplumdan kendisini soyutlamış, dünya ve hayata sırtını dönmüş, münzevi bir hayat yaşayan kimsenin; olgun bir insan ve kâmil bir mü'min olduğunu söylemek mümkün olmaz.

İnsanın hayatı boyunca bütün ihtiyaçlarını kendisinin karşılaması imkânsız denecek kadar zordur. İnsanın sağlıklı bir yaşam sürdürebilmesi için kendi dışındakilere de ihtiyacı vardır. Dolayısıyla insanın kendi dışındakilerle bir ilişkisi söz konusudur. Bunun için insanın öncelikle kendi iç dünyasında ve bulunduğu ortamda huzurlu, çevresine ve tüm insanlığa faydalı bir fert olabilmesi için kurulacak olan ilişkinin kurallarına uygun olması gerekmektedir.

Bir insanın çevresiyle sağlıklı ilişki kurabilmesi için öncelikle o insanın sorumluluk bilinci taşıması, *"Ben kimim, niye yaratıldım, diğer canlılardan farkım ne, kendime ve çevreme karşı nasıl faydalı olabilirim?"* gibi soruların cevabını araması gerekir.

Kur'an insanın sorumluluk bilinci üzere yaratıldığını ifade eder. İnsan bu sorumluluk bilinciyle hareket ettiği zaman, çevresine karşı çok önemli görevleri olduğunu anlar. Çevreye karşı olan sorumluluk aynı zamanda Allah'a karşı olan bir sorumluluktur. Zira Allah'a karşı olan sorumluluklar sadece ibadetlerden müteşekkil değildir. Nitekim bütün zamanını ibadet ve taatle geçiren bir sahabe peygamberimiz : *"sırf ibadetle meşgul olman doğru değildir. Çoluk çocuğunun senin üzerin de hakkı vardır. Her hak sahibine hakkını vermelisin."* Demek suretiyle sorumluluğun farklı boyutlarına dikkat çekmiştir.

Kur'an'da Beşeri İlişkiler

İslam, insanın beşeri ilişkilerini belli bir düzene koymuştur. İnsan hayatının her alanına müdahil olan İslam, yaşamın en önemli unsurlarından olan beşeri ilişkilere kayıtsız kalmaması düşünebilir.

Lokman as'ın çocuğuna nasihat ederken, *iyiliği emredip kötülükten sakındırmayı, insanlardan gelecek olan sıkıntılara sabretmeyi namazla birlikte zikretmesi* beşeri ilişkilerin önemsenme-

sinden öte onlara bir ibadet telakkisiyle bakılması gerektiğini ortaya koymaktadır.

"Onlar kendilerine bir sıkıntı isabet ettiği zaman yardımlaşırlar."

"Akrabaya fakirlere ve yolda kalanlara hakkını ver ve saçıp savuranlardan olma."

"Kim sabreder ve affederse şüphesiz bu hareketi, yapılmaya değer işlerdendir."

"Rahman'ın kulların yeryüzünde teva-zuyla yürürler ve cahil kimseler onlara sataştığında onlar "selam" deyip geçerler."

"Ey iman edenler kendi evinizin dışında-ki evlere gireceğiniz zaman, izin almadan ve ev halkına selam vermeden o eve girmeyiniz."

Bu ayeti kerimeler, beşeri ilişkilerin önem ve gereğine vurgu yapmaktan öte beşeri ilişkilerin düzeltilmesi hususunda nelere dikkat edileceği insani ilişkilerin kötü olması halinde durumun nereye varacağı gibi konularda bizlere yol göstermektedir.

Hz. Peygamberin İnsan İlişkilerine Verdiği Önem,

Olgun bir Müslüman iki önemli hususta sorumluluğunu bilmeli ve en güzel bir şekilde bu sorumluluklarını yerine getirmelidir.

Birincisi, dinin temelini oluşturan ibadetlerini ifa etmesi,

İkincisi, insan ve çevreye karşı sorumluluk bilinciyle hareket etmesidir.

Peygamberimiz yaşantılarının her alanında olduğu gibi beşeri ilişkiler konusunda da bizim için en güzel örnektir.

"Sizden biriniz kendisi için istediğini din kardeşi için de istemedikçe gerçek mümin olamaz,"

"İman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirini sevmedikçe de iman etmiş olamazsınız."

"Müslüman insanların elinden ve dilinden emin olduğu kimsedir."

Birçok ayet ve hadiste tanımlanan Müslüman, Allah'a ibadet görevinin yanında insanlarla ilişkilerin de dürüst, samimi, hoşgörülü başkalarına yardım eden, kimseye kötülük etmeyen, kendisine yapılan kötülüğü bağışlayan, başkalarına yük olmamaya çalışan olgun kimsedir.

Televizyon ve Çocuklarımız

İdris GÖKALP

Yunanca “*uzak*” anlamındaki “*tele*” ve Latince “*gör*” anlamındaki “*Visio*” sözcüklerinden, 20. yüzyıl başlarında türetilmiş ve “*uzaktan görmek*” anlamına gelen; 1923 yılında, İskoçyalı Mühendis John Logie Baird tarafından İngiltere’nin Hastings kasabasında icat edildiği yıldan günümüze değin, hemen hemen tüm dünyayı çepeçevre kuşatan ve derinden etkileyen bir aygıtla karşı karşıyayız. Bu aygıt 20. yüzyılın en önemli icatlarından ve kitle iletişim araçlarından biri olan televizyondur.

Günümüzde gerekli gereksiz her yerde ve her biçimde tartışılan televizyonu iki körün tuttuğu fil örneğine benzetmek mümkün. İcat edildiği günden bu yana televizyon hakkında çok şey söylendi. Bu etkili araçla ilgili çeşitli nitelendirmeler yapıldı. “Sihirli kutu” da denildi, “aptal kutusu” da. Televizyona “şeytan icadı” diyen de oldu, “teknoloji harikası” diyen de. Yazar Şükrü Hüseyinoğlu’na göre “Bu toplumun hayatında televizyon ne yazık ki kendisinden faydalanılan bir araç olmaktan çok öte, kendisine tabi ve teslim olunan bir modern put durumundadır. İnsanların gün boyu en çok yöneldikleri, tüm duyu organlarıyla en çok karşısında sessiz sedasız teslimiyet gösterisinde bulundukları sahte bir rab ve ilah konumunda. Gündelik hayatın kendisine göre şekillendirildiği, evlerin ona göre dizayn edildiği, insanların programlarını ona göre belirlediği, onunla ağlayıp onunla güldüğü bir modern zaman tanrısı.

Evet, televizyon insanın kendisine gönüllü olarak esir olduğu bir sihirli kutu. İnsanlar zihinlerini, gönüllerini televizyona teslim ediyor, fakat ellerine aldıkları kumandayla kendilerinin

televizyona hükmettiğini vehmediyor! Televizyon insanları seyircileştiriyor. Yüce Allah’ın yeryüzüne halifeler kıldığı, hakikate şahitlik misyonu biçtiği insanları, olup bitenin seyircisi olmaya mahkûm ediyor.”

Televizyon konusunda her kesimden insanın kendi düzeyi ve beklentileri çerçevesinde konuya yaklaşımları farklı olabilmektedir. Ben bu yazımda daha çok Allah’ın bizlere emaneti olan ve geleceğimiz, umudumuz ve yarınlarımız olan çocuklarımızın televizyonun etkisi altında kaldığı tehlike ve tehditlerden bahsetmek ve âcizane ebeveynleri bu konuda uyararak ve bilgilendirmek istiyorum.

Bugün ülkemizde televizyon olmayan ev neredeyse yok gibi. Sanki televizyonla bütünleşmiş bir yapımız var. Bu durumdaki bir insandan veya aileden televizyonunu kapatmasını istemek, bebekten sütü esirgemek gibi algılanıyor. Çünkü artık televizyonsuz eğlenemez, televizyonsuz gülemez, yemeğini dahi yiyemez, kısacası televizyonsuz yaşayamaz hale geldik.

Televizyona bu derece bağımlılığın altında yatan sebeplerin başında tembellik var. Aslında tembellik televizyon seyretmenin hem sebebi, hem sonucu. Bir kere televizyonun başına geçince gerisi geliyor. Gönüllü olarak karşısına geçiyor, gözümüzü ona dikip, âdeta hipnotize oluyoruz.

Televizyonun giderek aileleri esir alması, tüm dünyanın dikkatini televizyonun kişiler üzerindeki etkileriyle ilgili düşünmeye ve bu konuyla ilgili çalışmalar yapmaya yöneltti.

Batıda televizyonun aile içinde bu denli etkili olmasının gelecek nesilleri nasıl etkileyeceği üzerine çok ciddi araştırmalar yapılıyor. Öyle görünüyor ki yakında sigara bağımlılığı gibi televizyon bağımlılığı da psikiyatri kitaplarına girecek. Aşırı derecede televizyon izlemek kişinin konsantrasyon becerisini bozmakta, beynini tembelletirmekte ve pasifize etmektedir. Çünkü artık televizyon beyni yormadan bilgi verir. Hâlbuki beyni en çok geliştiren şey konuşmak ya da dinlemek değil, düşünmektir, yorum yapmaktır. Televizyon işte bu becerileri azaltmaktadır.

Bugün ülkemizde televizyon olmayan ev neredeyse yok gibi. Sanki televizyonla bütünleşmiş bir yapımız var. Bu durumdaki bir insandan veya aileden televizyonunu kapatmasını istemek, bebekten sütü esirgemek gibi algılanıyor. Çünkü artık televizyonsuz eğlenemez, televizyonsuz gülemez, yemeğini dahi yiyemez, kısacası televizyonsuz yaşayamaz hale geldik.

Birincisi, televizyon kişilerde zihinsel tembellik yapar. Beynin yorumlama ve düşünme ile ilgili kısımlarının gelişmesini engeller. Kişinin yorum yapma, analitik düşünme, sentez yapma, zihinsel beceri yönüyle öğrenme gücünü azaltır. Bireysel yaratıcılığı köreltir. Bu durum, çocuklarda daha da belirgin bir biçimde gözlemlenmektedir. Televizyonun ikinci olumsuz etkisi ise aile içi iletişime ve etkileşime zarar vermesi yönünde olmaktadır. Bu durum ailedeki sevgi, saygı ve güven bağına zayıflatmakta ve aile içinde psikolojik bir duvar örmektedir.

Televizyona karşı belki en savunmasız durumda olanlar çocuklarımızdır. Hele bir de televizyonu bebeklik çağından itibaren bir tür çocuk bakıcısı olarak kullanan anne-babalar, en değerli varlıklarını kendi elleriyle canavara teslim ediyorlar. Çocukların hemen her türlü programı kontrolsüzce seyretmeleri, ruh dünyalarında tamir edilmez yaralar açıyor.

Günümüzde görüyoruz ki televizyon çocukların zihinsel gelişimini ve dil gelişimini sekteye uğrattırıyor. Konuşması gerekirken konuşamayan, hece kurması gerekirken hece kuramayan, 2,5 yaşında olmasına rağmen 5 kelime bilen çok sayıda çocukla karşılaşılıyor. Konuyu biraz araştırınca ortaya çıkıyor ki bakıcısı yahut annesi çocuğu bütün gün televizyonun karşısında bırakıyor, onunla konuşmuyor, bunun sonucunda da çocukta etkileşim ile ilgili beyin alanları gelişmiyor. Çocuğun dokunarak, oynayarak, kırarak vs. öğreneceği motor beceriler gelişmiyor. Çocuğun sosyal gelişiminin olması için

diğer çocuklarla oynaması, onlara dokunması, onlarla konuşması, yani etkileşim içinde olması gerekir. Fakat sürekli televizyon izleyen çocuklarda bu etkileşim olamıyor. Çocuk sadece mesaj alıyor, hiç mesaj veremiyor. Zamanını sürekli televizyon karşısında geçiren çocuklarda mutsuzluk, doyumsuzluk ve yalnızlık gözleniyor.

Diğer yandan haberlerden filmlere, dizilerden çizgi filmlere kadar neredeyse bütün programlarda şiddet unsuru gözlemlenebiliyor. Uzmanlara göre bu kadar sıklıkla şiddet sahnesini takip eden çocuklar

için, şiddet âdeta sıradanlaşıyor. Böyle çocuklar hem yetişme dönemlerinde, hem de ileriki yaşlarda büyük çaplı psikolojik bunalımlar yaşıyorlar. Diğer insanlarla uyum sağlamada zorlanıyorlar. Daha da kötüsü, toplum için sürekli bir tehdit unsuru haline gelebiliyorlar.

Televizyonu, eğlence ve tüketim aracı olarak görmenin yanında, modern çağda egemen sistemlerin ve kapitalist şirketlerin insanları ve özellikle de çocukları nesneleştirme, tek tipleştirme ve değersizleştirme aracı olarak ta görmek gerekir. Bilhassa televizyondaki reklâmların çocukları pek çok programdan daha çok cezpt ettiğini ve dakikalarca gözlerini ayırmadan sonuna dek izlediklerini görüyoruz. Bu da henüz taze çocuk beyinlerin tüketim arzusu ve marka istekleri ile doldurulmasına neden olmaktadır. Dolayısıyla çocuk, çalışmak, başarılı olmak, erdemli olmak gibi insani boyuttaki pek çok değer yargısının yerine salt tüketerek mutlu olunacağı yolundaki düşünceye inandırılmaktadır.

Özellikle son zamanlarda çocukların idolü ve kahramanı haline gelen ve diğer çizgi filmlere nazaran ehveni şer hükmünde olan Caillou(kayu) adlı çizgi filmin bile nasıl popüler kültürün reklâm malzemesi haline getirildiğini müşahade ediyoruz. Maalesef kendi dinimizin, değerlerimizin ve tarihimizin kahramanlarını ve örnek şahsiyetlerini bu sektörde üretmezsek kapital sektörler çocuklarımıza kendi kahramanlarını(!) her daim dayatacaklardır.

Çocuğun aşırı bir biçimde televizyon izlemesi, onu okumaktan, hatta çoğu kez oyun oynamaktan bile yoksun bırakmaktadır. Çocuğun sosyal ilişkileri zayıflamakta ve içe kapalı bir hale gelebilmektedir. Öyle ki çoğu kez yemek yemek için bile anne babasının yanına gitmemekte ve yemeği tepsi içinde sunulurken televizyonu izlerken yemesi sağlanmaktadır.

Endüstriyel dünyada bireyler günde ortalama üç saatlerini plansız olarak televizyon seyretmeye ayırırlar. Bu saatler, bir gün içinde çalışma ve uyuma dışında tek bir faaliyet için ayrılan en büyük zaman dilimini oluşturuyor. Düşünün, yetmiş beş yaşına geldiğinizde, her gün yalnızca üç saat televizyon seyrettiyseyiniz, yaklaşık dokuz yılınızı televizyon karşısında geçirmiş oluyorsunuz. Rakam gerçekten

Çocuğun aşırı bir biçimde televizyon izlemesi, onu okumaktan, hatta çoğu kez oyun oynamaktan bile yoksun bırakmaktadır. Çocuğun sosyal ilişkileri zayıflamakta ve içe kapalı bir hale gelebilmektedir. Öyle ki çoğu kez yemek yemek için bile anne babasının yanına gitmemekte ve yemeği tepsi içinde sunulurken televizyonu izlerken yemesi sağlanmaktadır.

çok çarpıcı. Unutmayalım ki, Rabbimiz Allah, bizleri zamanımızı nerelerde harcadığımızdan da hesaba çekecektir. Dolayısıyla zamanın bilincinde olan Müslüman'ın televizyon karşısında saatlerini geçirmesi son derece vahim bir durumdur.

Aile olarak televizyon başında ayırdığımız zamanı ailece kitap okumaya hasretsek ve bunu günde üç saat değil, yalnız bir saat yapsak bile inanın müspet anlamda çok hayırlı değişiklikler olacaktır hayatımızda.

Yapılan araştırmalar televizyonun çocukların fiziksel gelişimini de olumsuz etkilediği yönündedir. Mesela radyasyon yayması nedeniyle baş ağrısı, göz yanması, halsizlik ve baş dönmesi yaratması, uyku bozukluğu, yorgunluk, stres ve depresyon, bağışıklık sisteminin zayıflaması ve daha geç saatte yatma, uykuya geçişte zorlanma, uyurken daha fazla uyanma gibi sorunlara neden olabilir. Bunun yanında sağlıksız beslenmeyi teşvik etmesi ve şişmanlatması ve olumsuz beden imajına neden olması televizyonun fiziksel zararları arasında sayılabilir.

Televizyonun salt zararlı bir araç olduğunu dile getirmek elbette ki haksızlıktır. Özellikle vurgulamaya çalıştığım, televizyonun bağımlılık yapar derecede hayatımıza girmesi, çocukları onun insafına(!) teslim etmemiz ve programlar konusunda pek seçici olmadığımız gerçeğidir. O halde **televizyonu çocukların hayatından baskı yoluyla çıkartamayacağımıza göre yapılabilircek şeyler** nelerdir?

Prof. Dr. Nevzat Tarhan'a göre; bu durumda yapılması gereken çocuğun mümkün olduğunca iyi yönde etkilenmesini sağlayabilmektir. Bir çocuğun sağlıklı bir kişilik geliştirebilmesi için yetiştiği ortamda sevgi kadar disipline de ihtiyacı vardır. Her evin kendi içinde belirlediği bazı kuralları olmalıdır, kuralsızlık doğru değildir. Bu kurallar televizyon konusunda da alınmalı ve muhakkak televizyonla ilgili bazı sınırlar konmalıdır.

Televizyon seyretmenin kötü sonuçları uzun vadede ortaya çıkar. İlk anda görünmeyen bu sonuçlar hakkında baştan bilinçli olup ona göre

davranmak gerekir. Anne baba olmanın yüklediği sorumluluk bu konuda da hassas olmayı gerektirir. Aile, televizyon izlemede seçici ve yönlendirici olmalıdır.

Büyükler çoğunlukla televizyonu eğlenmek amacıyla, çocuklarsa dünyayı anlamak ve tanımak amacıyla kullanırlar. Bir eğitim aracı haline geldiği için televizyon çocuklar açısından daha önemli bir konumdadır. Çocuğun o yaşlarda öğrendiği her şey kendi dünyasına iyi veya kötü olarak girer ve ileriki yıllarda yansıma halinde ortaya çıkar. O nedenle "Çocuk televizyonun karşısında çok iyi vakit geçiriyor, ben de rahat ediyorum" diye düşünmek yanlıştır. Çocuğun o anda dünyayı tanıma çabası içinde olduğu ve doğru mesajlar alması gerektiği gözden kaçırılmamalıdır. Anne ve baba bunun sorumluluğunu hissetmeli, çocuğa hangi programı izleyip hangisini izleyemeyeceğini öğretmelidir. Önemli olan çocuğa bu anahtarı vermek ve neyin iyi, neyin kötü olduğunu doğru bir şekilde gösterebilmektir."

Ailelere düşen öncelikle çocuğu televizyon karşısında yalnız ve savunmasız bir biçimde bırakmamak, mümkün olduğunca birlikte izlemek. Konuşarak, anlatarak ve paylaşarak. Sonra da çocukları okumaya sevk etmek ve televizyon izlemelerine belli ölçülerde sınırlandırmalar getirmek.

Aslında gönül ister ki televizyonu hayatımızdan tamamen çıkaralım ve yerini daha hayırlı şeylerle dolduralım. Biz, televizyonu ne kadar aklamaya çalışırsak çalışalım günümüz gerçekliği televizyonun çocuklar ve hatta yetişkinler üzerinde hiçte hayırlı olmayan tahribatlara neden olduğudur.

Hülasa televizyonun insanı esir alan ve okumaktan-düşünmekten önemli ölçüde alıkoyup enformatik cehalete mahkûm eden sihirli gücü karşısında insanlığı yeniden akletme ve okumanın aydınlığına çağırmamız gerekiyor. Nesillerimizin seyircileştirilmesi karşısında, okumayı, düşünmeyi, sorgulamayı güçlü bir şekilde insanlığın gündemine taşımamız icap ediyor.

Çocuklarımızı, televizyonun uyuşturan, tembelleştirilen atmosferinden, Kitab'a, okumaya, akletmeye, üretmeye taşıma konusunda öncülük yapmamız temel bir sorumluluk olarak önümüzde duruyor.

Öncelikle evlerimizdeki televizyon iktidarına zaman geçirmeden son vermemiz gerekmektedir. Evlerimizde televizyon dizileri değil, Allah'ın ayetleri yankılanmalı. Evlerimiz şeytani Batı kültürünün iş-

galine açık olmamalı. Televizyonun evlerimizde Truva Atı işlevi görmesine ve bizi yönetmesine, esir almasına izin vermemeliyiz. Ya onu kontrol etmeyi öğrenmeliyiz, o bize değil biz ona hükmetmeliyiz ya da evlerimizden çıkarıp atmalıyız.

Tedbir almazsak gözlerimiz önünde çoluk-çocuğumuzun televizyon tarafından nasıl esir alınıp mankurtlaştırıldığını, bize yabancılaştırıldığını seyretmek zorunda kalırız. Bu konuda üzerimize düşeni yapmazsak, kendi paramızla evimize soktuğumuz bu "sihirli kutu"nun ne tür olumsuzluklara yol açtığını bizzat yaşayıp görmek durumunda kalırız ki o zaman da geç kalmış oluruz.

Hanelerimiz şeytan ve dostlarının değil, Yüce Allah'ın sözünün geçtiği, Allah'ın ayetlerinin hükümler olduğu birer İslam kalesi haline gelmelidir. Ahzab Suresi 34. ayet-i kerime de Yüce Rabbimizin buyurduğu gibi, evlerimizi Kur'an ayetlerinin okunduğu, onlar üzerinde tefekkür ve sohbet edildiği güzide mekânlar haline getirmeliyiz. Evlerimizi cennetin dünyadaki şubelerine dönüştürmeliyiz.

Kendimizi ve ehlimizi yakıtı insanlar ve taşlar olan cehennem azabından korumamızın tek yolu budur.

KAYNAKLAR:

"Evlerimizdeki Truva Atı: Televizyon", Şükrü HÜSEYİNOĞLU, İtidal Yay.

"Aile okulu", Nevzat TARHAN, Timaş Yay.

Televizyonun Çocuklar Üzerindeki Olumsuz Etkileri", Yrd. Doç. Dr. Huriye KURUOĞLU

Mürteci Eğitim

M. Cihat BATMAZ

Eğitim kelimesinin hayatımıza girmesi pek de eski tarihlere uzanmaz. Avrupa'da 15. Yüzyıldaki reformasyon çalışmalarıyla birlikte ilk kez kürsülerde konuşulan bu kelimenin, devlet veya başka sistemlerin politik ve ekonomik aracı haline gelmesi 17. Yüzyıldan öteye geçmez. Bu tarihlerden itibaren devletler veya başka büyük sistemler kendi istedikleri tüketici tipini yetiştirmesi amacıyla tedrisatın tekelleşmesine gitmişlerdir. Bizim gibi bazı ülkelerde ise tedrisatın tekelleşmesi kurdukları rejimleri sağlama almak ve ömrünü uzatmak maksadı ile yapılmıştır. Bundan ötürü bizim ülkemizde bu tekelleşme belli bir sistematikten yoksun ve tepeden inme olduğu için, global manada eğitimin geldiği noktayı değerlendirmek ve eleştirileri buna göre yapmak daha sağlıklı olacaktır.

19. Yüzyıldan itibaren geliştirilen eğitim müfredatları genelde ürün odaklı olmuştur. Lakin zaman içinde ürünün mahiyeti ve tanımını sıkça değişmiş, günümüzde ise öğrencilerin ürün haline geldiği eğitim müfredatları kullanılmaya başlanmıştır. Bu müfredatları insanın ne kadar ürün olarak değerlendirebilirsek insan o kadar merkezli diye niteleyebiliriz. Bu yaklaşımların aslında insan-ürün merkezli olduğu su götürmez bir gerçek ama asıl tartışılması gereken yetiştirilen insan-ürün ideal birey mi yoksa ideal tüketici mi. Günümüzde eğitim kurumlarını ya direk şirketler finanse ediyor, ya da eğitim kurumlarını tekeli altında bulunduran devletleri şirketler finanse ediyor. Dolayısıyla finansörler, ürünün erdemli bireyler olmasından çok sadık birer tüketici olmasını tercih etmeleri çok do-

ğal. Sözelimi dünyanın hiçbir yerinde eğitim müfredatlarının içeriğinde nasıl iyi tüketici olacağı gibi konular bulamazsınız ama gel gör ki bu eğitim müfredatlarından yetişen bireyler tam da finansörlerinin istediği biçimde sadık müşteriler oluyorlar. Bu da bizi bu eğitim müfredatlarının içinde bir de "gizli müfredat" mı var sorusuna götürüyor. Viyanalı sosyolog İvan Illich bu soruya evet demekle beraber bu gizli müfredat kavramını da ilk kullananlardandır. Bu "gizli müfredat"larla yetişen bireyler bazı özellikler gösterirler:

Herkes yoksuldur

Günümüz eğitim kurumlarında yetişen bireyler kendilerini her ulaştıkları makamdan, mülkten veya hedeften sonra başka bir beşeriyetin yoksulluğunu çekmeye mahkûm hissederler. Bu noktada bir sınır olmamasının sebebi ise yoksulluğun son derece göreceli bir hal almış olmasıdır. Söz gelimi büyük bir plazanın önünde pilav nohut satan bir adam, o plazada personel olamadığı için yoksulluk hisseder. Plaza personeli ise çalıştığı bölümün şefi olamadığından yoksul bir şekilde eve döner her akşam. Personel şefi şirket CEO'su olmadıkça, CEO da şirket sahibi olmadıkça yoksuldur. E bunca yoksulluk ancak daha fazla mesai ve daha fazla tüketimle giderilebilecektir! Yetiştikleri eğitim ortamı bu insanlara biriktirmekten önce paylaşmayı, empatiyi ve yükselme hırsının bir kara delikten ibaret olduğunu öğretmemiştir. Şükretme erdemi ise Freud'un eğitim felsefesine armağan ettiği "pollyannacılık" savunma mekanizması adı altında lanetlenmiştir.

Herkes tüketicidir

Çağımızın "eğitilmiş" bireyinin sahip olduğu yadsınmaz bir özellik de; bütün toplum bireyleri tüketicidir ve ulaşılması gereken her hedef daha fazla hizmet satın almakla mümkündür düşüncesidir. Bu özellik örneğin; insanları sağlık hizmetini satın alırken yaşam kalitelerini yükseltme amacı değil daha farklı bir statü kazanmak için satın almaya itmiş veya herhangi bir endüstriyel ürünün daha alt modeli ihtiyaçlarımıza daha iyi cevap vermesine aldırmaksızın, yeni çıkan üst model garip bir illüzyonla gözümüzü kamaştırarak satın almamıza itmiştir. Bu durumun sonucunda çıkan en önemli insani problem ise; eğitim, sağlık, endüstri gibi hizmetlerin ihtiyacı olan insanların daha fazla yararlanması yerine, tüketme ve gösteriş yarışına giren insanların statü kazanma hırslarının kurbanı olmasıdır.

Sayırsız köye ve kırsal yerleşim alanlarına doktor uğramamasına rağmen, doktor sayısındaki artışı nasıl açıklarız. Acaba mevcut eğitim müfredatları ile yetişen doktorlar mesleklerini ne kadar etik değerlerle anlamaktadırlar, ne kadar statü kazanma aracı ve para biriktirme aracı olarak görüyor. Estetik cerrahlığı, boş kürsüleri işgal etme gibi durumlar neden daha fazla ilgi görüyor. Burada verdiğimiz doktorluk örneğini hemen her mesleğe uyarlayabiliriz ve aynı sonucu alabiliriz. Üniversite okumak için gittiği şehirlerde, o toplumun gelecek ufku olarak görülme yerine o şehrin gelir kaynağı olarak görülmesi; farklı kültürleri tanımak ve insanlık tarihine olan borcunu ödemek gibi samimi hisleri olan turistlerin gittiği ülkelerde yolunacak kaz gibi görülmesi de çağdaş eğitim sistemlerimizin nasıl bireyler (tüketiciler) yetiştirdiğine işaret olabilir.

Yeni Ruhban Sınıflarımız "uzmanlık"

Bu kavramın bana ait değil yine İvan İllich'e ait olduğunu belirtmem gerekir. Günümüzde statü kazanmak için kayıtsız şartsız hizmet satın almanın yanında satın aldığımız hizmetin kaynağının niteliği de önemlidir.

Geleceğimizi şekillendiren eğitim müfredatlarının bireyi sayısız imtiyazlara sahip olacağı

bir uzmanlık alanına acımasızca yöneltmekte ve ayrıca toplumsal konum kazanma yarışında kutsal addedilen "uzmanlar"dan hizmet almasını salık vermektedir. Tüketim bağımlılığını çağımızın büyük dinlerinden biri olarak tasavvur edersek, uzman sınıfları da tıpkı orta çağ Avrupa'sındaki kendilerinin şefaati olmadan cennete girilmeyen ve kendilerinin onayı olmadan bu dünyadaki statülerin bile şüpheli konuma düşmesine yol açan ruhban sınıflarına benzetebiliriz.

Söz gelimi şehrin en müteahhiss doktoruna gitmeden hastalığınızın şifa bulması ne sizi ne de çevrenizdekileri rahatlatır. Ya da alanında "uzman" bir dersane ile anlaşmadan velisi olduğunuz

Günümüz eğitim kurumlarında yetişen bireyler kendilerini her ulaştıkları makamdan, mülkten veya hedeften sonra başka bir beşeriyetin yoksulluğunu çekmeye mahkûm hissederler. Bu noktada bir sınır olmamasının sebebi ise yoksulluğun son derece göreceli bir hal almış olmasıdır. Söz gelimi büyük bir plazanın önünde pilav nohut satan bir adam, o plazada personel olamadığı için yoksulluk hisseder. Plaza personeli ise çalıştığı bölümün şefi olmadığından yoksul bir şekilde eve döner her akşam. Personel şefi şirket CEO'su olmadıkça, CEO da şirket sahibi olmadıkça yoksuldur.

çocuğun üniversite sınavlarına hazırlanması pek bir şey ifade etmez. Ya da satın aldığınız araba ihtiyaçlarınıza cevap veriyor hatta lüks denilebilecek özelliklerin hepsine vakıf dahi olsa, aldığınız marka piyasada kutsal "uzman" unvanına sahip değilse arabanız ayağınızı yerden kesmeden başka işe yaramaz ve tüketim yobazları tarafından ayıplanırsınız. Daha basit bir konuda değerlendiresek; a ve b şahıslarının bir konuda tartıştıklarını düşünelim. A şahsı savunduğu savlarda daha akla yatkın görüşler belirtse, daha ikna edici konuşsa da, b şahsı konuşulan konuda potansiyel olarak ruhban sınıfına ait bir seçkinse (uzman) tartışmanın galibi baştan bellidir. Eğitim müfredatlarımızla yetişen toplum unsurları bu basit tartışmada bile akli ve mantığı değil! Kutsal ağızdan çıkan sözleri doğru ve tartışılmaz sayar. Belki de insanın yobazlık hastalığı bakidir ve çağlara göre yer değiştiriyordur. İnsanların bu eğilimlerini bilen zihin mühendisleri de piyasanın çıkarına kutsallar yaratıyordu.

Çözüm eğitimin mürtecileşmesi mi?

Verdiğimiz örnekler ve yaptığımız değerlendirmeler bilinen piyasa ve kapital sistem eleştirirli olarak yorumlanabilir. Çağdaş insanın tüketim bağımlısı yaratıklar haline getirme çabası zaten malum olan bir durumdur, amacımız da malumu ilan etmenin yanında bu durumun oluşmasında eğitim sistemlerinin özellikle müfredatlarının büyük payı olduğunu söylemektir.

Günümüzde eğitim müfredatlarının da insani ve vicdani ihtiyaçlar ışığında hazırlanmadığı ve egemen güçler manipülesi ile gelecekteki ihtiyaçlar adı altında tek tip insan yaratma projeleri olduğu aşikârdır. Biz tabii ki çağdaş eğitim anlayışlarının bütün kaygı verici yönlerini ele alamadığımız için sadece bizi nasıl tüketim budalalarına çevirdiğinin üzerinde durduk. Üstü çizilen ve MÜRTECİ damgası yemekten kurtulamayan her eğitim müfredatının yerini alan yeni programın, insanı daha makineleştirdiği ve iyi olanı arama çabasından, daha da önemlisi insandan ve insan olandan uzaklaştırdığı bir gerçektir.

Mürtecilikten münezzeher ilerici eğitim müfredatlarının hepsinde yetişen insan fedakârlığı değil, bireyselciliği, içe dönük huzur arayış meşakkatlerini değil, çabuk bulup çabuk tüketme hafiliğini, tek kutsal kaynak dışında gelen bütün önermelere şüphecilikle yaklaşmayı değil, sayısız idoller oluşturmamayı ve bunlara bağlanmayı, çok için gayret etme ile az ile yetinme arasındaki huzuru değil, sürekli önündekini az görmeyi, gidilen yolu önemsemeyi ve itidali değil, varılacak hedefi ve bu hedefe varmak adına yapılanları önemsememeyi öğretiyor. Görünen şu ki; önümüzde ciddi bir şekilde tartışılmayı bekleyen bir konu durmaktadır: Acaba insanlığı bu hastalıklardan kurtaracak şey eğitimin mürtecileşmesi midir? Kastettiğimiz elbette eğitimde kullanılan metot ve yöntemler değildir.

İnsanın bilgiyi daha iyi şekilde kullanacağı, depolayacağı ve yorumlayacağı çağdaş metotlara her zaman ihtiyaç vardır. Lakin şunu da sorgulamaktan geri durmamalıyız; insan refahını yükseltme vaadi ile önümüze konan her yeni eğitim müfredatı acaba bizi insanî ve vicdanî mecradan biraz daha mı uzaklaştırıyor ve egemen zihniyetlerin istediği kalıba sokmaya çalışıyor. Biz tüketici olmaktan önce insan olmayı tercih edeceksek şu gerçeği unutmayalım mahlûkatın insan olma süreci tüketici olma sürecinden daha eskidir. Dolayısı ile eğitim anlayışımızda geriye gitmekte hiçbir beis yoktur. Zaten gördük ki tek başına kullanıldığında ilerilik denilen mefhum sonu olmayan ve geniş insan yığınlarının fazla bir yararı olmayan, sadece belli azınlıkların ayrıcalıklarını korumaya yarayan bir olgu olmaktan öteye geçmemiştir. Artık özellikte eğitimde belli konularda mürtecileşmekten bahsedilmesi, en azından tartışılması lazımdır ve geçmişe terk edilmeye çalışılan, insani erdemlerden söz edenlerin yakılmasında yanlış görülmeyen cadı muamelesine uğraması gerekir.

Cihad'a ve Cihad Cephelerine Karşı Önyargılar

Selman GAFFAROĞLU

"Kim cihad etmeden ve cihada niyet de etmeden ölürse, nifaktan bir şube üzerine ölmüş olur" (Mesâbîhü's-Sünne)

Ilımlı İslam projelerinden belki de en çok nasibini alan ülke Türkiye oldu. Türkiye'de demokratikleşen bildik kesimlerin yanı sıra, Muhammedî yaşayışı örnek alan ve O'nun metodunu uygulayan davet ekollerinin de cihad kültürünü yavaş yavaş hayatlarından çıkardıklarını üzümlerle gözlemliyorum. İnsanlarımız artık, sıcak çatışmaların yaşandığı cihad cephelerinde neler olup bittiğine dair, merak edip araştırma zahmetinde bile değiller. Hal böyle olunca mücahitler dualarda bile yer almıyor. Maalesef ülkemizde cihad ve şehadet, marşlar ve ezgilerle kalpleri coşturan bir modadan başka bir anlama sahip değil artık. Marşlar, ezgiler genç gönüllerde yapması gerekeni yapıyor ama şehadet özlemiyle yanıp tutuşan kalbin üstüne su serpen, kanaat önderleri, ağabeyler, anne babalar hiç eksik olmuyor. Özellikle aileler tağutun ordusuna evladını gönderirken bile hiç tereddüt etmezken, iş Allah (c.c.) yolunda savaşma isteğine gelince bin bir türlü bahane arayışına giriyorlar. Bunun başlıca sebepleri arasında, cihad cepheleriyle ilgili oluşturulan çeşitli manipölasyonlar yer alıyor. Ben bu yazıda cihadın önemini anlatmayacağım, cihadın İslam'da yeriyle ilgili hiçbir Müslüman'ın kafasında bir şüphe olduğunu zannetmiyorum. Bize cihadı unutturan fitnelerden, Müslümanların cihad cepheleriyle ilgili kafalarındaki şüphelerden ve Allah (c.c.) rızası için sefere çıkmaya niyetlenenleri vazgeçirmek için ortaya atılan

söylemlerden birkaçına değinmeye çalışacağım inşallah.

1. Şimdi cihad zamanı değil

Bu söylem çoktan demokratikleşen kesimlerin söylemlerine benzemekle beraber maalesef daha bilinçli Müslümanlar tarafından da kullanılmakta. Söyleyenler ne amaçla söylerlerse söylesinler, bu söylemin alt metninde milliyetçi bir tavır vardır. Söylem sahibi kendi toprakları için Kıtal (vuruşma, savaş) anlamındaki cihad zamanı olmadığını söylediğini düşünmektedir. Az biraz düşünmeyle bu bakış açısının ümmet bilinciyle çeliştiği gözükabilir. Daha baştan ümmet olamadığını göstermiştir bu lafların ardına gizlenenler. Tüm yeryüzü bizimken ve kazanılmış İslam topraklarının tamamı işgal altındayken, kadınlarımıza tecavüz edilip kundaktaki yavrularımız katledilirken, ümmetin hayırlı evlatları Allah'ın (c.c.) düşmanlarının ellerinde, soğuk zindanlarda ciğerleri üşüyerek ağlarken mi? Şimdi mi cihad zamanı değil! Sizin cesaretiniz olmayabilir ama biraz vicdanınız varsa bu yola sevdalanmış olanları engellemek için çabalamayın.

"Allah, içinizden (savaştan) alıkoyanları ve kardeşlerine, "Bize katılın" diyenleri gerçekten biliyor. Zaten bunların sadece pek azı savaşa gelir. (Gelseler de) size karşı cimrilik ederek gelirler." (Ahzab 18)

2. Nereye gideceksin, kimin kiminle savaştığı belli değil?

Benim gözlemlerime göre cihadı hayatımızdan silen piyasadaki en etkin şüphe tohu-

mu bu söylem. Nereye gideceksin, kimin kiminle savaştığı belli değil? Bu cümlelerin ardından gelen pekiştirici ifadeler de genellikle "şimdi gideceksin öleceksin, sanacaksın ki şehit olacaksın, oysaki laik Türk ordusunda ölen askerlere söylenen şehitlikten farksız bir dava uğruna ölmüş gitmişsin" Oh ne güzel, sırf bencilce evladını kendine saklayan aile ya da cemaat önderi için, cihad ehli bir gruba iftira atmak ne kadar kolay değil mi? Bugün İslam coğrafyalarının tamamı kan ağlıyor ve Allah'ın (c.c.) yardımıyla fitnenin olmadığı, düşmanın belli olduğu onlarca cephe mevcut. Somali, Afganistan, Irak, Filistin, Kafkasya, Yemen, Pakistan, Moro, Patani ve daha birçok cephede mücahitler, haçlı-siyonist ittifakına ve işbirlikçilerine karşı şerefli bir mücadele veriyorlar. Tevhid bayrağını yüceltmek için savaşılan kardeşlerimize iftira atmak öyle kolay olmamalı. Kolay olmamalı çünkü cihad meydanında münafık, facir, kötü niyetli ve sevaptan nasipsiz kesimler bulunması bile cihaddan geri durmak için bahane olamaz.

Bugün İslam coğrafyalarının tamamı kan ağlıyor ve Allah'ın (c.c.) yardımıyla fitnenin olmadığı, düşmanın belli olduğu onlarca cephe mevcut. Somali, Afganistan, Irak, Filistin, Kafkasya, Yemen, Pakistan, Moro, Patani ve daha birçok cephede mücahitler, haçlı-siyonist ittifakına ve işbirlikçilerine karşı şerefli bir mücadele veriyorlar. Tevhid bayrağını yüceltmek için savaşılan kardeşlerimize iftira atmak öyle kolay olmamalı. Kolay olmamalı çünkü cihad meydanında münafık, facir, kötü niyetli ve sevaptan nasipsiz kesimler bulunması bile cihaddan geri durmak için bahane olamaz.

tifakına ve işbirlikçilerine karşı şerefli bir mücadele veriyorlar. Tevhid bayrağını yüceltmek için savaşılan kardeşlerimize iftira atmak öyle kolay olmamalı. Kolay olmamalı çünkü cihad meydanında münafık, facir, kötü niyetli ve sevaptan nasipsiz kesimler bulunması bile cihaddan geri durmak için bahane olamaz. Bütün bu kesimler Rasulullah (s.a.v.) zamanında da olmuştur. Rasulullah (s.a.v.) zamanında ordunun saflarında bu kesimler bulunduğu halde cihad yapılmıştır.

"Hele korku gelip çattı mı, üzerine ölüm baygınlığı çökmüş gibi gözleri dönerek sana baktıklarını görürsün. Korku gidince ise, mala düşkünlük göstererek sizi sivri dilleri ile incitirler. Onlar iman etmiş

değillerdir; bunun için Allah onların yaptıklarını boşa çıkarmıştır. Bu, Allah'a göre kolaydır.” (Ahzab 19)

Bu ayet, Hendek Savaşından bir tablo çizmektedir. Müslümanlarla aynı safta görülen münafıklar, savaşmak yerine kaçmanın yollarını aramaktadırlar.

“Onlardan öylesi de var ki, ‘Bana izin ver, beni fitneye düşürme’ der. Bilesiniz ki onlar zaten fitneye düşmüştür.” (Nisa 141)

Bütün fitneleri yok eden cihad, nasıl fitne olabilir ki?

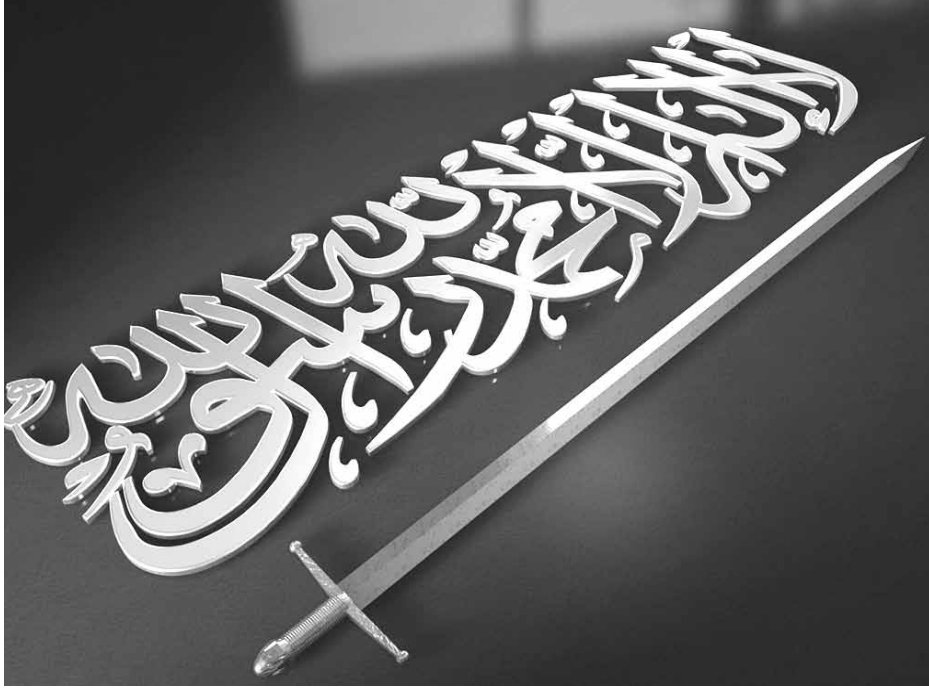
“Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın.” (Enfal 39)

Bu mazaretle ilgili ibn-i Teymiye’nin (*Rahimullah*) şu sözlerini aktarmak konunun daha net anlaşılmasını sağlayacaktır inşallah.

“Ehl-i Sünnet ve’l-Cemaat’ın ilkelerinden biri, iyi ve kötü her komutan ve emir ile beraber savaşmaktır. Şüphesiz Rasûlullah’ın (s.a.v.) bildirdiği gibi, Allahu Teala bu dini facir bir adamla ve nasipleri olmayan topluluklarla da destekler. Çünkü facir komutanlar veya facir askerlerle beraber savaşmak uygun görülmezse, mutlaka şu iki durumdan biri meydana gelir: Ya onlarla beraber savaş yapılmaz ki bu durumda din ve dünya konusunda onlardan daha zararlı olan düşman ülkeyi istila eder. Ya da facir olan komutan ile beraber savaşılır ve en kötülerini olan düşman defedilerek İslam ahkâmının tamamı uygulanamazsa bile, uygulanabilenler yerine getirilir. Bu ve benzeri bütün durumlarda vacip olan budur. Hatta Raşid Halifeler devrinden sonra meydana gelen savaşların çoğu bu şekilde yapılmıştır.”¹

3. Peki tamam gittin, adamlara ayak bağı olmaktan başka neye yarayacaksın?

Bu iki aşamayı atlatan şehadet sevdasına yeni bombardımanlar hemen hazırdır. Sen ne anlarsın savaşmaktan laflarından, yokluk içindeki mücahitler bir de seni mi beslesin laflarına kadar, çeşitli caydırma cümleleri ardı ardına sıralanmaya başlanır. Kimse anasının karnından savaşçı olarak çıkmamıştır. Gitmeye niyet-

lenen kişi zaten bedeneni kendini hazırlamış, dayanıklılığını artırmıştır. Ayrıca rızkı veren de Allah’tır(c.c) ve böyle yüce bir amaç için çıkan yolda rahmetini, bereketini ve yardımını esirgemeyecektir.

“Ey iman edenler! Eğer siz Allah’a yardım ederseniz, O da size yardım eder ve ayaklarınızı sabit kılar.” (Muhammed 7)

Bu sözleri sıralayanlar birazcık düşünseler, caydırmaya çalıştıkları şeyin Allah’ın (c.c.) bir emri olduğunu hatırlayacaklardır, ama nedense her konuda dillerinden düşmeyen söylemler, bu konuda sanki başka bir inancın sözcüsüyümüşçesine unutulur ve cihada teşvik etmeleri gerekirken Hz. Muhammed’in (s.a.v.) ümmetine yakışmayan eylemlerde ısrar ederler.

“Mü’minleri savaşa teşvik et.” (Enfal 65)

“Ey iman edenler! Kâfirlerden yakınınzda olanlara karşı savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar.” (Tevbe 123)

“Her ümmetin ruhbanlığı vardır, bu ümmetin ruhbanlığı ise cihad’dır.” (Mecamu’z-Zevaid, 5/278)

“Kıyametin kopmasına yakın bir zamanda kılıçla gönderildim. Ta ki sadece Allah’a ibadet edilsin ve O’na ortak koşulmasın.” (İmam Ahmed)

4. Mücahidlerin adamdan çok paraya ihtiyacı var, sen de malınla cihad et

Allah (c.c.) katında en değerli amel olduğu âlimlerin ittifakıyla kabul edilen cihadın önündeki en büyük fitnelerden biri de bu söylemdir. Evet, mücahidlerin durumu değerlendirildiğinde maddi yardıma ihtiyaç daha çoktur. Evet, cihad yalnızca cephede olmaz, malınla canınla, dilinle cihad edebilirsin. Yaşantında Emr-i bil

1 İbn-i Teymiye, Mecmuu’l-Fetava, 28/506-507

Allahu Alem bu gün için
Allah yolunda savaşmayı terk eden kimse ile
Namazı orucu ve zekatı terk eden kimse
Arasında hiç bir fark görmüyorum

SEHİD ABDULLAH AZZAM

mâruf nehy-i ânîl münker'i uygulayarak da cihad edebilirsin, ama bu ameller Kital anlamındaki cihadın gerekliliği ve önemini eksiltmez bilakis artırır. Bilinmelidir ki adam ihtiyacından çok maddi yardıma ihtiyaç duyulan cepheler olduğu gibi, bir avuç olmaktan dolayı operasyon yapamayan cepheler de mevcuttur.

Malınla cihad et! Çok büyük servetler kazan maddi olarak destekle! Bunlar çıkış noktası olarak güzel teşvikler, kulağa da pek hoş geliyorlar ama bizim kültürümüzle çok uyuşmayan bir noktaya varmaktalar. Bu söylemlerin bir sonraki aşaması tüccarın, sanayicinin, bilmem ne zengininin savaşmaktan geri durmasını öğütler. Gerek Peygamberimizin (s.a.v.) hayatında gerekse sahabenin hayatında konuyla ilgili güzel örnekler bulunmakta. Dönemin en zengin tüccarlarından Hz. Ebu Bekir, Hz. Osman (*Radiyallahu anhuma*) kaç savaştan geri kalmıştı? Onlar; 'yâ Rasulallah ben malımla cihad ediyorum, savaştan geri durayım' demişler midir? Ayrıca İslami literatürde rızkın en yücesi Rasulallah'ın (s.a.v.) kazancı, yani ganimetler olarak tanınlanmaktadır.

"Rızkım mızrağımın gölgesi altında kırıldı. Zillet ve aşağılık ise emrime karşı gelene geldi."

Rasulullah (s.a.v.) Ensar'dan birilerinin kapısında bir saban demiri görmüş ve şöyle buyurmuştur: **"Bu hiçbir eve girmemiştir ki o eve zillet girmiş olmasın."**

Hz. Ömer'e mücahitlerin Filistin'i fethettikleri, özellikle Hule ovasını alıp oraya Şam'ın esmer buğdayını ektikleri haberi ulaştığında, bir kişi gönderip o buğdayları yaktırmış ondan sonra da kendilerine şu sözleri içeren mektubunu göndermiştir: **"Yemin olsun ki eğer cihadı bırakır ziraatla uğraşırsanız size cizye vururum ve ehli kitap muamelesi yaparım. Sizin azıklarınız düşmanlarınızın ağzından aldığınız yiyeceklerdir."** Yine Hz. Ömer'e komutanlarından biri olan Anbesse bin el-Esved el-Ansi'nin çalışıp bir bahçe veya çiftlik yaptığı haberi ulaşınca (ki bu zat Humus kentinin emiriydi) O'na; "Sen kâfirlerin boynunda bulunan zillet ve aşağılığı alıp kendi boynuna taktın öyle mi!" diye mektup yazmıştır.

İnsanları cihaddan alıkoyan her şey bir zillettir ve helak olma sebebidir.

"İ'yne ile alışveriş yaptığınız, öküzlerin peşine takılıp çiftçilikle yetindiğiniz ve cihadı terk ettiğiniz zaman Allah size bir zillet verir ve yeniden dininize dönmedikçe sizden onu gidermez." (Ebu Davud)

5. Düşman güçlü, biz zayıfız

Bu ifadeyi “düşman güçlü biz zayıfız, daha fazla yiyip göbeğimizi büyötmeliyiz” cümlesinin kısaltılmışı olarak görerek, bu söyleme başka bir değer biçilmemesi gerektiğini düşünüyorum.

“Ey Peygamber! Mü’minleri savaşa teşvik et. Eğer içinizde sabırlı yirmi kişi bulunursa, iki yüz kişiye galip gelirler. Eğer içinizde (sabırlı) yüz kişi bulunursa, inkâr edenlerden bin kişiye galip gelirler. Çünkü onlar anlamayan bir kavimdir.” (Enfal 65)

“Evet, siz sabır gösterir ve Allah’tan sakinirsiniz, onlar (düşmanlarınız) hemen şu anda üzerinize gelseler, Rabbiniz, nişanlı beş bin melek size takviye eder.” (Ali İmran 125)

Bu söylenmeler Allah’ın sabır göstermemiz karşılığında bize müjdelediği yardımı ve zafere inkâr etmek değil midir? Biz zayıfız diyenler, düşmanlarımızın gücü, orduları, süpersonik füzeleriyle meşgul olacaklarına, öncelikle Allah’ın (c.c.) kudreti, azameti ve ordularının kuvvetine ve Rasulullah’ın (s.a.v.) müjdelediği haberlere tam olarak iman etmelidirler.

6. Önce burayı bitir hele (tebliğ görevini) sonra cihad edersin

Bu tabir cihad etmeye niyetli gencimiz için son vazgeçirme çabalarındandır. Önce akraba-na davet et sonra... Önce kendini tam anlamıyla düzelt sonra... Önce cemaatini güçlendir, adam kazan sonra... Bunlar yanlış sözler değil ama söz konusu çaba için sarf edildiğinde **“cihad amellerin zirvesiyken”** şeytanın altıncı fitnesi gözümde canlanıyor.

“... başka ibadet ve itaatlarla meşgul olmayı gerekçe göstererek hiçbir Müslüman cihaddan ve askeri eğitimden geri kalma hakkına sahip değildir. Çünkü böyle bir şey, İblisin saptırması ve yanıltması olur. İbnu’l-Kayyim’in belirttiği gibi; şeytanın, kulun yoluna çıkaracağı engellerden altıncısı budur. Birinci engel, şeytanın kişiyi küfre düşürme çabasıdır. İkincisi, bid’atlara düşürme çabasıdır. Üçüncüsü, büyük günahları işletme çabasıdır. Dördüncüsü, küçük günahları işletme çabasıdır. Beşincisi, itaatler yerine mübah şeylerle meşgul etmesidir. İbnu’l-Kayyim (Rahimehullah) şöyle devam eder: “Altıncı engel, kişinin itaat cinsinden olan ameller içerisinde **ikinci dereceden öneme sahip** bir ameli birinci dereceden öneme sahip başka bir amele tercih etmesidir. Şeytan en üstün ve en yararlı işler yerine bunlarla meşgul etmek için

onları kul için süsler, içerdği üstünlük ve yararları öne çıkararak sevdirebilir. Çünkü sevabın aslını kaybettirmeyi başaramayınca, en üstün ve en mükemmel olanı kaybettirmeye, en üstün derecelerden yoksun bırakmaya çalışır. En üstün ve en iyi yerine, Allah’ın (c.c.) en çok sevdiği ve razı olduğu şeyler yerine, üstün ve iyi olanla meşgul eder. Başka bir hadiste “Cihad amellerin zirvesidir” denir. Bu engeli ancak basiret sahipleri, başarı yolunda ilerleyen doğru âlimler aşabilirler. Bunlar amellere gerçek değerlerini veren ve her hak sahibine hakkını veren kişilerdir.”²

Burada ortalıkta dolaşan ve etkisi büyük olan söylemleri anmaya çalıştım sadece. Müslümanların dillerinde burada anmadığım daha bir çok şüphe ve manipölasyon bulunmakta ve bunlara itibar edilmekte. Cihadı hayatımızdan silmek amacına hizmet eden bu söylemlerin etkili olmasının sebebi, içerik olarak hepsinin de dinimiz için önemli meseleler olmasıdır. Burada, öne sürülen diğer ameller ve eylemleri önemsiz olarak nitelemeye çalışmıyoruz. Cihada toplu bir şekilde çıkılmamasıyla ilgili uyarılar ve bu konudaki Peygamberimizin (s.a.v.) sünnetini yok saymıyoruz. Sadece şunu hatırlatıyoruz; Biz evlatlarımızla, malımızla, canımızla, dilimizle cihadı desteklemezsek, fâsıklar topluluğundan farkımız kalır mı?

“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler size Allah’tan, Resûlünden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevgililer, artık Allah emrini getirinceye kadar bekleyin. Allah fâsıklar topluluğunu hidayete erdirmez.” (Tevbe, 9/24)

“Muhammed’in nefsinin kudret elinde tutan Allah adına yemin ederek söylüyorum ki, Allah yolunda savaşmış öldükten sonra dirilerek bir daha savaşmış ölmeyi ve yeniden dirildikten sonra bir kere daha savaşmış ölmeyi isterdim” (Buhari, Müslim, İmam-ı Malik)

Allah (c.c.) yolunda savaşmış şehid olma arzusunu bu şekilde dile getiren bir Peygamberin (s.a.v.) takipçileri, bu arzuyu taşıyan samimi mü’minleri vazgeçirme çabasında olmamalıdır.

Sömürgeciler Aklın/ Kalbin Ayarlarını Bozarlar

Necdet YÜKSEL

Dünyanın kalbi hangi ülkede atıyor? Sınırlarında vukua gelen şok gelişmeler hasebiyle uluslararası dikkatleri celp eden ülkeler hangileridir? Bu ülkelere ilişkin oluşturulacak bir listenin ilk ve son sırasına hangi ülkeler yerleştirildi? Büyük hesaplar yapan küresel emperyal odaklar sorunlu/krizli her yere yatırım yapmaktalar. Yatırım telâkkileri kanla beslenen ve her renge girebilme kabiliyetleriyle maruf sömürgeciler sanırım yukarıdakilere benzer sorulara çoktan cevap vermişlerdir. Vermeleri ihtimali, vermeyip de lakayt kalma ihtimallerinden tartışmazsınız daha fazladır. Zira çatışmaları körükleyerek yürütenler/devasalaşanlar sorun üretir ve yorarlar; planlamalara göre çalışırlar; sorulara da kuşatmalarının bekası adına ivedi karşılıklar bulurlar.

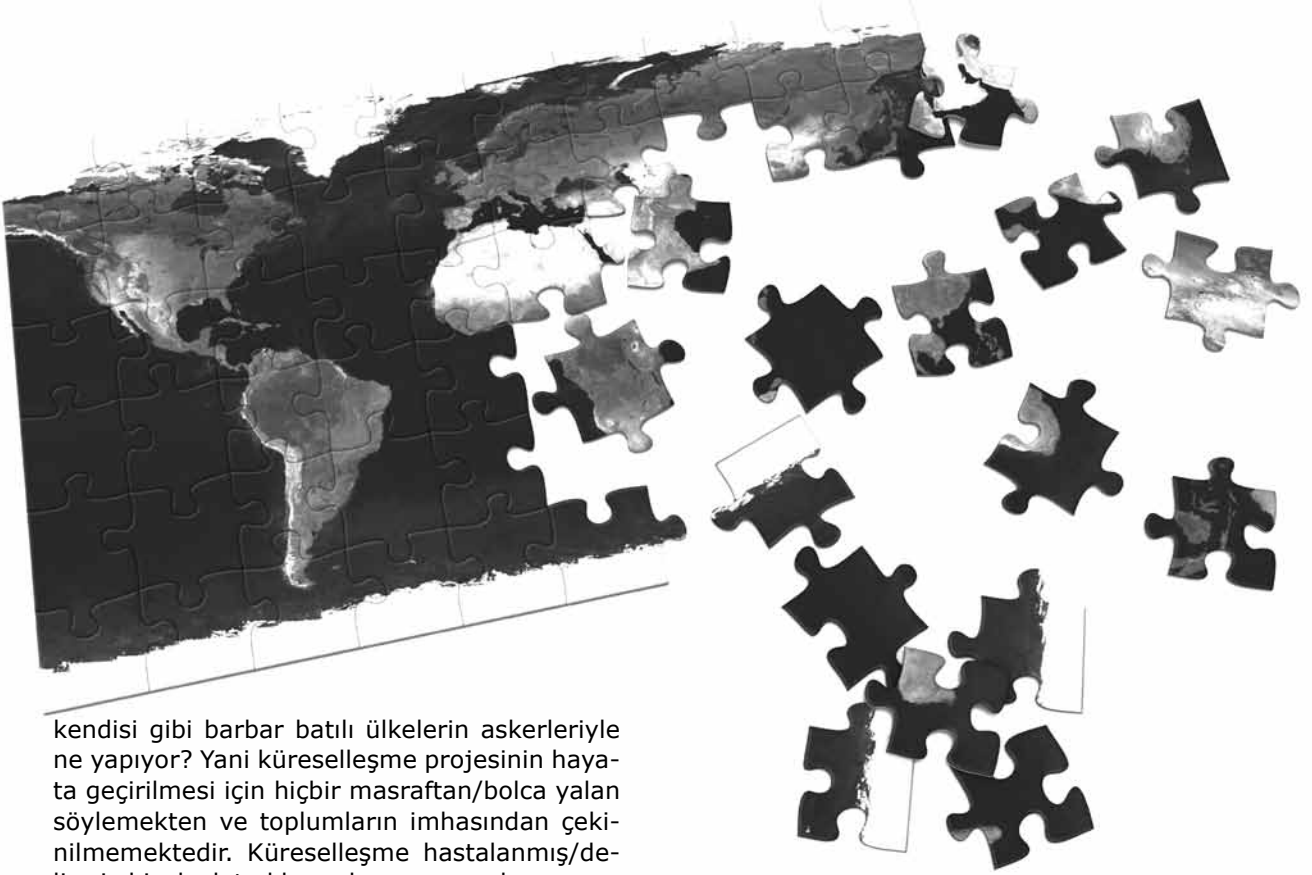
Veryüzünü hevalarına dayalı yeniden tanzime kalkışanlarda vicdan yok. Yokluğu sadece insanı/bireyi değil toplumları da/rejimleri de canavarlaştıran vicdansızlık her neredeyse orada hiç şüphesiz talan/yağma/kaos/terör/ışgal/katliamlar... Hiç bitmez. Vahşi duygula-

Evrenin geleceği/genetiği tehlikededir! Kapitalizm ürettiklerini kısa sürede tükettirebileceği yeni pazarlar/müşteriler peşindedir. Batılılar sosyo-ekonomik/siyasi bekalarının temininde yeri geldiğinde “yumuşak” yeri geldiğinde “sertlik” politikalarını kullanmakta. Aşamalı baskılaması ise en çok sevdiği yöntemdir. Çifte standart ahlakıdır ve açık vermek gibi bir derdi yok üstelik utanç da duymamaktadır.

rın esaretinde çılgınlaşmış/gözlerini hırs bürümüş emperyalistler kurdukları rant çarkının hilafına direnenleri de acımasızca yok ederler. İnsanlık tarihsel süreci boyunca mevki/makam/nüfuz/kolonizasyon bölgelerini paylaşma savaşları yüzünden aralıksız dayatmaların/mağduriyetlerin hiçe sayılarak görmezden gelinmelerin/nihayetinde iğrenç emelli mihrakların istismar malzemeleri olmaktan kurtulamamışlardır. Bu melun/lanetli bakış dünden bugüne değişmedi; yarın da/sonralarda da aynen yürürlükte tutulacaktır da.

Ne kadar iğrençtir ki kaba kuvvet sahipleri/güce teslim olarak zalimleşenler gözlerini hep daha fazlasına dikerler. ABD kurulduğun-

dan bu yana özellikle de ikinci dünya savaşındaki başarılarının üzerinde büyüme/süper güç olma hedefini yükseltmeye başladıktan sonra iyice saldırganlaşmıştır. Vietnam’da 19 yıl boyunca neler yaptı? Japonya’ya atom bombasını hangi saiklerle attı? 1980’li yılların başından itibaren Ortadoğu bölgesindeki muhalif iç savaşlarda ne işi vardı? 1980’den beri hiç günyüzü gösterilmeyen Afganistan’da son 10 yıldır

kendisi gibi barbar batılı ülkelerin askerleriyle ne yapıyor? Yani küreselleşme projesinin hayata geçirilmesi için hiçbir masraftan/bolca yalan söylemekten ve toplumların imhasından çekinilmemektedir. Küreselleşme hastalanmış/de-lirmiş bir devlet aklının dışı vurumudur.

Evrenin geleceği/genetiği tehlikededir! Kapitalizm ürettiklerini kısa sürede tükettirebileceği yeni pazarlar/müşteriler peşindedir. Batılılar sosyo-ekonomik/siyasi bekalarının temininde yeri geldiğinde "yumuşak" yeri geldiğinde "sertlik" politikalarını kullanmakta. Aşamalı baskılaması ise en çok sevdiği yöntemidir. Çifte standart ahlakıdır ve açık vermek gibi bir derdi yok üstelik utanç da duymamaktadır. ABD Irak'ı toplu imha silahları var iddiasıyla işgal etmedi mi? İşgalden yıllar sonra yine aynı zalimler bu sefer işgale neden iddialarının da/ sözde bölgelerinde tamamen uydurma olduğunu bildirmedi mi? Böylesi oldu-bittilerle hiza getirmeyi iyi becerdiğini sananlar dünya kamuoyunu da basın yayın silahıyla dilediklerince yönlendirmekteler. İşgal derinleştikten milyonlarca Müslüman katledildikten, yüz binlerce insan yaralandıktan ve tarifsiz acılar yayıldıktan sonra sahte belgeleri itiraf neye yarar ki? Kimin işine gelir ki? Cevap çok açık: batılı vicdansız rejimlerin...

Asıl düşündürücü hadise insanların sö-mürgeci zihniyetin gerçek doğasını anlamamasıdır. Maskeleri yüzlerinde iğreti duran küreselleşme mimarlarını ümit kaynağı/kurtuluş limanı/insanlığın dostu mertebesinde addettikçe iğrençlikleri bile bile gizlenecektir.

Son yaklaşık bir yıla damgasını vuran "Arap Baharı" ayaklanmacılarının yerli diktatörlerle hesaplaşmalarında halen batıyı/ABD'yi/AB'yi yardıma çağırıp/gözlerinin içine bakmaları benzer tuzağa düşüldüğünü göstermiyor mu? Bu nasıl/ne menem bir beyin boşluğu halidir ki yıkmaya çabaladıkları azgın yerli düşmanlarının başlarına batının/ABD'nin sardığını idrak edememekteler. Adeta körler/sağırlar/akledememekteler. Meydana gelen halk ayaklanmaları tarih tekerrürden ibarettir sözünün neden doğru olduğunu anlamak isteyenlere çok bariz bulgularını da sunmaktadır. Dosdoğru akledip direnemeyenlerin üzerlerine zulüm/kan/ABD sıçramaz mı? Sömürgeciler aklın/kalbin ayarlarını bozarlar; yanan umut ışıklarını da söndürürler.

Yeniden yapılandırılmaya çalışılan dünyada henüz yeterince ses/görüntü/cevap veremeyenler var. Sahalarda arz-ı endam edenlerse önemli ölçüde zulmün kalelerini yıkabilmekten uzak/statükoyu yerle yeksanla da ilgili değiller. "Vicdansızlar" vicdanlarını ilahi değerlerle inşa-yı seçip bütün insanlığı sahiplenip selâmete taşımaya soyunan Müslümanlardan korkuyorlar. Korktuklarının başlarına gelmesini de engellemeyecekler. Küresel yayılmacıların akıbeti küresel hezimettir!..

“Ba,ba”...

Zeyneb SONGÜR

Canım babam Şehid Cengiz Songür,
Kıymetli arkadaşım Ayşe Merve Adanur
Ve tüm yetim kardeşlerime ithafen...

Ne çok şey varmış iki heceden oluşan bu ufacık kelimeye dair söylenebilecek...

Ne çok gözyaşı ve ne çok yük omuzlarda...

İnsanın kolu ağrır, başı ağrır. Lakin yüreği ağrır mı? Yürek titreye titreye sancılanır mı kâbus dolu bir geceden sonra güne gözlerini aralarken?

Acıyla atmaya başlayan bir kalp, son nefese kadar öyle devam eder...

Her yerde, her şeyde arar kaybettiği 'o adamı', babasını bir yetim.

Fotoğraflarda mesela... Öncekinden daha dikkatli inceler O'na dair bir ayrıntı daha keşfedebilmek için. Özlemi zirveye ulaştığı zaman sandığı açınca tokat gibi çarpar geçmişten kalan eşyaların anımsattığı anılar yüzüne...

O'nun kıyafetlerini koklar kaldırdığı koliden çıkarıp sonra... Hasret sarmıştır yine tüm benliğini... Beyni bunun çok saçma olduğunu düşünür ama yüreği özlemle içine çeker O'na özgü kokusunu... İnsanda kalıcı olan, unutulmayan önemli ayrıntılardan birisidir çünkü koku... Bir anda burnunuza gelen bir koku, yıllar öncesine götürebilir bazen sizi... Derinden bir 'Ahh!' çekmenize sebep olur...

Dua eder arada çok ağır gelen bu imtihanın karşısında unutmak, unutabilmek için yetim... Babasına dair her anıyı, sesini, kokusunu, simasını... Gülüşünü... Kaçar çünkü. Unutarak acısının

hafifleyeceğini sanar ama nafiye... Aksine günden güne kaplar yüreğini O'nunla ilgili anılar... Ve hatırladıkça binlerce kez şükreder Rabbine hâlâ her saniyesini hatırına getirebildiği için, unutmadığı için... Karmakarışık olur böyle zaman zaman...

Yine gülüşünü düşünür... Sesi çınlar kulaklarında...

İşte o zamanlarda öyle güçsüzdür ki... Öyle kimsesizdir... İşte o zamanlarda mazlumdur, mağdurdur ve hakikaten yetimdir...

Aslında çok iyi bilir Rabbinin kendisini yalnız bırakmadığını ve bunun için tekrar tekrar şükreder, dua eder ama babasının sıcacık ve güven dolu elinden tutup yürümek isteme arzusunu atamaz yinede içinden. Engel olamaz akan yaşlarına...

Evinin direği yoktur, çünkü yalnızdır... Korku doludur içi, ürkektir...

Gölgesinde huzur bulduğu ağacı, korkmadığı babası yoktur yanında...

Ve günler geçtikçe o 'ufacık' kelime, kocaman yaralar açar yüreğinde...

Dili lal olur... 'Baba' diyemez kimseye, pas tutar yüreği...

Yaşı kaç olursa olsun yedi yaşında gibi hisseder kendini yetim... Savunmasız ve acemi. Acılara karşı tecrübesizdir, ne yapacağını bilemez... Babasının yokluğunda annesine sığınır, annesine kaçar. Annesini bahane eder... Annesinin göğsüne yatıp ağlar, ağlar, ağlar ama konuşmaz. Konuşamaz ki! Çünkü kelimeler can verir...

Babasız bir insan zamanla annesinde arama-ya başlar babasını...

Ve bir tarafı yedi yaşındayken bir tarafı kos-koca bir insan olup çıkar.. Büyür, olgunlaşır.. Kendisini öldürmeyen bu acı imanına iman, sadakatine sadakat katar.. Yaşananlar karşısında dimdik durmayı öğrenir Rabbinin verdiği muhteşem sabır sayesinde... Daha çok çabalar iyi bir Müslüman, Rahman'ın seveceği bir kul olabilmek için... Dört gözle ölümü ve Allah'ın izniyle babasına kavuşmayı arzular çünkü. Bilir ki şayet En Hayırlı'nın razı olduğu insanlardan olursa, O'nun muntazam kitabını yaşarsa; koşarak gidecektir kollarını açmış bekleyen canı, ciğeri babasının yanına...

Özlemle yanıp tutuşan kalbine sular serpilir kıldığı her namazla...

Bir yetim için rüya, Rahman'ın en güzel hediyelerindendir. Babasını gördüğü o rüya katmer katmer gül açtırır gönlünde. Güne kocaman tebessümlerle başlar, acı dolu bu sevinç halka halka büyür yüreğinde...

Yine şükreder Rabbine...

Elhamdülillah'ı durmadan ikrar eden dili daha bir kuvvetli kıvrılır.. Canını, babasını görmüştür uzun zaman sonra çünkü... Omzunda ağlamıştır ve babası da en güzel tesellileri vermiştir ciğerparesine, yetimine... Elini elleri içerisine alıp 'Ağlama!' demiştir rüyasında... Bunun üzerine nasıl ağlasın yetim! Elbette ki tutar kendini babası üzülmeye, kızmasına diye... Biliyordur bu sadece rüyadır. Ama yinede tutar kendini... Yaşadığı süre boyunca evladının bir damla yaş dökmemesi için didinip duran babasına haksızlık sayar ağlamayı... Heybesine saklar gözyaşlarını, tâ ki Rabbiyle baş başa kalana kadar... Kendisinden ve Rabbinden başka kimsenin yanında ağlamamak için öyle çırpınır ki...

Sık sık Peygamber'i (s.a.v.) anımsar... Bilir ki Peygamber de (s.a.v.) bir yetimdi...

Bir tek babasının kaybı bu kadar yıpratmışken; Peygamber'i (s.a.v.) düşününce utanır...

Önce hiç tanıma şansı olmadığı babası,
Sonra tek damla sütünü içemediği annesi...
Onu bebeklikten çıkaran dedesi,
Baba yarısı amcası,
Yoldaşı, sırdaşı Hatice'si,
Can damlası evlatları...

'Yürek nasıl dayanır buna!' diye hayretle geçirir içinden yetim... Daralır, sıkılır...

Bir babası onu bu denli üzmüşken; ya Peygamber'in başından geçen imtihanlar gelse başına...

Nasıl kalkar bunun altından diye sorgular kendini yetim sık sık...

Ve... Ve işte tekrar bir şükür sebebi daha bulur kendine, şükreder Rabbine...

Sonra zulüm, sömürü, ambargo altındaki topraklarda yaşayan yetimleri düşünür ve kıyaslar kendisiyle...

Evet yetimdir, yüreği acı doludur. Ama onun gökyüzü mavidir, kırmızı değil... Elinde o yetim gibi taş-sapan yerine, kalem-kâğıt vardır.. Kana boyanmamıştır tozlu kaldırımları! Tepesinde bombalar cirit atmıyordur.. Kendisinin akrabaları, dostları, kardeşleri hayattadır fakat oradaki yetim her gün daha da yalnızlaşır... Oradaki yetim annesini de gömer toprağa elleriyle... Ve kardeşini ve amcasını ve teyzesini ve en kadim dostunu Ve... Ve... Ve... O yetimin öyle çok 've' vardır ki hayatında... İşte bu yüzden Peygamber gibi sabırlıdır zulüm altında hayatını idame ettirmeye çalışan o yetim...

Şu cümle hiç çıkmaz zihin zindanından;

"Sadr-ı İslam'da yetim deyince, babasını Allah'a sadaka veren evlad kastedilirdi."

Bunları düşününce yine şükreder en bağışlayıcı olan Rabbine...

Aslında öyle çok şükür sebebi vardır ki hayatında... Evet, artık birtanecik babası yoktur yanında ve isminin, ruhunun 'yetim' diye bir takısı vardır.. Ama onu sadece bir alak'tan yaratan, koruyan, gözeten ve bunu tekrar tekrar hatırlatan bir Rabbi vardır aynı zamanda;

"Yetimlerin mallarını haksız yere yiyenler, ancak ve ancak karınlarını dolduraya ateş yemiş olurlar ve zaten onlar çılgın bir ateşe gireceklerdir!"(Nisa/10)

"Öyleyse sakın yetimi ezme!"(Duha/9)

Hakkını her daim savunan, üzerine sabırlar yağdıran Allah'ı vardır yetimin... Onu yalnız koymayan Allah'ı...

Rahman'ı vardır, Rahim'i, Melik'i, Gaffar'ı...

Sonsuz kudret sahibi, bir ve tek Rabbi vardır...

Ve şimdi yine, tekrar, yeniden şükreder yetim...

Eş Şekur;

Elhamdülillah,

Elhamdülillah,

Elhamdülillah!...

Vesselam...-

Açık Tut Kapıyı

Ayfer TOPRAK

Acıyı insan bedeninde de yaşasa zor-
dur, yüreğinde de. Bedeni ile ilgili bir
sorun yaşadığında hemen tedavi yol-
larını ararken, yüreği acıdığına insan; acıdan
kaçmayı, kesip atmayı, kapıları kapatmayı tercih
eder nedense. Kime kırılmış, incinmişse onunla
bir daha görüşmemek bir çözümdür kendince.
Mümkünse onu hayatından çıkarması acının da
yüreğinden çıkması gibi düşünülse de giden-
le gidecek, bitenle bitecek, ölenle ölecek olan
değildir hissettiklerimiz. Hissiyatımız kendimiz-
den kaynaklıdır madem, dışarıda bir oluş yerine
içimizde bir geçiş önemli olan. Bu geçiş için
lazım olan açık bir kapı, acıdan çıkıp yeni ve ter-
temiz bir hissiyata götürebilecek bir açık kapı...

Her kırgınlığın ve incinmişliğin ardından ge-
len küsmeler ve gitmeler, öncelikle kişinin kendi
ile olan ilişkisine zarar ver-
mektedir. Kendi içinde hissi-
yatını kontrol edemeyen ve
çözüme odaklanma iradesini
gösteremeyen kişi, sorunlar
karşısında zaafiyetini artır-
cak ve ilişkilerinde hüznü ya-
şayacaktır.

Yusuf peygamber (a.s.)
kimseye kapıyı kapatmamak
noktasında örnektir bize.
En yakınlarıydı onu inciten,
kardeşleriydi. Kardeş eliyle
atılmak bir kuyuya ve ko-
parılmak baba ocağından.
Kardeşlerinin köle olarak sa-
tılmasının ve babalarının yü-
reğine düşen evlat hasretinin
müsebbibiydi onlar. Aslında

ne kardeşlerine ne de babalarına değil, önce ken-
dilerine kıymışlardı. Yusuf'un (a.s.) hayatlarından
çıkmasıyla daha mutlu olacaklarını ve istedikleri
hayatı yaşayacaklarını sanmışlardı, oysaki mut-
luluk hayatımızdan çıkardıklarımızla değil hayatı-
mıza kattıklarımızla gelir. Bir insanı hayatımızdan
çıkarmakla yüreğimizdeki, zihnimizdeki olumsuz-
luğu içimizden çıkarmak arasındaki tercihimizdir
mutluluk. İçimizden çıkardığımız zaman öfkeyi,
kini, hasedi, gururu, kendini beğenmişliği, v.b.
yüreğimiz herkese yer verecek kadar geniştir.
Orada yer edinmek isteyen, kendine sığacak bir
yer bulur. Ancak ardını dönüp gitmek isteyenler-
dir gidenler yoksa temiz bir yürek kimseye git
demez, kapatmaz kimseye kapılarını...

Yusuf peygamber (a.s.) de kapatmadı kapıla-
rını. Kendisine yapılan bunca eziyete, incinmiş-
liklere rağmen kardeşlerine
kapatmadı kapıları. Temiz
bir yürek kimseye kapat-
maz kapıları, haklı çıkar-
maz kendini, savunma
yapmaz, zarara zararlar karşılık ver-
meyi yakıştırmaz kendine ve
utandırmaz muhatabını...

**Yusuf peygamber (a.s.)
de kapatmadı kapılarını.
Kendisine yapılan bunca
eziyete, incinmişliklere
rağmen kardeşlerine ka-
patmadı kapıları. Temiz
bir yürek kimseye kapat-
maz kapıları, haklı çıkar-
maz kendini, savunma
yapmaz, zarara zararlar
karşılık vermeyi yakıştı-
maz kendine ve utandır-
maz muhatabını...**

İşte böyle bir tavidır iliş-
kiyi sağlam tutan, şartlar
ve yaşanmışlıklar ne olursa
olsun ilişkiye yeni bir fırsat
vermektir. Temiz bir ilişki için
temiz bir yürek, sağlam ol-
ması için güçlü bir irade ve
devamlılığı için kapıyı açık
tutmak gerekir. Bunların
hepsini yapabilmek için de
içtenlikle yapılan dua gerekir.

Altın Oran

İsmail CEYLAN

“Gece ve gündüzün değişip durmasında, Allah’ın göklerde ve yerde yarattığı şeylerde (ve bütün kâinatta) sakınacak bir topluluk için -şüphesiz- nice ayetler (ibretler, belgeler) vardır. (Yunus Suresi, 6)”

Mısır’daki piramitler, ay çiçeği, salyangoz, çam kozalağı ve parmaklarınız arasındaki ortak özellik nedir?

Bu sorunun cevabı, Fibonacci isimli İtalyan matematikçinin bulduğu bir dizi sayıdır. Fibonacci sayıları olarak da adlandırılan bu sayıların özelliği, dizideki sayılardan her birinin, kendisinden önce gelen iki sayının toplamından oluşmasıdır.

Fibonacci Sayıları:

0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377, 610, 987, 1597, 2584, ...

Fibonacci sayılarının ilginç bir özelliği vardır. Dizideki bir sayıyı kendinden önceki sayıya böldüğümüzde birbirine çok yakın sayılar elde edersiniz. Hatta serideki 13. sırada yer alan sayıdan sonra bu sayı sabitlenir. İşte bu sayı “**altın oran**” olarak adlandırılır.

ALTIN ORAN = 1,618

$$233 / 144 = 1,618$$

$$377 / 233 = 1,618$$

$$610 / 377 = 1,618$$

$$987 / 610 = 1,618$$

$$1597 / 987 = 1,618$$

$$2584 / 1597 = 1,618$$

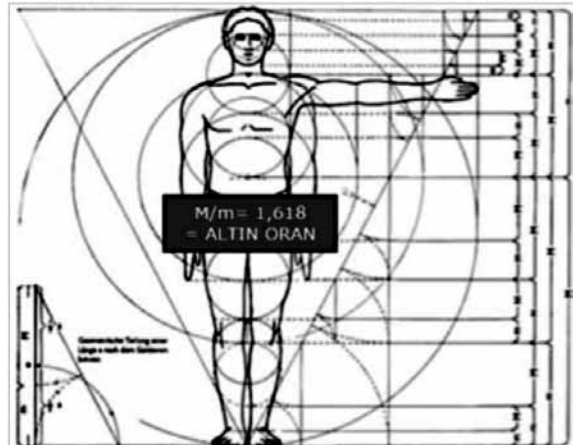
“...Eğer uygulama veya işlev unsurları açısından hoş giden ya da son derece dengeli olan bir forma ulaşılmışsa, orada Altın Sayı’nın bir fonksiyonunu arayabiliriz... Altın Sayı, matematiksel hayal gücünün değil de, denge yasalarına ilişkin doğal prensibin bir ürünüdür.”

İnsan Bedeninde Altın Oran

Bedenin çeşitli kısımları arasında var olduğu öne sürülen ve yaklaşık altın oran değerlerine uyan “ideal” orantı ilişkileri genel olarak bir şema halinde gösterilebilir.

Aşağıdaki şemada yer alan M/m oranı her zaman altın orana denktir: $M/m=1,618$

İnsan vücudunda altın orana verilebilecek ilk örnek; göbek ile ayak arasındaki mesafe 1 birim olarak kabul edildiğinde, insan boyunun 1,618’e denk gelmesidir. Bunun dışında vücudumuzda yer alan diğer bazı altın oranlar şöyledir:

Parmak ucu-dirsek arası/El bileği-dirsek arası,
Omuz hizasından baş ucuna olan mesafe /
Kafa boyu,

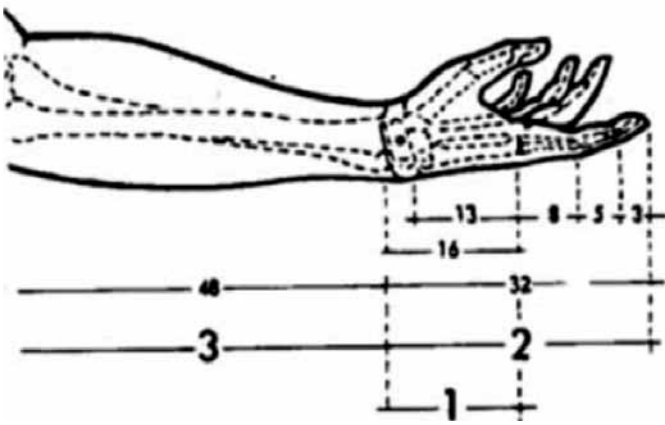
Göbek-baş ucu arası mesafe / Omuz hiza-
sından baş ucuna olan mesafe,

Göbek-diz arası / Diz-ayak ucu arası.

İnsan Eli

Elinizi derginin sayfasından çekip ve işaret
parmağınızın şekline bir bakın. Muhtemelen
orada da altın orana şahit olacaksınız.

Parmaklarımız üç boğumludur. Parmağın
tam boyunun İlk iki boğuma oranı altın oranı
verir (baş parmak dışındaki parmaklar için).
Ayrıca orta parmağın serçe parmağına oranın-
da da altın oran olduğunu fark edebilirsiniz.

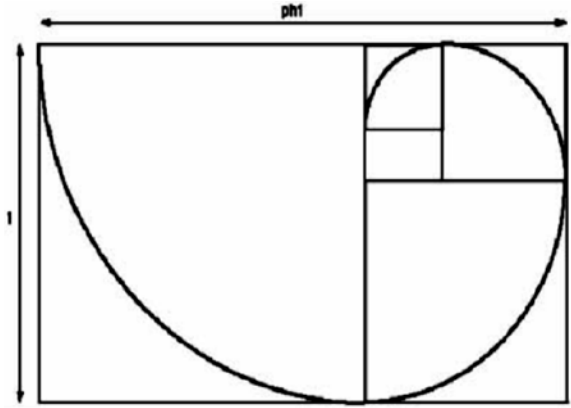

2 eliniz var, iki elinizdeki parmaklar 3 bö-
lümünden oluşur. Her elinizde 5 parmak vardır ve
bunlardan sadece 8'i altın orana göre boğum-
lanmıştır. 2, 3, 5 ve 8 fibonacci sayılarına uyar.

Altın Dikdörtgen ve Sarmallardaki Tasarım

Kenarlarının oranı altın orana eşit olan bir
dikdörtgene "altın dikdörtgen" denir. Uzun ken-
arı 1,618 birim kısa kenarı 1 birim olan bir
dikdörtgen altın dikdörtgendir. Bu dikdörtgenin
kısa kenarının tamamını kenar kabul eden bir
kare ve hemen ardından karenin iki köşesi ara-
sında bir çeyrek çember çizelim. Kare çizildik-
ten sonra yanda kalan küçük bir kare ve çeyrek
çember çizip bunu asıl dikdörtgenin içinde ka-
lan tüm dikdörtgenler için yapalım. Bunu yaptı-
rınızda karşınıza bir sarmal çıkacaktır.

İngiliz estetikçi William Charlton insanların
sarmalları hoş bulmaları ve binlerce yıl önce-
sinden beri kullanmalarını "Sarmallardan hoş-
lanırsınız çünkü sarmalları görsel olarak kolayca
izleyebiliriz." diyerek açıklar.

Temelinde altın oranı yatan sarmallar doğa-
da şahit olabileceğiniz en eşsiz tasarımları da
barındırırlar. Ayçiçeği ya da kozalak üzerinde-
ki sarmal dizilimler bu konuda verilebilecek ilk
örneklerdir. Yüce Allah'ın kusursuz yaratışının
ve her varlığı bir ölçü ile yarattığının bir örneği
olan bu durumun yanı sıra birçok canlı büyüme
sürecini de logaritmik sarmal formunda gerçek-
leştirir. Bunun sarmaldaki yayların daima aynı
biçimde olması ve yayların büyüklüğünün de-
ğişmesine karşın esas şeklin (sarmal) hiç de-
ğişmemesidir. Matematikte bu özelliğe sahip
başka bir şekil yoktur.

Deniz Kabuklarındaki Tasarım

Bilim adamları deniz dibinde yaşayan ve
yumuşakça olarak sınıflandırılan canlıların ta-
şıdıkları kabukların yapısını incelerken bunların
formu, iç ve dış yüzeylerinin yapısı dikkatlerini
çekmiştir:

"İç yüzey pürüzsüz, dış yüzeyde yivliydi.
Yumuşakça kabuğun içindeydi ve kabukların iç
yüzeyi pürüzsüz olmalıydı. Kabuğun dış köşe-
leri kabukların sertliğini artırıyor ve böylelikle,

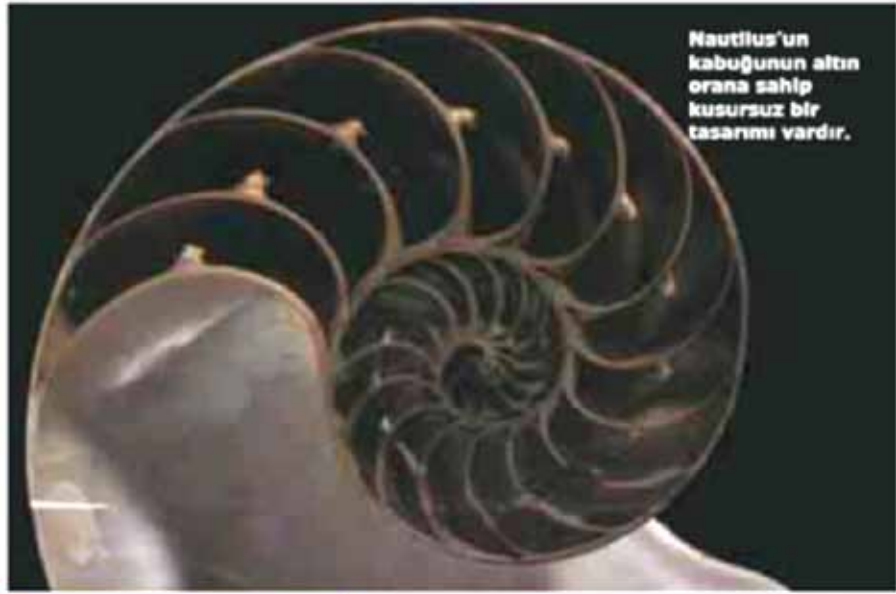
gücünü yükseltiyordu. Kabuk formları yaratılışlarında kullanılan mükemmellik ve faydalarıyla hayrete düşürür. Kabuklardaki spiral fikir mükemmel geometrik formda ve şaşırtıcı güzellikteki 'bilenmiş' tasarımda ifade edilmiştir."

Yumuşakçaların pek çoğunun sahip olduğu kabuk logaritmik spiral şeklinde büyür. Bu canlıların hiçbir şüphesiz logaritmik spiral bir yana, en basit matematik işleminden bile habersizdir. Peki nasıl olup da söz konusu canlılar kendileri için en ideal büyüme tarzının bu şekilde olduğunu bilebiliyorlar? Bazı bilim adamlarının "ilkel" olarak kabul ettiği bu canlılar, bu şeklin kendileri için en ideal form olduğunu neden bilmekteyler? Böyle bir büyüme şeklinin bir şuur ya da akıl olmadan gerçekleşmesi imkansızdır. Bu şuur ne yumuşakçalarda ne de -bazı bilim adamlarının iddia ettiği gibi- doğanın kendisinde mevcuttur. Böyle bir şeyi tasduflerle açıklamaya kalkışmak çok büyük bir akılsızlıktır. Bu ancak üstün bir aklın ve ilmin ürünü olacak bir tasarımıdır.

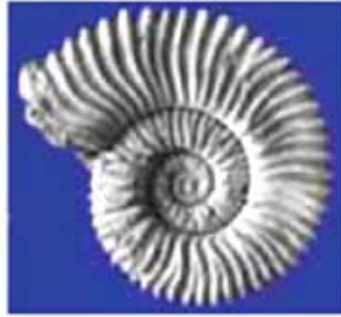
Biyolog Sir D'Arcy Thompson uzmanı olduğu bu tür büyümeyi "Gnom tarzı büyüme" olarak adlandırmıştı. Thompson'ın bu konudaki ifadeleri şöyledir:

"Bir deniz kabuğunun büyüme sürecinde, aynı ve değişmez orantılara bağlı olarak genişlemesi ve uzamasından daha sade bir sistem düşünemeyiz. Kabuk ...giderek büyür, fakat şeklini değiştirmez."

Birkaç santimetre çapındaki bir nautilusta, gnom tarzı büyümenin en güzel örneklerinden birini görmek mümkündür. C. Morrison insan zekası ile bile planlaması hayli güç olan bu büyüme sürecini şöyle anlatır:

Nautilus'un kabuğunun altın orana sahip kusursuz bir tasarımı vardır.

"Nautilus'un kabuğunun içinde, sedef duvarlar ile örülmüş bir sürü odacığın oluşturduğu içsel bir sarmal uzanır. Hayvan büyüdükçe, sarmal kabuğunun ağız kısmında, bir öncekinden daha büyük bir odacık inşa eder ve arkasındaki kapıyı bir sedef tabakası ile örtterek daha geniş olan bu yeni bölüme ilerler."

Hayvanlar dünyasında sarmal formda büyüme sadece yumuşakçaların kabukları ile sınırlı değildir. Özellikle Antilop, yaban keçisi, koç gibi hayvanların boynuzları gelişimlerini temelini altın orandan alan sarmallar şeklinde tamamlarlar.

Doğada birbiriyle ilişkisiz canlı veya cansız pek çok yapının belli bir matematik formülüne göre şekillenmiş olması onların özel olarak tasarlanmış olduklarının en açık delillerinden biridir. Altın oran, sanatçıların çok iyi bildikleri ve uyguladıkları bir estetik kuralıdır. Bu orana bağlı kalarak üretilen sanat eserleri estetik mükemmelliği temsil ederler. Sanatçıların taklit ettikleri bu kuralla tasarlanan bitkiler, galaksiler, mikroorganizmalar, kristaller ve canlılar Allah'ın üstün sanatının birer örneğidirler.

Bir Kitap Bir Düşünme Biçimi

Muhammet ÇELİK

Kitap : EMPERYAL KUŞATMA
VE İSLAM DÜNYASI

Yazarı : ALİ KAÇAR

Yayınevi : GENÇBİRİKİM

Okuyan : MUHAMMET ÇELİK

Ali Kaçar'ın Genç Birikim Dergisi'nde yayımlanan süreli yazılarından oluşmuş bir kitabı okudum. Kitaptaki her yazı, özel olarak derginin yeni sayısının çıkma zamanındaki en önemli gelişmeyi ele almış, genel olarak ise bu gelişmeyle beraber tarihi-stratejik ve düşünsel etkileşimleri özetlemiş.

Bunun ötesinde, kitabı değerli kılan asıl yönü, günlük hayatta, medyada ve dünya gündeminde kullanılan/ yürürlükte olan "terörizm" "demokrasi" "insan hakları" gibi hâkim kavramların sahteliğini göstermesi ve bu kavramların yanıltıcı cilalarını kazıyınca altlarından çıkan sahici görünümelerini bize vermesidir. Asıl terörü kimin işlediği, asıl lanetlenmesi gereken kimler olduğu, verilen kronoloji ve istatistiklerle gözler önüne seriliyor ve propaganda dolayısıyla unutturulan bu insanlık suçları bizlere bir kez daha hatırlatılıyor.

Yaşadığımız hayatın dününü ve bu gününü bir kez

daha özetlemek, kan ve gözyaşının hükümlerini, işbirlikçilerini, mazlumlarını ve direnişçilerini tanımak için, günlük gazeteleri veya televizyon kanallarını takip etmek yerine, hak ile batılı korkusuzca ayırabilmiş bir bakış açısına sahip olan böyle bir kitabı okumayı daha önemli görüyorum, dolayısıyla da tavsiye ediyorum.

Eylül 2001'den Nisan 2010'a kadar geçen süreyi kapsıyor yazılar. Bu süre zarfında dünyada çok önemli gelişmeler yaşandı. O kadar çok masum insan öldü, o kadar çok işkence ve tecavüzler yaşandı ve o kadar çok şehirler kasabalar ve köyler bombalandı ki, artık haclı seferlerinden Moğol istilalarından bahsetmek bunların yanında küçük mevzular gibi kalabilir. Ancak tuhaf olan sudur ki, halen devam eden

Müslüman kimden yana olmalı, kimin safında durmalı, bilmelidir. Zilleti değil izzeti tercih etmelidir. Çıkarlarınız için, koltuk-iktidar kaygınız için yaşarsanız bu düsturları algılamakta zorluk çekersiniz. Bunları bize bir kez daha hatırlatan Ali Kaçar'a teşekkürler.

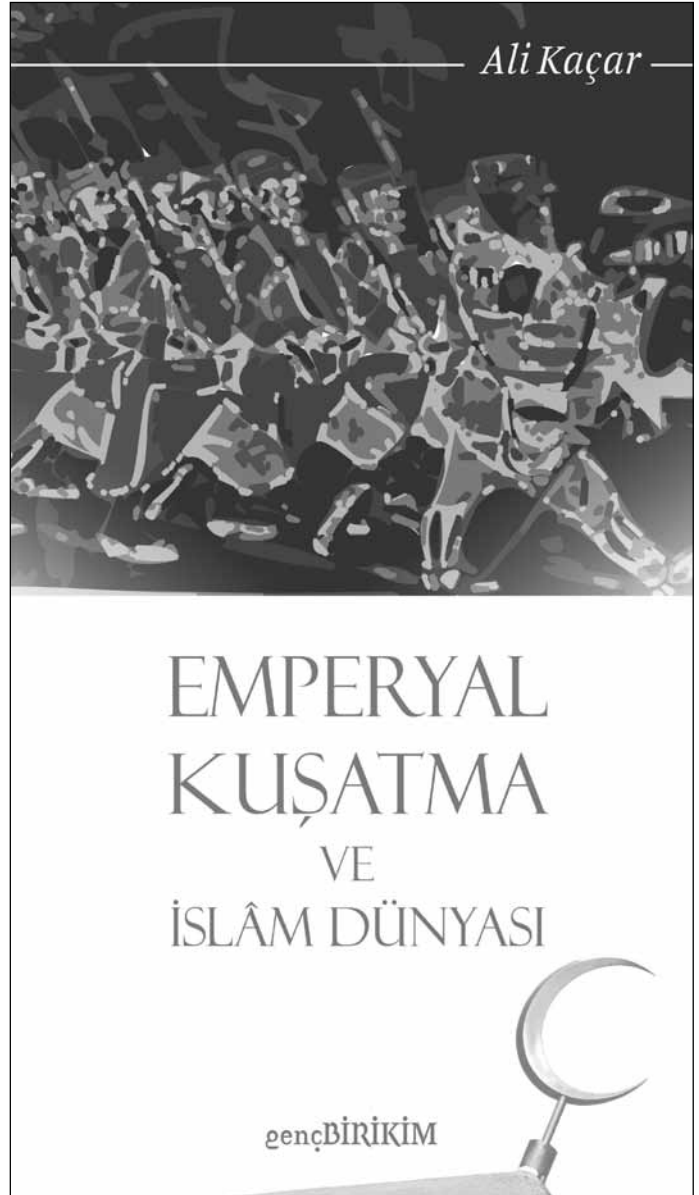
bu insanlık kıyımı sürecinde, medya ve propaganda vasıtasıyla ya da ülkelerin işbirlikçi yönetimleri aracılığıyla, asıl büyük katliam ve işkenceler unutturuluyor da bunların yerine direnişçilerin yaptığı birkaç saldırı hadisesi konuşulup bunların üzerinden terör edebiyatı yapılıyor. Hakikatle propaganda yer değiştiriyor adeta.

Dünyanın her yerinde meydana gelen olumlu veya olumsuz faaliyetlerin arka planındaki küresel yönlendirmeleri iyi takip eden

yazar; sıcak gelişmeler karşısında hemen yorum yapan ve yanılan İslam dünyasındaki basit gazetecilerin aksine, onlar gibi egemen dünya dilini kullanmayıp, Müslüman'ca bir tavır takınıyor ve kendimize yakışan onurlu bir dil kurmaya çalışıyor. Kitaptan ve yazardan alacağımız en önemli öz budur bence. Olaylara küresel çapta ve Müslüman'ca bakabilmek, gündelik çıkarları aşmakla ve onurlu bir duruş sergilemekle mümkündür ancak. Müslümanların yaşadığı her ülkede olduğu gibi ülkemizde de, dünyanın güçle ayakta duran dilini kullanmakta ısrarcı bir yazarçizer güruhu, bir de olayları gerçek yönleriyle ele alma cesaretini gösteren yerli düşüncenin kalemcileri var. Onlardan biri de bu kitabın yazarıdır diye düşünüyorum.

Bu kitabı okuduğunuzda eminim ki gözle rinizle görüp kulaklarınızla duyduğunuz cinayetleri, nasıl da unuttuğunuzu göreceksiniz ve çok yakın bir geçmişte yaşadığımız o acı günleri bir kez daha yaşayacaksınız ve bununla birlikte halen devam etmekte olan işgalleri yeni bir bakışla ve daha sağlam bir kafayla değerlendirebileceksiniz. ABD'nin ve İsrail'in dünyada estirdiği terör rüzgârını ve diğer zalim devletlerin katliamlarını, kukla yönetimleri, göstermelik kınamaları, barış yanlısı görünen ama aslında birer ihanetten ibaret olan anlaşmaları, Türkiye'nin ABD yanlısı tutumunun nelere sebep olduğunu ve buna benzer durumları, bu kitaptaki yazılar bir film şeridi gibi gözlerinizin önünden geçiriyor. Ebu Gureyb'i, Felluce'yi, Guantanamo'yu, Ceng Kalesini, Kabil'i, Mezar-ı Şerif'i, Cenin'i, Gazze'yi, Doğu Türkistan'ı, Çeçenistan'ı, Bağdat'ı... Kirli savaşları ve bu savaşlara kirli pazarlıklarla ortak olan biz Müslüman halkların yönetimlerini... Bir kez daha hatırlayalım.

Müslüman kimden yana olmalı, kimin safında durmalı, bilmelidir. Zilleti değil izzeti tercih etmelidir. Çıkarlarınız için, koltuk-iktidar kaygınız için yaşarsanız bu düsturları algılamakta zorluk çekersiniz. Bunları bize bir kez daha hatırlatan Ali Kaçar'a teşekkürler. Dergileri alıp okuyamasak da kitap haline gelmiş olan yazıla-

rını bir haftada okuma imkânımız oldu. Bu güzellik bizde bir merak da uyandırdı:

Arap halklarının isyanları şeklinde cereyan eden son gelişmeleri sayın yazar nasıl değerlendirdi acaba...

İNNA LİLLAHİ VE İNNA İLEYHİ RACİÛN

Okurlarımızdan Rüştü ve Zeki İzgöer Hocalarımızın babası vefat etmiştir. Merhuma Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

Okurlarımızdan Abdullah Bayraktar'ın annesi vefat etmiştir. Merhumeye Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

GENÇ BİRİKİM

Terörist ve İşgalci ABD, 21 Türkiyeli Kardeşimizi Şehid Etti

Tarih 16 Kasım 2011... ABD'nin Afganistan ve Pakistan'da Taliban ve El Kaide üyelerine karşı kullandığı insansız Predator uçaklarına, CIA'dan gelen istihbarat doğrultusunda binlerce kilometre ötede yer alan ABD'nin Nevada eyaletindeki üstün Güney Veziristan'a doğru uçuş talimatı verildi. Gece 02:30 sıralarında Talimatı alan Predator sayısı 5'ti. Hepsinin üzerinde gece görüş sistemleri ve 2'şer adet 50 kiloluk Hellfire (cehennem ateşi) füzesi bulunuyordu. 5 Predator'dan fırlatılan 10 adet füze, Nevada'da ellerinde Joystick tutan Amerikalı subaylar tarafından ateşlendi ve Afganistan sınırına 3 kilometre mesafedeki Pakistan'ın Baber Ghar bölgesindeki üste bulunan; evlerini, yakınlarını geride bırakarak emperyalizme karşı savaşmak üzere ta oralara kadar giden 21 Türkiyeli Müslüman şehid edildi. O gün Amerikan ordusu tarafından yapılan açıklamada, "Pakistan topraklarına insansız hava uçaklarıyla düzenlenen saldırıda 18 Taliban militanının öldürüldüğü" belirtiliyordu. Pakistan hükümetinin defalarca ABD'ye kendi topraklarında operasyon düzenlememesi yönünde telkinde bulunmasına rağmen bu, son aylarda Predator'larla düzenlenen en büyük ve en kanlı saldırıydı.

Taliban'a yakın internet sitelerinde yayınlanan bildiride saldırıda hayatını kaybedenlerin isimleri ve memleketleri de yer aldı. Açıklamada şu bilgilere yer verildi:

"İslam Hilafetinin dağılmasından sonra bir tespihin taneleri gibi paramparça olup coğrafi ve ulusal sınırlara bölünen İslam ümmeti tarihi olaylara tanıklık etmektedir. Bir yandan işgal edilen topraklar her türlü fedakârlık gösterip

milliyetçilik kirlerinden temizlenen değerli bir cihad nesli tarafından savunulurken, diğer yandan zalim diktatörlerin bir bir devrildiğine şahid oluyoruz. Afganistan-Pakistan sınırında geçtiğimiz aylarda düzenledikleri büyük operasyonlarda yüzlerce işgal askerini öldüren mücahid birliklerinden biri geçtiğimiz hafta ABD insansız uçaklarının saldırısına hedef oldu. Türü belirlenemeyen kimyevi bir silahla gerçekleştirilen saldırıda aralarında birçok Türkiyeli kardeşimizin de bulunduğu 21 mücahid şehid oldu. Kurtuluş savaşında ülkemizdeki Fatihin ve Selahaddin Eyyübi'nin torunları olan dedelerimize büyük fedakârlıklarda bulunarak yardım eden Afgan halkına vefa borçlarını ödemek için 21'inci yüzyıl cihad karargâhı Afganistan'a gelen bu değerli kardeşlerimizin şehadeti mübarek olsun. Türkiyeli Müslümanlara zaferin ufukta apaçık görüldüğünü, düşmanın mücahid birlikleri karşısında aldığı büyük hezimetlere ekonomik, askeri ve siyasal açıdan daha fazla dayanamayacağı müjdesini vermek istiyoruz. Yarın bekleyenler için pek yakındır ve zafer mutlaka inananların olacaktır. Küresel Haçlılar'ın Afganistan'daki hezimetini aynı zamanda Kudüs'ün de kurtuluşu olacaktır. Bizler Afganistan'da savaşıyoruz fakat gözlerimiz Mescid-i Aksa'ya bakıyor."

Türkiyeli Müslümanlar, bu saldırıyı gazetele verdikleri basın açıklamasıyla telin ettiler. İstanbul Fatih Camiinde şehidler için 02 Aralık 2011 Cuma günü Cuma namazından sonra gıyabi cenaze namazı kılındı. Biz de Genç Birikim Dergisi olarak bu saldırıyı lanetliyoruz ve şehid olan kardeşlerimize Allah'tan (c.c.) rahmet yakınlarına sabr-ı cemil diliyoruz.

ŞEHİTLERİMİZLE İFTİHAR EDİYORUZ

"İman edenler Allah'ın yanında savaşır, namazı okurlar, zekatı verirler ve peygamberi takip ederler. Allah'ın yanında savaşır." (Nisa 74)

ABD Saldırısında Türkiyeli 21 Kardeşimiz Şehit Oldu. Afganistan'a işgalci ABD ordusuna karşı Taliban sâfalarında savaşmak üzere giden ve kahramanca şehid düşen gençlerimizle iftihar ediyoruz.

Şehidlerimizi Sizler, emperyalist işgalciler ve işbirlikçi zalim diktatörlerle yağmalanan, kirletilen dünyamızı kanlarıyla temizlemek için yola çıktınız. "Bir zulüm ve saldırıya uğradıklarında hep birlikte karşı koyarlar." Buyruğu gereğince işgale uğramış beldelerimizi savundunuz, Afgan halkına sahip çıktınız. İslam topraklarının emperyalistlerin ve usakların çirliği olmadığını, bir insanlık suçu olan işgale direnmenin bir görev ve onur olduğunu haykardınız.

Emperyalist yayılmacılığa karşı inancınızın yer, mekân ve sınır tanımadığını; iman ve cihad bilincinin Amerikan ordusundan daha büyük bir güç olduğuna şahitlik ettiniz. Şehadetiniz mübarek olsun! Rabbimiz ailelerinize, yakınlarınıza sabırlar versin, sizleri sevdiğinizlerle cennetinde buluştursun!

ŞEHİTLERİMİZ

1- RAMAZAN ÇIRAK (İSTANBUL)	10- SERGAR ÖZKUR ZÜBEYR (ADANA)
2- ALİ REMİZİ (ADANA)	11- MEHMET YILMAZ (İSTANBUL)
3- YAVUZ AÇAR (YAK)	12- FATİH (DİYARBAKIR)
4- ORHAN KILIÇ (TOKAT)	13- NAZIM (BURSA)
5- MUHAMMED UÇAR (YAK)	14- MUHAMMED (İSTANBUL)
6- MURAT KURT (ADANA)	15- YAKUP TAMEL
7- TARKAN ALMAN (ADANA)	16- MUHAMMED (EĞİ)
8- MUHAMMED EYMEN (İSTANBUL)	17- E. MURATİL
9- ERKAN ÖZKUR ZÜBEYR (ADANA)	18- KEMAL GÖKÇE

Şehidlerimiz için kılacağımız gıyabi cenaze namazına ve ABD'yi protesto etmesine tüm müslümanlar davetlidir.

TARİH: 2 ARALIK 2011 CUMA (Cuma Namazı Müktebesi)

YER: FATİH CAMİİ / İSTANBUL

Allah'ım Şehidlerimizi Katında Kabul Et

TÜRKİYELİ MÜSLÜMANLAR

Genç Birikim